

специјално тужилаштво за
организовани криминал

**ПРВИХ
ШЕСТ ГОДИНА**

ПРВИХ ШЕСТ ГОДИНА

Специјално Тужилаштво за организовани криминал Републике Србије
Београд, 2009.

Издавач:

Специјално Тужилаштво за организовани криминал Републике Србије

Уредници:

Миљко Радисављевић, Marco Bonabello и Мирољуб Станисављевић

Сарадници:

Драгана Стојановић, Владимир Јовић,
Славица Јокић - Јанковић

Дизајн:

COMMA | communications design, Београд

Штампа:

СГР Оригинал, Београд

Тираж:

300 примерака

ИСБН: 978-86-85207-42-6

Издавање публикације је омогућила
Мисија ОЕБС-а у Србији

Ставови изречени у публикацији припадају искључиво ауторима и
њиховим сарадницима и не представљају нужно званичан став
Мисије ОЕБС-а у Србији

садржај

1. Увод и историјат	5
2. Организација и надлежност	9
3. Преглед предмета, преглед најзначајнијих предмета, статистика и аналитика	19
4. Међународна сарадња Сарадња између Националне Дирекције за борбу против мафије и Специјалног тужилаштва за борбу против организованог криминала	93
5. Изазови у наредном периоду	109
6. Све ово урадили су:	113

увод и историјат

уводна реч

уводна реч

Посебно одељење Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјално тужилаштво за организоване криминал, марта 2009. године навршило је пуних шест година рада и постојања. Период који је са аспекта историје тек тренутак у времену, а за савременике раздобље/период великих, бурних и бројних догађаја који су обележили почетак XXI века у Србији и у читавој југоисточној Европи. Нестанак СФР Југославије са геополитичке карте Европе, чему је претходила велика политичка криза у земљи, распад институција, а потом и оружани сукоби, ратни злочини, велике миграције становништва, избеглице, расељена лица, хуманитарни и социјални проблеми, санкције међународне заједнице, бомбардовање Србије 1999. године и поново велики број расељених, били су идеални услови за настанак и развој најтежих облика криминалитета, посебно организованог криминала. Зато можемо рећи да је то и време које је наметнуло потребу за формирањем посебних јединица, државних органа, које би се супротставиле експанзији организованог криминала, као најопаснијег и најтежег начина вршења кривичних дела. Он је у то време у Србији нагло јачао тако да је постојала реална опасност да ће преузети контролу не само над комплетним „подземљем” у Србији, већ и над самом државом и свим њеним институцијама.

Држава Србија је предосетила надолazeћу опасност и у другој половини 2002. године донела недостајуће организационе и процесне законе. Отпочело је стварање правног оквира за формирање нових институција – организационих јединица постојећих државних органа чији је превасходни задатак био борба против организованог криминала. Паралелно са тим, креирана су и нова процесна овлашћења за те органе, како би им се омогућило да се новим средствима и методама супротстави организованом криминалу.

Нажалост, држава је са применом закона и формирањем посебних јединица каснила – али не и организовани криминал. Свестан да се држава озбиљно припрема и да је покретање првих кривичних поступака на прагу, подземље је одлучило да крене у отворени напад. За мету је изабрало симбол државе. Веровало се, неосновано, да ће се елиминисањем моторне снаге демократских промена, покретача борбе против криминала, па тиме и најозбиљнијег непријатеља, уклонити најзначајнија препрека ка остварењу циља – стављања под контролу криминала читавог друштвеног и државног система. Очекивало се да држава неће имати снаге да поднесе такав губитак и да је након тога слом читавог система неминован.

Смртоносни снајперски хици испалењени на председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића означили су и фактички почетак рада Специјалног тужилаштва. Тежак задатак и велико бреме одговорности превалило се на институцију која се тек стварала и градила своје капацитете. Истовремено је требало и открити извршиоце атентата на премијера, прикупити потребне доказе и покренути кривични поступак против, у то време најорганизованије криминалне групе у Србији, која се доводила у везу и са бројним другим убиствима, отмицама, трговином наркотицима и још неким тешким кривичним делима. Очекивања, пре свих грађана наше земље, међународне заједнице, стручне јавности, институција, невладиних организација, била су неподељена. Утврдити потпуну истину о убиству председника Владе и казнити учиниоце злочина.

Од првог дана рада, првог предмета, па све до данас, Специјално тужилаштво настоји да потпуним коришћењем расположивих капацитета и легалних овлашћења у борби против организованог криминала оствари резултате који се од њега очекују. То се види у сваком предмету и поступку које је покренуло. Почев од поступка против окривљених који су учествовали у атентату на премијера, припадника организоване криминалне групе чије је седиште било на подручју Земунa, широј јавности познатој као „Земунски клан”, па до бројних група и „кланова” који су се бавиле нелегалним прометом опојних дрога, трговином људима, корупцијом и другим облицима организованог криминалитета.

Готово у сваком предмету стварана је потпуно нова пракса у поступању не само тужилаца, већ и полиције, суда. Пре свега потреба, али и изазов коришћења нових посебних доказних радњи, нове методологије рада, нужност успостављања квалитативно бољих односа са другим државним органима, партнерским односима са органима и колегама у иностранству, све то је требало реализовати на најбољи могући начин, а истовремено остварити и потпуни успех у предметима. За разлику од многих других, ова институција у свему томе није имала право на грешке, а још мање поразе. Предмети поступака биле су бројне људске драме, трагедије, несреће, афере. На оптуженичкој клупи су се нашли државни функционери, директори, јавни тужиоци, судије и адвокати, полицајци, цариници, сви они за које се обезбедило довољно доказа да су починили кривична дела организованог криминала. Било је међу њима и „патриота”, заштитника националних интереса, класичних криминалаца, ратних злочинаца. Заједничка свима је била жеља да по сваку цену стекну, пре свега богатство, а потом и моћ.

Због изразито наглашене друштвене опасности кривичних дела поводом којих су покретани кривични поступци, начина на који је то учињено и многих других разлога, активности Специјалног тужилаштва су биле предмет посебне пажње јавности. Бројни извештаји новинара о кривичним поступцима иницираним од Специјалног тужилаштва, њиховом току, појединосима са главних претреса, коментара одбрана, сведочења, судских одлука, жалби, и многих других догађаја, пунили су ступце новина и значајно су увећавали гледаност електронских медија. Интересовање јавности било је уважавано у највећој могућој мери. Тако интензивно, свакодневно праћење рада Тужилаштва је са друге стране допринело афирмацији саме институције, као и тужилаца који су поступали у појединим предметима. А тужилаштво је имало чиме да изађе пред јавност. Због тога је постало препознатљиво и од ње, за свој рад, добило велику подршку.

Наравно, као и у другим државним органима, организацијама и институцијама наше активности се нису одвијале без проблема, дилема и искушења. Почев од дилеме да ли је реч о организованом криминалу, да ли је прикупљено довољно доказа за покретање кривичног поступка, да ли ће у суду прихватити понуђене предлоге и аргументацију, да ли је било пропуста који могу угрозити поступак, па до стрепње за њихове коначане исходе. Најаве укидања специјализованих државних органа за борбу против организованог криминала, а посебно Специјалног тужилаштва и Посебног одељења Окружног суда, демантији, неочекивани одласци појединих тужилаца, судија, сигурно су оставили дубок траг у поменутиим институцијама и људима који у њима раде.

Специјално тужилаштво је у тренуцима највећих искушења и тешкоћа излаз проналазило у појачавању својих активности и покретању нових поступака. Тиме се јасно стављало до знања да се његово место и улога у борби против организованог криминала не могу доводити у питање и да резултати рада оправдавају његово постојање. Преко сто до сада покренутих кривичних поступака у којима је окривљено око 1.100 лица, 375 осуђених лица од чега 365 на затворске казне, 10.003.000 америчких долара, 326.200 евра, 34.875.500,00 динара, 2.500.000 швајцарских франака, 110.000 DM одузете имовинске користи, само су неки од показатеља досадашњег рада Специјалног тужилаштва.

Све ово би било тешко изводљиво без велике помоћи и подршке државних органа, невладиних организација, јавности, медија, међународних организација, колега из иностранства и појединаца. Не умањујући било чији допринос, на том плану су се посебно истицали Мисија ОЕБС-а у Србији уз чију помоћ објављујемо и ову публикацију, Амбасада Сједињених Америчких Држава и њена Канцеларија сталног правног саветника у Београду, Амбасада Италије, Дирекција за борбу против мафије у Риму (ДИА), бројне међународне организације, удружења и колеге из поменутих и других земаља. Специјално тужилаштво им захваљује на томе, као и свима онима који су подржавали наш рад. Очекујемо да таква подршка неће изостати ни у будућности, јер ће без ње бити тешко остварити успех у борби са организованим криминалом и корупцијом у Србији као важном кораку на њеном путу европских интеграција.

Специјални тужилац
Миљко Радисављевић

организација и надлежност

биографије специјалних тужилаца
правни оквир
дијаграм

биографије специјалних тужилаца

МИЉКО РАДИСАВЉЕВИЋ,

СПЕЦИЈАЛНИ ТУЖИЛАЦ
ЗА СУЗБИЈАЊЕ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА,
од јула 2007. године

- Рођен 16. децембра 1959. у Крушевцу.
- Дипломирао на Правном факултету Универзитета у Београду.
- 1984. године, започео правосудну каријеру као судијски приправник у Општинском суду у Крушевцу.
- Од 1987. године, заменик Општинског јавног тужиоца у Варварину.
- Од 1989. до 1998. године, заменик је Општинског јавног тужиоца у Крушевцу.
- Од 1998. до 2000. године, заменик је Окружног јавног тужиоца у Крушевцу.
- Од 2000. до 2001. године, постаје Општински јавни тужилац у Крушевцу.
- Од 2001. године до данас заменик је Окружног јавног тужиоца у Крушевцу.

ЈОВАН ПРИЈИЋ,

од 2003. до 2005. год., СПЕЦИЈАЛНИ ТУЖИЛАЦ ЗА СУЗБИЈАЊЕ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА.

- Рођен 08.августа 1956. године у Београду.
- Дипломирао на Правном факултету Универзитета у Београду.
- Од 1980. године, започео каријеру у правосуђу као приправник, а потом сарадник у Општинском јавном тужилаштву у Зрењанину.
- 1981-1992. године, заменик је Општинског јавног тужиоца у Зрењанину.
- Од 1992. до 2000. године, заменик је Округног јавног тужиоца у Зрењанину.
- Од 2000. године, заменик је Републичког јавног тужиоца
- Од 2005. године, заменик је Специјалног тужиоца за сузбијање организованог криминала.

СЛОБОДАН РАДОВАНОВИЋ,

СПЕЦИЈАЛНИ ТУЖИЛАЦ ЗА СУЗБИЈАЊЕ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА у периоду од 2005. до јула 2007.године.

Рођен 1957. год. у Крагујевцу, где је завршио основну и средњу школу. Након завршеног Правног Факултета, рад у правосуђу започео је у суду у Крагујевцу, након чега је изабран за заменика Општинског јавног тужиоца у Крагујевцу.

2002. године изабран је за Округног јавног тужиоца у Крагујевцу и на тој функцији био је до 2005. године, када је постављен за специјалног тужиоца. Од јула 2007. године вршилац је дужности Републичког јавног Тужиоца. Ожењен је и отац једног детета.

правни оквир

Специјално тужилаштво, Посебно одељење Окружног суда у Београду, Служба за борбу против организованог криминала и Посебна притворска јединица, основани су са специфичним задатком ради откривања, кривичног гоњења и суђења за кривична дела организованог криминала. У тим пословима и активностима претходног искуства у Србији није било. Зато решења која су прописана Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала од 18. јула 2002. године и Закона о изменама и допунама Законика о кривичном поступку од 19. децембра 2002. године, чије је доношење у том тренутку било неопходно, нису ни схваћена као дефинитивна и непроменљива.

У свакодневном раду за протеклих шест година, учавано је да постојеће одредбе поменутих закона нису довољне, да поједина решења нису најбоља, да нека од њих треба мењати, редефинисати и уводити нова. Посебан проблем је представљала чињеница да су се одредбе о кривичном поступку за дела организованог криминала налазила у оба поменута закона. Због тога је у периоду од јула 2002. године, па до јула 2005. године дошло до укупно осам измена и допуна Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, и то управо у делу који је садржао процесне одредбе. Знак тих измена је био различит. Почев од одлагања примене појединих одреби, па до увођења потпуно нових решења и процесних овлашћења за неке субјекте кривичног поступка.

До најзначајнијих промена у правном оквиру дошло је усвајањем Закона о изменама и допунама Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала које су објављене 11. априла 2003. године, непуних месец дана након убиства премилевића. До релативно брзог приступања изменама и допунама Закона након његовог доношења дошло је јер је уочено да првобитна решења не омогућавају у довољној мери ефикасно вођење поступка за кривична дела организованог криминала. Том приликом Закон је измењен у многим сегментима, почев од основне одредбе, тј. дефинисања појма организованог криминала. Наиме, прихваћена је дефиниција организованог криминала садржана у Конвенцији Уједињених нација против транснационалног организованог криминала. Она је инкорпорирана у правни систем Србије Законом о потврђивању конвенције Уједињених нација против транснационалног организованог криминала и допунских протокола. Тиме је превазиђено његово претходно прилично непрецизно одређење коришћењем формулације да ће се Закон примењивати на одређена кривична дела када је „присутан елемент организованог криминала”. Међутим, тиме није решен проблем двоструке дефиниције организованог криминала у нашем правном систему. Он постоји све до данас, а огледа се у чињеници да је поред Закона о организацији и надлежности, дефиниција организованог криминала садржана и у Законнику о кривичном поступку, значајно различита у односу на поменуту. Тек ће изменама и допунама Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и Законика о кривичном поступку у 2009. години, које треба да се нађу у Народној скупштини, у време издавања публикације, овај проблем бити превазиђен јер ће оба Закона имати идентичну дефиницију овог појма.

Друга, и можда најзначајнива новина, коју су донеле измене и допуне Закона из априла 2004. године, односе се на нова посебна овлашћења појединих државних органа у кривичним поступцима за кривична дела организованог криминала. Закон је прописао нову Главу II-а и одредбе од члана 15а до члана 15м. Оне су уређивале превентивно задржавање, посебна овлашћења Службе и специјалног тужиоца поводом одлучивања о задржавању, трајање задржавања, притвор, његово трајање у истрази, након подизања оптужнице, роковима за доношење пресуде. Ова решења су била специфична и великим делом су се разликовала од оних из Закона о кривичном поступку. О превентивном задржавању је одлучивала Служба за борбу против организованог криминала. Оно је трајало 24 часа, а изузетно је могло трајати и до 30 дана по одлуци специјалног тужиоца. Поред превентивног постојало је и „обично” задржавање. За разлику од кривичног поступка, за остала кривична дела, где је његово трајање лимитирано на 48 часова, у поступцима за кривична дела организованог криминала оно је могло трајати до 30 дана. Одлуку о томе је доносила Служба, а одлуком министра надлежног за унутрашње послове, задржавање је могло бити продужено за још 30 дана. На основу оваквих законских решења задржавање је могло укупно трајати 90 дана, без укључивања суда у процедуру.

Врло брзо је оспорена уставност ових одредаба Закона, па је Уставни суд Републике Србије Решењем од 5 јуна 2003. године, обуставио извршење појединачних аката и радњи које су предузете на основу чл. 15в, 15г и 15д Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, до доношења коначне одлуке Уставног суда. Међутим, већ 1. јула 2003. године донет је нови Закон о изменама и допунама Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала. Њиме су брисане одредбе наведене у решењу Уставног суда, као и члана 15ђ, став 2 и 3 о праву на жалбу на одлуку Врховног суда Србије о продужењу притвора у истрази. Истовремено је први пут уведена могућност саслушања сведока и оштећених преко видео-конференцијске везе и заштите њихових личних података.

Реч је о врло значајним изменама и допунама, јер су из текста Закона брисане све одредбе које нису биле у складу не само са нашим Уставом, већ и са бројним међународним конвенцијама које је потписала и ратификовала наша земља. Поред тога, прописан је потпуно нов и специфичан начин заштите сведока и оштећених у току кривичног поступка.

Изменама Закона од 28. маја 2004. године, брисана је одредба члана 156 о могућности да се по одлуци Службе превентивно у трајању до 24 часа, задрже лица која могу да пруже обавештења и укажу на доказе. Реч је такође и специфичној могућности задржавања грађана, потенцијалних сведока, а не лица за која је постојала сумња да су учиниоци кривичног дела.

Последњим изменама Закона објављеним 31. маја 2005. године, брисане су одредбе које су се односиле на одлучивање Врховног суда Србије о продужењу притвора у истрази, трајање притвора након подизања оптужнице и након изрицања првостепене пресуде. Одредба, по којој је Врховни суд Србије могао, из нарочито оправданих разлога, на образложени предлог специјалног тужиоца или председника Посебног одељења Окружног суда, да продужи притвор највише за још три месеца, била је сувишна, јер је слична одредба већ постојала у члану 144 Законика о кривичном поступку. Сложеност покренутих кривичних поступака, број окривљених, обимност доказа, повремене опструкције, организациони, кадровски, технички и други проблеми неминовно су наметнули потребу да се из законског текста бришу и одредбе о трајању притвора у току првостепеног и другостепеног поступка. То, свакако, није елиминисало обавезу Суда да трајање притвора у току кривичног поступка сведе на најмању меру. Суд је у томе био више него ревностан, што је лако закључити на основу бројних одлука о притвору.

Генерално, може се рећи да су измене и допуне Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, осим оних из априла 2003. године, биле на линији смањења специфичних овлашћења Службе за борбу против организованог криминала, специјалног тужиоца и истражног судије и изједначавања кривичног поступка за кривична дела организованог криминала са „редовним” кривичним поступком.

Међутим, временом се показало да то није добар тренд и да без специфичних законских решења за покретање и вођење кривичних поступака за дела организованог криминала није могуће њихово ефикасно процесуирање. То искуство је стицано свих ових година, а о њему упечатљиво говори пракса и искуство других земаља, које у томе имају дужу традицију.

Због тога су се у току 2008. и 2009. године тражила нова законска решења у домену редифинисања појединих посебних доказних радњи које по оцени свих релевантних чинилаца нису у довољној мери или нису уопште коришћене у покренутих кривичним поступцима за протеклих шест година. Истовремено се тражило и решење у правцу ојачавања самосталности Специјалног тужилаштва, као органа са врло значајном улогом у поступцима за кривична дела организованог криминала и његовим издвјањем из Окружног јавног тужилаштва у Београду. Закон о јавном тужилаштву од 22. децембра 2008. године донео је такво решење. Њиме се одређује оснивање новог тужилаштва за организовани криминал, као једног од два тужилаштва посебне надлежности у Републици Србији. Оно треба да отпочне са радом 1. јануара 2010. године. Преузеће у рад све предмете Специјалног тужилаштва и фактички ће из њега и настати. Такође, дошло се и до потпуно нових решења у погледу трајања мандата тужиоца и заменика јавног тужиоца за организовани криминал, као несумњиво бољих од постојећих. Тако ће убудуће, уместо двогодишњег, мандат специјалног тужиоца, или како ће се убудуће звати тужилац за организовани криминал, износити шест година. Мандат заменика тужиоца за организовани криминал, уместо девет месеци, трајаће четири године или неограничено, у зависности да ли је упућен из другог јавног тужилаштва или је биран у новом тужилаштву.

На истој линији су и измене и допуне Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и Законика о кривичном поступку. Први пут после априла 2003. године измене иду у правцу јачања овлашћења и капацитета државних органа задужених за откривање, кривично гоњење и суђење за дела организованог криминала преко увођења нових и унапређења постојећих посебних доказних радњи.

Измене првог од два поменутих закона су биле нужне ради његовог усклађивања са Законом о јавном тужилаштву у домену оснивања, положаја, надлежности и овлашћења Тужилаштва за организовани криминал. Као једна од врло значајних новина коју ће донети тај Закон је проширење надлежности Тужилаштва за организовани криминал и на кривична дела корупције, тероризма, финансирања тероризма, прање новца и поједина кривична дела против

државних органа која су у вези са већ поменутиим кривичним делима. Такође је и дефиниција организованог криминала готово потпуно усклађена са Палермо конвенцијом.

Изузетно су важне и измене и допуне Законика о кривичном поступку. Реч је о најобимнијим изменама главе XXIX-а од 19. децембра 2002. године када је она први пут нашла своје место у Законнику. Са аспекта поступка за кривична дела организованог криминала, нарочито значајним сматра се редефинисање посебних доказних радњи, и то ангажовања прикривеног иследника и сведока сарадника, прописивање аутоматског рачунарског претраживања података, као посебне доказне радње која до сада није постојала, могућност примене свих посебних доказних радњи само на кривична дела из надлежности Тужилаштва за организовани криминал и то како на свршена кривична дела, тако и на она која се тек припремају, нормирање у пракси понекад спорног питања „случајног налаза” и друга.

Уочено је да у до сада покренутиим кривичним поступцима за кривична дела организованог криминала неке од посебних доказних радњи готово нису уопште коришћене. Једна од таквих је и ангажовање прикривеног иследника. Анализирајући разлоге који су до тога довели, подељено је мишљење да је један од основних био лош правни оквир. Специјално тужилаштво је са своје стране исказало велику заинтересованост да се такво стање превазиђе, па је припремило конкретне предлоге могућег новог решења. Скоро сви предлози и сугестије су прихваћени и биће инкорпорирани у измене и допуне Законика о кривичном поступку. Тако је круг лица, међу којима ће бити ангажовани прикривени иследници, проширен. Сада то могу бити, поред припадника полиције, и припадници других безбедносних служби, конкретно БИА и ВБА, запослених у другим државним органима, као и припадници полиција других земаља. Новина је и то да је у случају испитивања прикривеног иследника, као сведока, обезбеђена потпуна заштита његовог идентитета, а само испитивање се обавља сходном применом правила о саслушању заштићеног сведока. Томе је прилагођен и начин његовог позивања, па ће се оно обавити преко јединице за прикривене иследнике, односно старешине. Нова решења у нашем Законнику су од стране експерата из других земаља оцењена као веома добра, а коначну реч даће судска пракса. С обзиром на то да је у Министарству унутрашњих послова формирана јединица за прикривене иследнике, реално је очекивати да ће се врло брзо отпочети са коришћењем ове посебне доказне радње.

Учињен је и озбиљан покушај да се редефинише и институција сведока сарадника у коме је било доста „лутања”. Првобитно решење, по коме је кривични поступак против сведока сарадника био обустављан, критиковано је као неправедно и криминално-политички неприхватљиво. Потом је уследило ново решење у Законик у кривичном поступку из 2006. године, према коме је сведоку сараднику одмеравана казна у границама које су законом забрањене за кривично дело које је учинио, а потом је та казна умањивана за једну половину. Овакво решење је критиковано као неинтересантно за потенцијалне сведоке сараднике, што се показало као тачно. Наиме, у очекивању примене новог Законика, у кривичним поступцима вођеним пред Посебним одељењем дошло је до потпуног застоја у коришћењу овог значајног доказног средства. Са најавом новог законског решења, ситуација се променила, тако да су у међувремену три лица добила статус сведока сарадника, а врло брзо се очекује да ће ова доказна радња почети да се користи у далеко већој мери.

Суштина измена се огледа у томе да се кривични поступак против сведока сарадника неће обуставља, већ ће се њему утврђивати минимална забрањена казна за кривично дело које је учинио, а потом ће му бити изречена казна умањена за једну половину од утврђене. Тиме је избегнут приговор да учинилац кривичног дела, што и јесте сведок сарадник, није санкционисан, а истовремено за сведока сарадника нема неизвесности о томе каква га казна очекује. Друга важна новина биће могућност да сведок сарадник постане лице које је већ правоснажно осуђено. Такав сведок сарадник би се користио ради доказивања другог кривичног дела, дакле, не оног у коме је и сам учествовао. Бенефиције које би у том случају могао да очекује су мање у односу на оне које има сведок сарадник који такав статус стекне у току поступка који се води и против њега. У случају да поступи у складу са прузетим обавезама, казна на коју је правоснажно осуђен могла би се ублажити најмање за једну половину. Оваква законска могућност би могла бити ефикасно искоришћена за процесуирање још увек нерасветљених злочина из наше блиске прошлости, о чему несумњиво имају сазнања лица коју су до сада правоснажно осуђена од стране Посебног одељења Окружног суда у Београду.

У нашој судској пракси се у неколико предмета појавило као спорно питање да ли је могуће користити податке добијене коришћењем посебних доказних радњи у поступку за кривично дело које није било обухваћено наредбом-случајни налаз. Пракса је била на становишту да је то могуће, али о томе није било начелног првог става. Све дилеме ће бити решене изменама и допунама Законика и експлицитним уношењем такве могућности.

Слична је ситуација са могућношћу одређивања и коришћења посебних доказних радњи у случају када постоје основи сумње да се тек припрема извршење кривичног дела. Уколико се ради о кривичном делу за које је иначе могуће коришћење посебних доказних радњи, Законик дозвољава да се он може изузетно користити и ако се ради о припремању кривичног дела ако се дело на други начин не би могло открити или доказати, или би то изазавало несразмерне тешкоће, односно велику опасност.

Закон прописује и једну потпуно нову посебну доказну радњу – аутоматско претраживање личних и са њима повезаних података. Реч је о базама података којима располажу државни органи, локалне самоуправе, јавна предузећа, привредни субјекти. Суштина доказне радње се огледа у могућности и обавези власника или корисника базе података да по наредби истражног судије изврши поређење прикупљених података о лицу и делу са подацима тих служби и органа који се већ налазе у њиховим базама. Ова радња треба да убрза и олакша утврђивање истовестности лица, предмета и других података значајних за успешно вођење кривичног поступка.

Свеукупној промени правног оквира већим делом је допринело и доношење Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Према свим показатељима реч је, за наше прилике, о револуционарној новини јер је поменути Закон терет доказивања порекла имовине, за коју се сумња да је проистекла из кривичног дела, пребацио са тужиоца на њеног власника. Овај Закон, чија је примена почела 1. марта 2009. године, заједно са посебним доказним радњама треба да буде основно средство за успешно супротстављање организованом криминалу у Србији.

Слободно се може рећи да су последње две године већином обележене настојањима да се, када је реч о положају Специјалног тужилаштва, постојећа решења измене у правцу јачања његове самосталности и формирања као посебног тужилаштва, залагањем за редефинисање појединих посебних доказних радњи и прописивање нових, стварања претпоставки да се лицима осуђеним за кривична дела организованог криминала одузима целокупна имовина за коју не могу пружити доказе о њеном законитом пореклу. У складу са настојањем да се борба са организованим криминалом подигне на виши ниво постојало је и залагање за прихватање нове надлежност и за кривична дела корупције, и то њених најтежих облика. Тиме је подржана и помогнута реализација појединих препорука земаља GRECO у правцу специјализације државних органа који су носиоци борбе против корупције и проширења примене посебних доказних радњи и на та кривична дела. Све те иницијативе и предлози за измену постојећег правног оквира, који су долазили из Специјалног тужилаштва, по првилу су уважавани. То је истовремено и један од најзначајних резултата који је остварен у последњих пар година. Он омогућава да се из нове позиције, са новим инструментима и могућностима настави борба са организованим криминалом и најтежим кривичним делима корупције. Због сазнања да постоји спремност и способност за успешно поступање, са већим оптимизмом ће се улазити у нове кривичне поступке за најтежа кривична дела уз чврсто уверење да ће држава из њих изаћи као победник.

Специјални тужилац

Кабинет
специјалног тужиоца

- Шеф кабинета (1)
- Преводаца (0)
- Портпарол (1)
- Саветник за финансије (0)
- Административно-технички секретар (0)

Кривично одељење

- Заменици специјалног тужиоца (14)
- Тужилачки сарадници (5)
- Секретар (0)

Секретаријат

- Секретар (1)
 - Управитељ писарнице (0)
 - Уписничар (2)
 - Информатичар (1)
 - Шеф дактило бироа (0)
 - Дактилограф (2)
 - Возач (4)
 - Достављач (0)

Одсек за међународну
сарадњу, аналитику и
информатику

- Послови међународне сарадње (1)
- Послови аналитике (0)

Организациона шема тужилаштва

преглед предмета

преглед најзначајнијих предмета
статистика и аналитика

(зло)употребе јединице за специјалне операције (кт.с. 1/03 и кт.с. 2/03)

Два предмета, предмет – убиство Ивана Стамболића 25. августа 2000. године, до 1988. године једног од највиших и најзначајних државних функционера тадашњег политичког система Републике Србије, са покушајем убиства Вука Драшковића 15.6.2000. године, најзначајнијег политичког опозиционара у периоду 90-их година, председника исте такве политичке странке и предмет – убиство првог демократског премијера, председника Владе Србије, после II светског рата др Зорана Ђинђића, **представљају и представљаће посебно обележје рада овог тужилаштва**, али и правосудних органа који су поступали у овим предметима, Посебног одељења Окружног суда у Београду за организовани криминал, Врховног суда Србије и Републичког јавног тужилаштва.

Постоји заједнички именоватељ који повезује ова кривична дела, али и нека друга (која није процесуирала ово тужилаштво на основу формалних законских препрека), а то је: иста група непосредних извршилаца.

Може се рећи овако: иста државна криминална група извршила је по налогу са највишег државног места, покушај убиства најзначајнијег фактичког политичког опозиционара и председника врло значајне политичке странке и то у два кривичноправна наврата (Ибарска магистрала, 3. октобар 1999. године и Будва, 15.6.2000. године) Вука Драшковића, и, по истом основу, дакле на основу налога са највишег државног места у Србији у то време, убиство Ивана Стамболића.

Ова кривична дела су почињена на основу уверења и страха да су Вук Драшковић и Иван Стамболић оне политичке личности које могу политички поразити тадашњу власт са Слободаном Милошевићем на челу, и због тога су дати налози за њихово убиство, групи оптужених, а сада правоснажно осуђених лица на челу са њиховим криминалним вођом Милорадом Улемком Легијом на челу.

Након што је дошло до политичких и других промена у Србији после октобра 2000. године и након што је Милошевић изручен Хашком трибуналу, исти криминални вођа Милорад Улемек Легија је организовао убиство др Зорана Ђинђића, премијера Владе Србије и фактичког политичког победника над режимом и личној власти Слободана Милошевића.

Може се рећи, да су државни криминалци који су поступали на основу налога Слободана Милошевића, убили, све по њему, његове, најважније политичке противнике, па и његовог политичког победника др Зорана Ђинђића.

Веза која је овде објашњена између ових формалних кривичних предмета је од специфичног значаја за разумевање изузетне одговорности и посебне врсте оптерећења које је пратило рад овог тужилаштва.

Након испоручивања Слободана Милошевића Хашком трибуналу, у земљи је остала огромна криминална група државних криминалаца и огромна организована криминална група, а обе је обједињавао Улемек, као неприкосновени криминални вођа.

Покушаји које је он чинио да онемогући, омете, истраживање државних злочина и других кривичних дела, у периоду после 2000. године били су безуспешни до мере да је донета одлука да се поред осталог ради тога убије председник Владе Србије, као личност која је инсистирала са свог државног и политичког положаја на разоткривању најтежих кривичних дела чињених како пре 2000. године, тако и после тога. У оквиру тога плана, Улемек је очекивао да ће се након убиства председника Владе створити таква структура у земљи која би њега заштитила од кривичног гоњења, а омогућила му несметани криминални посао којим су зарађивали највише – отмице.

Све ово изнето, документује се следећим: према првостепеној пресуди Посебног одељења Округног суда у Београду КП 6/03 од 18. јула 2005. године која је потврђена пресудом Врховног суда Србије 9.3.2007. године Милорад Улемек Легија је као командант Јединице за специјалне операције почетком 2000. године организовао криминалну групу од припадника те јединице које је сам одобрио, у којој је сваки члан имао одређени задатак и улогу, која је имала циљ да ради стицања добити и моћи по налогу Слободана Милошевића против кога је поступак раздвојен, врши кривична дела убиства, а припадници ове криминалне групе су били: Берчек Бранко, Миливојевић Леонид, Маричић Душко, Бујошевић Ненад, Илић Ненад и сведок сарадник, Ненад Шаре.

Оптужница у овом предмету поднета је 23.9.2003. године.

Сада правноснажно осуђени Милорад Улемек је, поступајући по налогу Слободана Милошевића, издао наређење припадницима своје криминалне групе да најпре у јуну 2000. године у Будви пронађу и лише живота Вука Драшковића, а потом да до председничких избора у септембру исте године убију Ивана Стамболића. На основу тога Берчек Бранко, Миливојевић Леонид и Илић Ненад 15. јуна 2000. године у Будви са умишљајем су покушали да лише живота Вука Драшковића, Илић Ненад је у Будву отишао аутомобилом заједно са Луковић Милетом званом „Кум” и Симовић Милошем – припадници „Земунског клана”, а Берчек Бранко и Миливојевић Леонид авионом, смештају се у стан Јовановић Владимира званог „Јапанац”. У том стану Луковић Миле сакрива два пиштоља један ЦЗ 99, а други берета са пригушивачем, врше осматрања и праћења Вука Драшковића, Илић Ненад је из касарне у Зеленики од војних органа преузео раније обезбеђено санитарско војно возило „пинцгауер”, војне униформе и војне исправе, паркирао се у близини куће оштећеног да би преузео Берчек Бранка и Миливојевић Леонида чији је задатак био да чува стражу и обезбеђује одступницу Берчек Бранку, око 23.45 Берчек је пуцао пиштољем берета са пригушивачем, испалио 8 пројектила у правцу оштећеног Драшковића који је седео у соби своје куће, два пројектила су га окрзнула у пределу главе, након тога сва тројица су се санитарским војним возилом у коме су се претходно преобукли у војне униформе одвезли до ремонтне базе у Тивту, где их војни органи смештају до јутра 17. јуна када су прво чамцем пребачени до војне касарне у Кумбору, а одатле војним хеликоптером, чији је лет обезбеђен посредством Слободана Милошевића и Павковић Небојше до аеродрома у Лађевцима, где их чекају Улемек и Спасојевић Душан и службеним возилом ресора државне безбедности долазе у Београд, да би им након тога Улемек исплатио као награду од 10.000 ДМ.

Осуђени Берчек Бранко, Миливојевић Леонид, Маричић Душко и Бујошевић Ненад заједно са сведоком сарадником Шаре Ненадом, поступајући по наређењу осуђеног Милорада Улемека 25. августа 2000. године са умишљајем су лишили живота Стамболић Ивана из ниских побуда и на свиреп начин, наведеног дана Берчек Бранко и Шаре Ненад су пресрели Ивана Стамболића у јутарњим часовима, везали, ставили у комби, кренули за Нови Сад, током пута прикључили су им се Бујошевић Ненад, Маричић Душко и Миливојевић Леонид, око 12.00 сви заједно стижу на Фрушку гору, на одређеном месту према Змајевцу у близини Иришког венца ископавају рупу око 1,2 метра дубине и 0,70 метара ширине, Маричић Душко ставља у рупу пола вреће раније припремљеног креча, изводе Стамболића доводе га до ископане рупе, наређују му да клекне, Берчек Бранко му прилази са леђа и из пиштоља берета испалије два пројектила у потиљак Ивана Стамболића, месец дана касније Улемек Милорад им је као награду за успешно извршен задатак исплатио по 20.000 ДМ.

Осуђени Марковић Радомир, као начелник ресора државне безбедности, са умишљајем је помагао Улемеку у извршењу кривичног дела покушај убиства Вука Драшковића и убиства Ивана Стамболића тако што је по захтеву Слободана Милошевића прибавио и потом предао Улемеку фалсификоване личне карте са фотографијама Берчек Бранка, Миливојевић Леонида и Илић Ненада са измишљеним личним подацима, дао број телефона адмирала Зеџ Милана, команданта ратне морнарице, а након што је 15.06.2000. године криминална група Улемек Милорада покушала извршење кривичног дела на штету Вука Драшковића није пријавио извршиоце тог кривичног дела, те тиме знатно олакшао да они остану неоткривени. Такође, током јула 2000. године предао је Улемеку слику и личне податке Ивана Стамболића након што је сазнао да је Улемек прихватио налог Слободана Милошевића ради лишења живота Ивана Стамболића, а потом непосредно по сазнању да је кривично дело извршено, није пријавио то кривично дело и извршиоце.

Осуђени Брацановић Милорад средином 2000. године, иако је знао да се припрема извршење убиства Ивана Стамболића у време, када је то још било могуће спречити, то није пријавио, те када је неколико дана после извршења дела као службено лице сазнао те податке, то свесно пропустио да пријави, а налазио се на службеном положају начелника Одељења за контраобавештајне и безбедносне послове у ЈСО. Лично од Улемека је сазнао да овај припрема по наређењу ликвидацију Ивана Стамболића.

Првостепеном пресудом, Улемеку је изречена јединствена казна од 40 година затвора, као и Бранку Берчеку, Душку Маричићу и Ненаду Бујошевићу, Леониду Миливојевићу је изречена казна затвора од 15 година, као и Ненаду Илићу и Радомиру Марковићу.

Након разматрања жалбе Специјалног тужилаштва, Леониду Миливојевићу је изречена јединствена казна од 30 година затвора.

Милораду Брацановићу је изречена казна од 2 године затвора.

Као одређени спецификум овог предмета треба истаћи невероватне тезе одбране оптужених, да је тај кривични поступак резултат прогона и анатемисања припадника Јединице за специјалне операције и бивше Службе државне безбедности са циљем демонтаже ових служби, да би се након тога Србија као безбедносно незаштићена лако ставила под патронат или под протекторат оних сила којима је то у интересу. Такозвани патриотски концепт као основ и шлагворт одбране спроводио се до гротескног. Истовремено, коришћени су лажни сведоци ради прибављања лажног алибија оптуженима за време извршења кривичних дела и то од стране припадника бивше ЈСО, односно тадашњег МУП-а. Суд није прихватио исказе сведока Вукашиновића, Ивковића, Јовић Бошка, оцењујући их као неистинитим, датим у циљу пружања безрезервне подршке одбрани сада осуђеног Улемека. Вукашиновић Вукашин у време саслушања више није био припадник МУП-а, већ заменик директора предузећа „Лупус”, власништво ванбрачне супруге Улемека Легије, Ивковић Дејан је био шеф обезбеђења породице Улемека од када се он предао.

Посебно важан моменат на главном претресу је било саслушање сведока сарадника Шаре Ненада звани „Шкене”, који је био пре тога излаган притисцима ради промене исказа, да га је тадашњи специјални тужилац наговорио да каже оно што је до тада говорио против тада оптужених. И поред тешке и психички веома напете ситуације, овај сведок је крајње убедљиво и доследно сведочио на главном претресу.

Предмет овог тужилаштва – убиство председника Владе Републике Србије др Ђинђића – КТС 2/03 је у ужестручном, правно-техничком смислу, такав предмет који ће обележавати рад Специјалног тужилаштва за све време његовог постојања, као јавнотужилачког органа, и укупан рад и смисао постојања Специјалног тужилаштва огледаће се преко овог предмета.

Треба рећи да је свега пар дана пре убиства председника Владе именован специјални тужилац, треба указивати на атмосферу у политичким приликама у земљи која је била наглашено негативно усмеравана ка личности др Ђинђића као председника Владе, на негативну атмосферу која је смишљено стварана и јачана ка фабриковању његових веза са подземљем, са криминалним, тачно одређеним круговима. Институције на којима почива свака функционал-

на држава су биле готово само формално постојеће, оптерећене тешким и компромитујућим наслеђем, криминално политичко подземље је било незабележене снаге и моћи – инфилтрирано у скоро све структуре државног апарата, политичких снага. С друге стране, стајала је политика са којом је др Ђинђић демократским путем сменио са власти политички режим Слободана Милошевића, док су његове старе подземне структуре чије је стварање он наложио и које су знале само за њега као „шефа”, што је била његова титула у тим круговима, остале недирнуте у земљи.

Убиство председника Владе др Ђинђића, однело је са тог места његов непоновљиви политички и лични формат, и изазвало је видљиве и невидљиве директне и индиректне последице по наше друштво и државу, и као резултат тог убиства наступила је дугорочна политичка и државна нестабилност сваке врсте, накнадно поновно стварање и озбиљно јачање криминала, посебно организованог.

Оптужница против Улемека Легије, Звездана Јовановића, Симовић Милоша и Александра, Константиновић Нинослава, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка, Јуришић Милана, Крسمановић Душана, Безаревић Бранка, Тојага Жељка, подигнута је 21.8.2003. године због кривичног дела, удруживање ради непријатељке делатности члан 136 Основног кривичног законика и кривичног дела убиство највишег представника државне заједнице члан 310 Кривичног законика.

Првостепена пресуда је донета 23.5.2007. године, Улемеку и Звездану Јовановићу су изречене казне затвора од по 40 година, осталим оптуженим су изречене казне од 30 до 35 година затвора. Једном оптуженом – Пејаковић Саша изречена је казна од 8 година затвора, због кривичног дела, пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела.

Специјално тужилаштво је на изјављене жалбе бранилаца уложило одговор на жалбе, али и подржало жалбу Душана Крسمановића због одлуке о казни према њему, сматрајући да је према њему изречена престога казна. Врховни суд Србије је својом пресудом од 17.9.2008. године уважио став овог тужилаштва и Душана Крسمановића осудио на адекватну казну затвора од 20 година, а потврђене су остале изречене казне, одбијањем изјављених жалби бранилаца као неосноване.

О околностима самог кривичног дела убиства председника Владе довољно је познато не само стручној, већ и широкој јавности не само наше земље. Такође, познате су и тешке околности које су пратиле првостепено суђење, његов почетак, организоване опструкције бранилаца, бројни узастопни захтеви за изузећима свих учесника поступка и других правосудних органа, оставка председника већа судије, Кљајевића, притварање заменика специјалног тужиоца, Милана Радвановића, одлазак из тужилаштва заменика Небојше Мараша после тога и тако даље.

Важно је напоменути да је у том предмету максимално коришћен институција сведока сарадника, тај статус су остварила три окривљена (Сувајџић, Вукојевић и Буха), када је убијен сведок сарадник Вукојевић, схваћена је неопходност за императивним попуњавањем те празнине из више разлога и по остварењу потребних околности, тај статус је стекао Дејан Миленковић. После његовог сведочења у том својству, у овом тужилаштву се могло чути да ће предмет добити законски довршетак потврђивањем навода оптужнице, осуђујућом пресудом, а у склопу свих других до тада изведених доказа на главном претресу.

Убиство сведока сарадника Вукојевића је остварено на ритуалан начин, његова сврха је била пре свега порука осталим сведоцима сарадницима шта их чека ако не промене исказе. Његов циљ је био и у укупном застрашивању свих учесника у овом поступку. Успешно ангажовање новог сведока сарадника, уместо убијеног, из оквира исте криминалне групе, дало је нову снагу самом институту доказивања путем сведока сарадника, у конкретном случају упућена је више него јасна порука организованом криминалу и смирено је стање панике које је обухватило остале сведоке сараднике, а све то, у светлу чињенице да је и врло битан сведок, Кријешторац који је препознао Владимира Милисављевића Будалу 12.3.2003. године у улици Адмирала Гепрата 14 око 12.30 часова, убијен, још током трајања истражног поступка, али након давања његовог исказа у том смислу.

Важно је напоменути да је Специјално тужилаштво својим врло активним вршењем законске дужности током истражног и првостепеног поступка, допринело поред осталог дезавуисању пре свега одбране првооптуженог Улемека, приказавши је онаквом каква је она стварно, лажна, конструкцијска, са преварантским елементима. Таквом је оценио и првостепени суд.

Пре давања завршне речи, оптужница је врло ограничено прецизирана у одређеним, тек техничким детаљима, она је у ствари остала иста као у моменту подизања за све кривичне радње које је обухватала.

земунски клан

Оптужницом КТС 2/03 обухваћена је, поред атентата на Премијера и криминална делатност тзв. „земунског клана”. Наиме, након подизања јединствене оптужнице, дошло је до раздвајања кривичног поступка покренутог поводом атентата на председника владе и поступка за више кривичних дела почев од убистава па до изазивања опште опасности. Реч је о кривичном поступку са великим бројем оптужених (30), и три сведока сарадника (Дејан Миленковић-Багзи, Буха Љубиша-Чуме, Миладин Сувајџић – Тура Мутава). Првооптужени и у овом предмету је Милорад Улемек, због основног кривичног дела организованог криминалитета: злочиначког удруживање из члан 227. став 1 КЗ РС, кривичног дела тешко убиство из чл 114. став 1. тачка 9 КЗ у вези са чл 30. и 33. КЗ, кривичног дела отмица из чл 134. став 3 КЗ и кривичног дела тероризам из чл 125 ОКЗ.

Поред окривљеног Милорада Улемека, оптужница је подигнута и против Милоша Симовића, Нинослава Константиновића, Александра Симовића, Владимира Милисављевића, Сретка Калинића, Милана Јуришића званог Јуре, Душана Крсмановића, Тонија Гаврића, Предрага Малетића, Николе Бајића, Саше Петровића, Милана Глишовића, Ђорђа Славковића, Милана Јуришића званог Јуришко, Дарка Милићевића, Дејана Ранђеловића, Драгана Миладиновића, Слободана Ковчића, Бојана Долића, Дарка Милића, Александра Здравковића, Милана Дрче, Срећка Трајковића, Милана Јовановића, Селмана Хамидовића, Миломира Каличанина, Слободана Пажина, Ненада Опачића и Далибора Нишавића.

Оптужени припадници „земунског клана” су, пресудом Посебног одељења Окружног суда у Београду, која је донета и јавно објављена дана 18. јануара 2008. године осуђени због више кривичних дела убиство и тешко убиство. Та дела су извршена на штету 17 лица и то: Бранислава Лаиновића, Зорана Ускоковића, Милоша Стевановића, Тодора Гардашевића, Срђана Љујића, Велибора Иличића, Жељка Бодиша, Ивице Николоћа, Средоја Шљукића, Зорана Шљукића, Јована Гузијана, Радета Цветића, Ивице Јовановића, Жељка Шкрбе, Ненада Батоћанина, Горана Трајковића, Александра Ристића. Пресуда је изречена и због више кривичних дела отмица извршених на штету Вука Бајрушевића, Сувада Мусића, Илије Бабовића и Слободана Радосављевића.

Кривична дела су спроведена на професионални начин и по идентичном методу. То произлази из чињенице да су скоро сва убиства извршена тако, што су претходно прикупљане информације о кретању оштећених, након чега би из возила у покрету, најчешће марке Ауди и уз коришћење аутоматског оружја, пуцањем оштећене лишавали живота, а потом, ради прикривања трагова кривичног дела, возила и оружје уништавали демонтирањем и спаљивањем.

Према напред наведеној пресуди окривљени су извршили следећа кривична дела:

- Дана 20.3.2000. године у Београду, Милош Симовић је лишио живота Лаиновић Бранислава, при чему су му сведоци сарадници Сувајџић Миладин и Буха Љубиша у томе са умишљајем помогли, на тај начин што је по претходном договору Сувајџић Миладин о месту боравка оштећеног Лаиновића, обавестио Буха Љубишу и окр. Симовић Милоша, који су се аутомобилом марке Јагуар, којим је управљао сведок сарадник Буха Љубиша,

одвезли до хотела Србија где су пронашли Лаиновић Бранислава, након чега је Симовић Милош изашао из аутомобила и из револвера, испалио два пројектила у Лаиновића, наневши му повреде услед којих је умро, да би се потом заједно са Буха Љубишом одвезао са места извршења.

- Дана 27.4.2000. године у Београду, Калинић Сретко и Бајић Никола су са умишљајем лишили живота Ускоковић Зорана и Стевановић Милоша и при томе, са умишљајем, довели у опасност живот још два лица, док су им окр. Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Јуришић Милан Јуре и Крсмановић Душан у томе, такође са умишљајем, помогли. Они су, по претходном договору, пратили кретање Ускоковић Зорана и обавештавали о томе Калинића и Бајића, па су након добијених обавештења Калинић Сретко, Бајић Никола и пок. Луковић Миле, аутомобилом типа Ауди 200 којим је управљао Бајић Никола кренули за аутомобилом марке Ауди А4 у којем су се налазили Ускоковић Зоран и Стевановић Милош, а којим је управљао Јокић Петар. Током вожње улицама, пуцајући из аутомобила у покрету из аутоматских пушака и из пиштоља, испалили су више пројектила у правцу Ускоковић Зорана и Стевановић Милоша, наневши им повреде, услед којих је наступила њихова смрт, после чега су се одвезли аутомобилом и исти запалили како би прикрили трагове кривичног дела.
- Дана 5.7.2000. године у Београду, код брода ресторана Маг, Калинић Сретко лишио је живота Гардашевић Тодора, при чему су му Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Крсмановић Душан и Бајић Никола, са умишљајем помогли, тако што су пратили кретање Гардашевић Тодора и о томе телефоном обавештавали Калинић Сретка, који је, на тај начин, сазнао да се Гардашевић Тодор налази на одређеном месту, након чега му је пришао и из пиштоља испалио у њега 8 пројектила, чиме му је нанео смртне повреде.
- Дана 20.11.2000. године у Београду, Симовић Милош, Симовић Александар и Милисављевић Владимир лишили су живота Љујић Срђана и при томе, са умишљајем довели у опасност живот још једног лица, док су им сведок сарадник Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан и Петровић Саша, са умишљајем помогли. Они су то чинили тако што су пратили кретање Љујић Срђана и о томе обавештавали, М. Симовића, А. Симовића и В. Миљосављевића, а који су на основу тих обавештења, аутомобилом марке Ауди, а (управљао Симовић Александар), пратили аутомобил Љујић Срђана. У тренутку када се Љујићев аутомобил зауставио испред семафора, Симовић Милош и Милисављевић Владимир су, пуцајући из аутомобила, испалили из аутоматских пушака више пројектила у правцу Љујић Срђана, наневши му смртне повреде.
- Дана 7.12.2000. године у Новом Саду, Крсмановић Душан и Јуришић Милан Јуре су, по налогу покојног Спасојевић Душана, а ради елиминисања конкуренције на нарко тржишту, лишили живота оштећеног Иличић Велибора званог Веља Босанац. У томе им је Нишавић Далибор, са умишљајем, помогао: обезбедио путнички аутомобил марке Фолсваген тип цета којим су пратили кретање оштећеног Иличић Велибора, показао зграду у којој станује оштећени и предао им пиштоље са припадајућом муницијом, коју је претходно неовлашћено набавио и држао. Крсмановић и Јуришић су у близини зграде у којој станује оштећени, изашли из аутомобила и приликом мимоилажења испалили у њега више пројектила, наневши му повреде услед којих је наступила смрт. Након тога их је Нишавић Далибор, који је чекао на договореном месту одвезао са места извршења. За одвожење Крсмановића и Јуришића из Новог Сада до Београда, ангажован је Опачић Ненад, који је према договору са пок. Спасојевић Душаном, за ту сврху ангажовао лице које их је одвезло у Београд. Сведок сарадник Миленковић Дејан је, по ранијем договору, преузео у Земуну путничко возило марке Фолсваген тип цет, за које је знао да је коришћен за извршење овог кривичног дела, па је у својој радионици возило исекао на комаде, те тако помогао да се не открије аутомобил и починиоци овог кривичног дела.
- Дана 27.12.2000. године у Београду, Милисављевић Владимир, Симовић Милош и Симо-

вић Александар лишили су живота Бодиш Жељка. Крсмановић Душан, Јуришић Милан Јуре, Славковић Ђорђе и Глишовић Милан су им при томе, са умишљајем, помогли на тај начин што су, по претходном договору, пратили Бодиш Жељка и о његовом кретању обавештавали Милосављевића и оба Симовића. Њих тројица су се, на основу тих обавештења, аутомобилом марке Ауди којим је управљао Симовић Александар, зауставили поред аутомобила марке Пасат за чијим управљачем је седео Бодиш Жељко. Симовић Милош и Милосављевић Владимир, пуцајући из аутомобила испалили су из аутоматских пушака више пројектила у Бодиш Жељка наневши му смртне повреде.

- Дана 3.8.2002. године у Земун пољу, у кругу предузећа “Дифенс”, Улемек Милорад и Калинић Сретко покушали да, са умишљајем, лише живота више лица, при чему су то учинили у случају Николић Ивице, а нису успели у случају Буха Љубише. Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан Јуре, Крсмановић Душан, сведок сарадник Сувајцић Миладин и Милосављевић Владимир су са умишљајем помогли, тако што су Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и сведок сарадник Сувајцић Миладин пратили кретање Буха Љубише и обавештавали Улемека и Калинића. Они су се, на основу добијених обавештења, одвезли аутомобилом којим је управљао Милосављевић Владимир до наведеног места, где су Улемек Милорад и Калинић Сретко испалили из аутоматских пушака са пригушивачима, више пројектила, у правцу Буха Љубише и Николић Ивице, чиме су Николић Ивицу усмртили, док је Буха Љубиша избегао повређивање, тако што се бацио на земљу, а затим искористио моменат када се једном од нападача заглавила пушка и побегао.
- Дана 27.9.2002. године у Београду, Калинић Сретко и сведок сарадник Миленковић Дејан, са умишљајем, су лишили живота Шљукић Средоја и Шљукић Зорана, и при томе довели у опасност живот још једног лица, док су им Симовић Милош, Симовић Александар, Милосављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан Јуре, сведок сарадник Сувајцић Миладин и пок Повић Зоран у томе са умишљајем помогли. Они су обавештавали телефоном о кретању Шљукић Средоја па су, на основу тих обавештења, Калинић Сретко и пок Луковић Миле, аутомобилом марке Ауди, којим је управљао сведок сарадник Миленковић Дејан, кренули за аутомобилом марке Ауди А8, којим је управљао Шљукић Средоје. У аутомобилу Ауди А8 били су и Шљукић Зоран и Ћировић Велибор. У тренутку када је сведок сарадник Миленковић Дејан, претицао, Калинић Сретко и покојни Луковић Миле пуцајући из аутомобила, испалили из аутоматских пушака, више пројектила у правцу Шљукић Средоја и Шљукић Зорана, наневши им смртне повреде, док је Ћировић Велибору нанесена лака телесна повреда.
- Дана 5.10.2002. године у Земуну, Калинић Сретко и сведок сарадник Миленковић Дејан, са умишљајем су лишили живота Гузијан Јована и Цветић Радета, и при томе са умишљајем довели у опасност живот још једног лица. Миладиновић Драган, Симовић Александар, Симовић Милош, сведок сарадник Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан, Милосављевић Владимир и Јуришић Милан Јуре су им, у томе, са умишљајем помогли, тако што су пратили кретање Гузијан Јована и обавештавали Калинића и Луковића телефоном. На основу тих сазнања Калинић и пок Луковић су, аутомобилом марке Ауди, којим је управљао сведок сарадник Миленковић Дејан сустигли аутомобил марке Голф 4, којим је управљао Гузијан Јован, а у којем су се налазили Цветић Раде и Чотрић Дејан, па су пуцајући из аутомобила, испалили из аутоматских пушака више пројектила у правцу Гузијан Јована и Цветић Радета, наневши им повреде услед којих је наступила њихова смрт.
- Дана 7.11.2002. године у Београду, Славковић Ђорђе и Глишовић Милан лишили су живота Јовановић Ивицу, и при томе са умишљајем довели у опасност животе више лица, док су им Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан Јуре, Крсмановић Душан и Милосављевић Владимир у томе, са умишљајем помогли. Они су пратили аутомобилима кретање Јовановић Ивице и о томе обавештавали Славковића и Глишовића, па су се на основу тих обавештења, Славковић и Глишовић, аутомобилом марке Фиат темпра, којим је управљао неидентификовани учинилац, зауставили поред Мерцедеса, у

коме се налазио Јовановић Ивица са још три лица. Они су, пуцајући из аутомобила и то Славковић Ђорђе из пиштоља, а Глишовић Милан из аутоматске пушке, испалили више пројектила у правцу Јовановић Ивице, наневши му смртне повреде. Остала лица су избегла повређивање тако што су се спустили на под аутомобила.

- Дана 26.11.2002. године у Београду, Милисављевић Владимир, Симовић Милош и сведок сарадник Миленковић Дејан лишили су живота Шкрбу Жељка и Батоћанин Ненада, док су им Симовић Александар, Крсмановић Душан, Јуришић Милан Јуре, Хамидовић Селман и Каличанин Миломир у томе, са умишљајем помогли. Они су пратили кретање Шкрба Жељка и о томе обавештавали, Милосављевића, Симовића и Миленковића на основу чега су њих тројица аутомобилом марке Ровер, којим је управљао сведок сарадник Миленковић Дејан, кренули за Пежоом 306, којим је управљао Ненад Батоћанин, а у коме се налазио Жељко Шкрба. У тренутку када се аутомобил марке Ровер налазио поред аутомобила марке Пежо 306, Милисављевић Владимир и Симовић Милош, пуцајући испалили из аутоматских пушката више пројектила у правцу Шкрба и Батоћанина и нанели им повреде услед којих је наступила смрт.
- Дана 21.08.2002. године Милан Јуришић Јуришко и Дарко Милићевић, по претходном договору са Константиновић Нинославом и Ранђеловић Дејаном, против којих је поступак раздвојен, са умишљајем су лишили живота Трајковић Горана, тако што је Ранђеловић Дејан заказао састанак са оштећеним Трајковићем, који је дошао возилом марке Голф. У близини скривени, чекали су Јуришић Милан и Милићевић Дарко, па када се Ранђеловић, по договору, после краћег разговора одмакао од ауто оштећеног, Јуришић и Милићевић су пришли и из пушкомитраљеза и аутоматске пушке, испалили више хитаца у правцу оштећеног. Од задобијених повреда је тренутно наступила његова смрт. Након тога су се сви они који су били умешани у убиство, возилом марке Ауди 100, у којем их је чекао Константиновић Нинослав, удаљили са места извршења, а аутомобил запалили како би прикрили трагове кривичног дела.
- Дана 25.11.2002 у Београду, Милан Јуришић Јуришко и Константиновић Нинослав, против кога је поступак раздвојен, по претходном договору лишили су живота Александра Ристића и довели у опасност живот још неког лица, тако што су из две аутоматске пушке испалили више хитаца у правцу Ристић Александра и Матић Александра, који су излазили из куће. Тада су нанели Ристић Александру више рана, од којих је преминуо, а Матић Александру ране од којих је задобио тешке телесне повреде. Након тога су се возилом марке Ауди 100 удаљили са места извршења, а аутомобил су запалили како би прикрили трагове кривичног дела.
- Дана 6.11.2000.године у Београду, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан и Јуришић Милан Јуре, силом су одвели и задржали дуже од 10 дана Бајрушевић Вука, са намером да га не пуне на слободу док од његове сестре не изнуде новац. Симовић Александар, који је пратио кретање оштећеног јавио је осталима где се он налази. Наоружани пиштољима извукли су оштећеног из његовог аутомобила, угурали га у аутомобил којим су се довели, везали му руке лисицама, ставили повез преко очију и одвели се. Затим су га више дана, мењајући локације држали. За то време, покојни Спасојевић Душан и Луковић Миле позивали су телефоном сестру оштећеног и захтевали да им преда 5 милиона немачких марака, говорећи да ће убити њу и њеног брата ако то не учини. Милисављевић Владимир, покојни Спасојевић Душан и Луковић Миле узели су 1.500.000 немачких марака, који је за откуп остављен, по њиховом упутству, на одређеном месту, после чега су оштећеног, дана 26.11.2000. године пустили.
- Почетком јануара месеца 2003. године у Београду, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Калинић Сретко, Јуришић Милан Јуре и Симовић Милош, силом, обманом и на свиреп начин одвели су и задржали дуже од 10 дана Мусић Сувада са намером да га не пуне на слободу док од њега или његових сродника не изнуде новац. Милисављевић Владимир и Симовић Александар наоружани пушкама, а одевени

у полицијске униформе са маскираним капама фантомкама, оштећеном су се представили као полицајци, а затим упереним пушкама и под изговором да га хапсе, угурали у аутомобил у којем су их чекали сведок сарадник Миленковић Дејан и Крсмановић Душан. Потом су навукли оштећеном капу преко очију, везали му руке лисицама и одвезли га у кућу, где су га сведок сарадник Сувајџић Миладин и Калинић Сретко држали везаног ланцима и лисицама. Калинић Сретко га је свакодневно злостављао. За то време су захтевали од оштећеног да им набави 10 милиона евра како би га ослободили, па им је брат оштећеног, по њиховом упуству, на одређеном месту у Београду, оставио 350.000 евра, после чега су оштећеног пустили.

- Марта месеца 2002. године у Београду, Улемек Милорад, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Јуришић Милан Јуре, Крсмановић Душан, и Калинић Сретко, силом, обманом и на свиреп начин, одвезли су и задржали оштећеног Бабовић Милију (40 дана), са намером да га не пусте на слободу, док од њега или чланова његове породице не изнуде новац. То су спровели тако, што су га неколико дана наизменично пратили. Дана 24. 03. 2002. године, пошто су их обавестили Јуришић Милан и Симовић Александар, са фантомкама на глави, наоружани, пришли су оштећеном Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир, сведок сарадник Миленковић Дејан и Симовић Милош, представљајући се као радници полиције, а затим га употребом физичке силе убацили у аутомобил. Када га је Милисављевић пиштољем ударио по глави, везали су га лисицама, а преко очију су му ставили селотејп траку и фантомку. Затим су га одвезли у кућу сведока сарадника Сувајџића, где су га везаног чували Калинић Сретко и Јуришић Милан. Након 9 дана, када је оштећени покушао да побегне, везали за дрво, у шуми, где су га држали 2 дана и тако везаног тукли. Једанаестог дана су га пребацили на друго место где су га поред окривљених Јуришића и Калинића чували и сведок сарадник Сувајџић и Крсмановић, тражећи од оштећеног и његове породице новац за откуп. Породици је покојни Спасојевић слао аудио траке са порукама оштећеног, да би га након четрдесетог дана пустили на слободу, пошто им је преко Улемек Милорада Легије, од стране два лица исплаћено укупно 10 милиона и 500 хиљада евра. Новац су међусобно поделили. То је био део заједничког плана ове групе и Д. Спасојевића.
- Дана 12.6.2002. године у Београду, Јуришић Милан Јуришко, Ковчић Слободан, Долић Бојан, Милић Дарко, Дрча Милан, Трајковић Срећко и Јовановић Милан, силом су одвели оштећеног Слободана Радосављевића, са намером да га не пусте на слободу док од њега не изнуде новац. Ковчић Слободан је, по претходном договору, намамио оштећеног Радосављевић Слободана, под изговором да погледају возило које је било на продају, а затим су Милић Дарко, Јуришић Милан, Долић Бојан и Ранђеловић Дејан, против кога је поступак раздвојен, уз употребу силе убацили Радосављевића у возило, упутивши се ка насељу Овча. Трајковић Срећко је ишао испред њих у свом возилу са задатком да изазове инцидент уколико примети полицију. Оштећеног су одвезли у кућу Константиновић Нинослава где га остављају у гаражи. Ту га Константиновић Нинослав и Милисављевић Владимир, против којих је поступак раздвојен, физички злостављају, од чега је оштећени умро. Затим су га умотали у итисон и у шуми закопали, а потом гардеробу као и итисон спалили.

Од отмица су наплатили од оштећених око 12 милиона евра и то: у новембру месецу 2000. године од отмице Вука Бајрушевића наплатили су 1.500.000 ДМ, марта 2002. године од отмице Милије Бабовића су наплатили 10.500.000 евра и јануара месеца 2003. године од отмице Мусић Суада наплатили су 350.000 евра.

За сва кривична дела за која су оптужени, осуђени су на адекватне: казне затвора.

Остало је још да Врховни суд Србије одлучи по изјављеним жалбама, и да се спроведе поступак који је прописан Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Поступак ће бити спроведен у складу са тим законом, а одузимање имовине Милорада Улемека Легије је у току.

корупција у правосуђу (к.с. 10/05)

Оптужницом Специјалног тужилаштва КТ.С. 10/05 окривљеном Јотић Зорану, Гобелић Љубинку и Јовановић Ненаду, стављено је на терет извршење кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227 став 1 и 2 КЗ РС и кривично дело давање мита из члана 255 став 1 КЗ РС. Вучковић Љубомир терети се кривичним делима: примање мита из члана 254 став 1, злоупотреба службеног положаја из члана 242 став 1 КЗ РС и противзаконито посредовање из члана 253 став 1 КЗ РС. Зекић Џеви ставља се на терет извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја у подстрекавању из члана 242 став 1 у вези са чланом 23 ОКЗ, а Зекић Џеваду и Плојевић Лаиди по једно кривично дело фалсификовање исправе из члана 233 став 1 КЗ РС.

Оптужени су, пресудом Посебног одељења Окружног суда у Београду која је донета и јавно објављена 7. јула 2006. године, осуђени због кривичних дела давања и примања мита, противзаконитог посредовања, злоупотребе службеног положаја и фалсификовања исправа.

Према наведеној пресуди окривљени су:

Почетком 2005. године, првостепеном пресудом пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду К.П. број 4/03 од 15.11.2004. године, организатор криминалне групе, која је извршила више кривичних дела Јотић Зоран, осуђен је казном затвора у трајању од 12 година, а Петровић Горан, члан организоване криминалне групе, казном затвора у трајању од 11 година. Након тога Јотић Зоран умишљајно је подстрекао Јовановић Ненада и Гобелић Љубинку да ступе у контакт са неким од судија Врховног суда Србије и обећају новчану награду уколико, у оквиру свог службеног овлашћења, изврше недозвољену службену радњу, којом ће, на незаконит начин, издејствовати да се оптуженима Јотић Зорану и Петровић Горану укине наведена осуђујућа пресуда и притвор. Са њима је Јотић одржавао сталне контакте преко мобилног телефона који је користио у просторијама притвора Окружног затвора у Београду. На тај начин, окривљени Јовановић и Гобелић ступили у контакт са судијом Врховног суда Србије, окривљеним Вучковић Љубомиром који је поступао као судија известилац у жалбеном поступку по наведеној пресуди К.П 4/03. Окривљени су се, по захтевима и саветима Јотића, у више телефонских разговора и непосредних контаката, договорили да Вучковић, као известилац, на незаконит начин исходује укидање пресуде К.П 4/03 и укидање притвора за оптужене, при чему су му обећали новчану награду у неутврђеном износу. Након тога, половином 2005.године, обезбедили су и да се изврши исплата уговорене новчане накнаде окривљеном Вучковић Љубомиру.

Крајем 2004. године у Београду, у просторијама Врховног суда Србије, окривљени Љубомир Вучковић је од Стевић Радивоја примио износ од 40.000,00 динара, јер је, коришћењем свог службеног положаја у Врховном суду Србије, посредовао код судија чланова Већа Врховног суда Србије, који су одлучивали о захтеву Стевић Радивоја за испитивање законитости правноснажне пресуде у предмету Општинског суда у Куршумлији и Окружног суда у Прокупљу, да се донесе одлука којом ће се захтев окривљеног

уважити, а наведене пресуде укинути. У том циљу, окривљени Вучковић обавио је разговор са судијом известиоцем, чланом већа у наведеном предмету. Након што је Врховни суд Србије одбио захтев окривљеног Стевић Радивоја, а после упорних Стевићевих захтева да врати примљени новац, окривљени Вучковић је пристао и вратио 30.000,00 динара, са образложењем да је преосталих 10.000,00 динара потрошио на плаћање два ручка и поклона за посредовање.

У току маја и јуна месеца 2005. године у згради Врховног суда Србије Вучковић Љубомир, судија Врховног суда Србије, искористио је службеног положаја и прекорачењем службеног овлашћења, прибавио је имовинску корист у износу од 1.500 евра. На тај поступак са умишљајем га је подстрекавала окривљена Зекић Цева. У просторима Врховног суда Србије Вучковић је примио Зекић Цеву, мајку осуђеног Зекић Цевада, који је преко Окружног суда у Новом Пазару поднео захтев Врховном суду за ванредно ублажавање казне. Када је Зекић Цева тражила од Вучковића да као судија Врховног суда својим утицајем у Врховном суду Србије издејствује да њен син не оде на издржавање казне затвора, Вучковић Љубомир је обећао да ће извршити утицај на судије који поступају у предмету њеног сина да се изречена казна затвора услови. За ту услугу тражио је новчани износ од 3.000 евра. Након што је донета таква судска одлука, и то на основу фалсификованог извештаја лекара специјалисте Универзитетске дечје клинике у Београду, у телефонском разговору истог дана, користећи службени положај, обавестио је окривљену Зекић Цеву, пре него што је пресуда израђена и достављена Окружном суду у Новом Пазару, о исходу већања и гласања у наведеном предмету. Прихватио је потом, да му Зекић Цева преко Плојевић Лаиде уместо 3.000 исплати 1.500 евра. Новац је примио дана 3.6.2005. године у Београду.

Дана 15.2.2005.године у Београду, оптужена Плојевић Лаида је од доктора уролога са Универзитетске дечје клинике у Београду набавила лажну исправу, лекарски извештај од 15.2.2005.године. У извештај је унет неистинит податак да код опт. Зекић Цевада постоји стање обостраног враћања урина из мокраћне бешике у бубреге, стадујум II – III, Намера је била да се ова лажна исправа употреби као права. Њу је Плојевић Лаида предала Зекић Цеваду, који је исправу употребио као праву приликом подношења захтева за ванредно ублажавање казне Врховном суду Србије, преко Окружног суда у Новом Пазару дана 9.5.2005. године.

За наведена кривична дела првостепени суд је окривљене осудио: Јотић Зорана на јединствену казну затвора у трајању од 15 година (суд је узео као утврђену казну затвора у трајању од 12 година из предмета КП 4/03), Гобелић Љубинка и Јовановић Ненада на казну затвора од по 3 године, Вучковић Љубомира на казну затвора од 8 година, Зекић Цеву на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, Плојевић Лаиду на казну затвора у трајању од 5 месеци и Зекић Цевада на казну затвора у трајању од једне године и 4 месеца.

Суд је од окривљених одузео прибављену имовинску корист.

Истом пресудом суд је ослободио од оптужбе, на основу члана 355 став 1 тачка 3 ЗКП, окривљене Јотић Зорана, Гобелић Љубинка и Јовановић Ненада због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227 став 1 и 2 КЗ РС.

У другостепеном поступку Врховни суд Србије пресудом је делимично уважио жалбе оптужених. Казну и првостепену пресуду је преиначио и окривљеног Љубомира Вучковића осудио на казну затвора у трајању од 6 година, Зекић Цеву на казну затвора у трајању од 9 месеци, а окривљеног Зекић Цевада на казну затвора у трајању од 1 године. У осталом делу Врховни суд Србије је потврдио првостепену пресуду.

У поступку ванредних правних лекова, Врховни суд Србије је пресудом одбио као неосноване захтеве окривљених Љубомира Вучковића, Зорана Јотића, Љубинка Гобелића, Ненада Јовановића, Зекић Цева, Плојевић Лаиде и Зекић Цевада за испитивање законитости правноснажних пресуда Окружног суда у Београду и Врховног суда Србије.

корупција у поступку откривања кривичних дела између овлашћених радника МУПа РС и адвоката (кт.с. 6/08)

Специјално тужилаштво за сузбијање организованог криминала дана 26. августа 2008. године, подигло је оптужницу против **ПАВЛОВИЋ НЕБОЈШЕ, МИТРОВИЋ СЛАВОЉУБА, КОВАЧЕВИЋ ЈУГОСЛАВА, ЖИВКОВИЋ ЖИКЕ, КОВАЧЕВИЋ НАТАШЕ, ТОДОСИЈЕВИЋ ВЛАДАНА, ПУРИЋ ЉИЉАНЕ, КОЈОВИЋ ДРАШКА, ТОМОВИЋ МИРЈАНЕ, БОРОТА СНЕЖАНЕ, ЗАРУБИЦА МИЛИВОЈА, КНЕЖЕВИЋ МИЛУТИНА, ЗДРАВКОВИЋ НОВИЦЕ, БОШЊАЧКИ СНЕЖАНЕ И БОШЊАЧКИ САШЕ**, због кривичног дела злочиначко удруживање из чл.346 ст.1 и ст.2 КЗ, примање мита из чл. 367 ст.3 у вези са ст.1 у вези са чл. 33 и 34 КЗ, давање мита из чл.368 ст.1 КЗ, злоупотреба службеног положаја из чл.359 ст.1 КЗ и фалсификовање исправе из чл.355 ст.2 у вези са ст.1 у вези са чл.61 КЗ.

У току 2007. и 2008. године, у Београду, окривљени Митровић Славољуб и окривљени Павловић Небојша, организовали су криминалну групу, чији су чланови постали окривљени Ковачевић Југослав, окривљена Ковачевић Наташа, окривљени Живковић Жика. Група је имала за циљ вршење тешких кривичних дела, у конкретном случају примање мита, злоупотребу службеног положаја, тако што су створили план да у дужем времену пословање своје адвокатске канцеларије превасходно базирају на коруптивном утицају на различита службена лица. Обећавали су клијентима, заинтересованим за исходе кривичних поступака, да ће за новчану накнаду обезбедити преко службених лица привилегован положај за осумњичена лица у предкривичном поступку – да се бране са слободе и блаже правне квалификације кривичних дела, или обезбедити непредузимање службених радњи у предкривичном поступку – подношење кривичних пријава, или обезбедити покретање предкривичног поступка, иако за то уопште нема основа, о чему су обавештавали чланове криминалне групе – службена лица, и договарали новчану накнаду и које конкретно радње ће се предузети. Чланови криминалне групе у својству службених лица у органима извршне власти Републике Србије, у вези са откривањем кривичних дела и покретања кривичних поступака, предузимали су поједине радње предвиђене планом организатора, а све ради стицања добити коју су међусобно делили.

У току новембра 2007. године, у Београду, окривљени Павловић и окривљени Митровић, преко окривљеног Ковачевић Југослава, службеног лица – шефа Одсека у Одељењу за сузбијање малолетничке делинквенције, обезбедили су за новац добијен од Зарубица Миливоја у износу од 3.000 евра да овлашћена службена лица у предмету КУ.20552/07 пуне на слободу – укину задржавање Зарубица Бојана, кривично дело блаже правно квалификују и да се не предузима кривично гоњење против Зарубица Божидара, због постојања основане сумње да је у истом предмету извршио кривично дело прикривање. Новац су међусобно поделили и то тако што су окривљени Павловић и окривљени Митровић задржали за себе по 800 евра, а окривљеном Ковачевићу дали износ од 1.400 евра.

У току децембра 2007.године, у Београду, окривљени Павловић и окривљени Митровић, преко окривљене Ковачевић Наташе, службеног лица ПС Стари град, за новац добијен од окривљене Пурић Љиљане, у износу од 6.000 евра, обезбедили су да се не саслушава у својству осумњиченог њен син, Пурић Вук, и да се не доноси решење о задржавању, да се не поднесе кривична пријава надлежном тужилаштву за кривично дело насилничко понашање, већ да се предмет

даље води као оштећење туђе ствари. Новац су поделили тако што је окривљена Ковачевић Наташа преузела износ од 2.000 евра, док су окривљени Павловић Небојша и окривљени Митровић Славољуб за себе задржали по 2.000 евра.

У периоду од 09.12.2007. до 11.02.2008. године, окривљени Павловић и окривљени Митровић, обећали су окривљеном Кнежевић Милутину, да ће му за износ од 3.000 евра обезбедити преко окривљеног Живковић Жике, службеног лица ПУ за град Београд, да се у Одељењу за сузбијање малолетничке делинквенције, формира предмет о наводном насиљу у породици, који је неопходан да би се касније употребио у циљу измене одлуке центра за социјални рад о виђењу малолетне унуке окривљеног Кнежевић Милутина. За измену те одлуке је Кнежевић био заинтересован, па је окривљени Живковић Жика од окривљених примио износ од 300 евра, док су за себе задржали износ од 40.000 динара и 2.000 евра.

У току априла 2008. године, окривљени Павловић и окривљени Митровић, обећали су окривљеном Којовић Драшку, да ће за износ од 3.000 евра, у који је укључен и део као поклон службеном лицу Полицијске управе Шабац, обезбедити одлагање његовог саслушања у својству осумњиченог и да се неће донети решење о његовом задржавању у предкривичном поступку, који се против њега води у ПУ Шабац, па је окривљени Митровић, поступајући по договору са окривљеним Којовићем и окривљеним Павловић Небојшом, у току разговора са службеним лицем ПУ Шабац о предмету окривљеног Којовића, извадивши новчаник са новцем рекао: „Узми колико мислиш да је твоје“, што је овај одбио.

Дана 05.02.2008. године и дана 06.02.2008. године, окривљени Павловић и окривљени Митровић, преко Тодосијевић Владана, службеног лица, шефа Одсека за сузбијање криминалитета у ПС Земун, обезбедили су укидање задржавања Борота Горана у предкривичном поступку КУ.2414/08, за износ новца од 4.000 евра, који им је дала супруга задржаног лица, окривљена Борота Снежана, а у који износ је укључен и део као поклон службеном лицу ПС Земун.

У току фебруара 2008. године, у Београду, окривљени Митровић обећањем поклона, обезбедио је преко окривљене Томовић Мирјане, лекара специјалисте на Војномедицинској академији у Београду, лечење сина окривљене Пурић Љиљане, Пурић Вука, у тој установи, где би се лечио од болести зависности од опојних дрога.

У току априла 2008. године, у Београду, окривљени Здравковић Новица, адвокат из Београда, обезбедио је за новац у износу од 1.050 евра, преко окривљене Ковачевић Наташе, службеног лица у Полицијској станици Стари град, да се против осумњиченог Петровић Ђорђа не поднесе кривична пријава, у предмету број 214.6-52/08 Полицијске станице Стари град.

У току фебруара 2008. године у Београду, окривљена Бошњачки Снежана и окривљени Бошњачки Саша, обезбедили су преко окривљене Томовић Мирјане, лекара специјалисте на Војномедицинској академији у Београду лажну дијагнозу окривљеном Бошњачки Саша, према којој се ради о епилептичким кризама свести, како би на тај начин избегао и одложио извршење казне затвора и кривичне поступке, доказујући тим исправама да услед болести није способан да приступи главним претресима и да није способан за даљи ток кривичних поступака.

Након ступања оптужнице на правну снагу, главни претрес је отпочео дана 02.02.2009. и још увек је у току.

тероризам I

(кт.с. 6/07)

Упозорења на опасност од исламских екстремистичких организација у Србији, добила су потврду у пролеће 2007. године хашпењем и процесуирањем петнаесточлане терористичке групе на подручју Рашке области.

За стварање оваквог злочиначког удружења и његово деловање, Специјално тужилаштво је оптужило Сенада Рамовића, Јасмина Смаиловића, Аднана Хота, Нехада Мемића, Фуада Хохиха, Мирсада Прентића, Ерхана Смаиловића, Сенада Вејселовића, Вахида Вејселовића, Мехмедина Кољшија, Хусеина Чуљка, Алдина Пулића, Бекта Мемића, Сафета Бећировића и Дамира Берба. Њихов циљ је био да, изазивањем експлозија и другим организованим актима насиља, стекну верску и политичку моћ и тако угрозе безбедност Републике Србије.

Једна од првих активности организатора и чланова групе било је успостављање блиских веза са истомисљеницима у суседним земљама, али и у државама широм света, од којих су прибавили средства за куповину оружја, муниције, војне опреме, санитетског материјала и хране. Њиховим циљевима тебало је да допринесе и прикупљање писане литературе, компјутерских фајлова са филмовима, фотографијама и текстовима у којима се величају до сада извршене терористичке акције широм света и који подстичу на самоубилачко саможртвовање и насиље.

Доказ њихових опасних намера представља формирање кампова за војну и терористичку обуку на скровитим и неприступачним обронцима планине Нинаје. Први камп је постављен у атару села Жабрен у општини Сјеница, а други два километра даље, код насеља Рогатац, које припада новопазарској општини.

Пошто су нашли погодна места, поставили су шаторе и припремили се за дужи боравак у њима. Прво су набавили возила – „лада нива“ и „голф 2“, као и мотоцикл „априлија“, којима су у камп и околину Новог Пазара пренели и закопали у земљу, веће количине хране и воде, у пластичним канистерима, средстава за личну хигијену, за припремање хране и прање посуђа. Обезбедили су и већу количину гардеробе, разни алат и друга средства неопходна за боравак у кампу. Уз то, набавили су и доста санитетског материјала и лекова, а и уџбеник „Основе прве помоћи“ и започели са обучавањем за пружање медицинске помоћи.

Да је деловање ове групе било озбиљна претња безбедности државе Србије и њеним грађанима сведоче веће количине војне опреме, ватреног и хладног оружја, муниције, експлозивних материја, распрскавајућег оружја, средстава велике разорне моћи, двогледа, компаса, географских и топографских карата и приручник за употребу аутоматских пушака и пушкомитраљеза, који су пронађени у поменутим камповима. Илустрације ради, припадници МУП-а су запленили преко 30.000 метака, десетине аутоматских пушака, и пушкомитраљез, ракетних бацача, ручних бомби противпешадијских мина... Ватрена моћ јединице, опремљене оволиком количином оружја, муниције и експлозивних средстава, еквивалентна је пешадијском ватреном воду од 30 до 40 људи. Тако наоружана јединица је потпуно спремна да изводи специјална (терористичка) дејства, противпешадијску и противклопну борбу, запречавање саобраћајница и рушење објеката.

Када су одредили стратешки доминантне локације, погодне за успешно ватрено дејство и контролу територије и комуникација које воде према Новом Пазару, започели су обуку руковања ватреним оружјем, израду експлозивне направе велике разорне моћи, тешке 20,90 килограма и припреме за извођење терористичких акција ширих размера. За мету својих напада изабрали су виталне објекте инфраструктуре, зграде државних органа, вернике Исламске верске заједнице у Новом Пазару и верске објекте у овом граду (Хаџи - Кадријина џамија и Букрешка џамија). Део плана ове терористичке групе био је и ликвидација угледних личности. Тако су донели одлуку да лише живота муфтију, Муамера Зукорлића, и да, истовремено, изврше оружани напад на зграду Полицијске управе у Новом Пазару. Акцију су започели 3. марта 2007. године, али су од ње одустали због изненадног наилаaska полиције.

Поред тога, оптужени, Сенад Рамовић, је, заједно са покојним, Исмаилом Прентићем, покушао да лише живота више радника Министарства унутрашњих послова. Приликом покушаја припадника МУП-а да их лише слободе, они су, 20. априла 2007. године, око 04,50 сати, у селу у селу Доња Трнава, Општина Нови Пазар, на полицију бацили бомбу, отворили ватру из аутоматске пушке и лакше ранили једног радника МУП-а. Полиција је узвратила на напад и у ватреном окршају Исмаил Прентић је погинуо, а окривљени Сенад Рамовић рањен и ухапшен.

Окривљени Сенад Рамовић, Јасмин Смаиловић, Аднан Хот, Нехад Мемић, Фуад Хохих, Мирсад Прентић и Ерхан Смаиловић, оптужени су за кривично дело удруживање ради противустановне делатности, из члана 319. став 1. КЗ, у вези са кривичним делом тероризам, из члана 312. КЗ и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја, из члана 348. став 3., у вези са ставовима 2. и 1. КЗ. Истовремено, оптужница терети окривљене Сенада Вејселовића, Вахида Вејселовића, Мехмедина Кољшија, Хусеина Чуљка, Алдина Пулића, Бекта Мемића, Сафета Бећировића и Дамира Берба, за кривично дело удруживање ради противустановне делатности, из члана 319. став 2., у вези са ставом 1. КЗ, у односу на кривично дело тероризам, из члана 312. КЗ и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја, из члана 348. став 3., у вези са ставовима 2. и 1. КЗ, а окривљеног Сенада Рамовића и за кривично дело тешко убиство у покушају, из члана 114. тачке 9., 6. и 3. КЗ, у вези са чланом 30. КЗ.

Оптужница против ове терористичке групе је подигнута 14. септембра 2007. године, а главни претрес пред Специјалним судом је у току.

тероризам II

(кт.с. 20/07)

Оптужницом од 12. марта 2008. године, Специјално тужилаштво терети Адиса Мурића, Нехада Булића, Бајрама Асланија и Енеса Мујановића да су, од почетка маја до 19. септембра 2007. године, на територији општина Нови Пазар и Косовска Митровица, са више неидентификованих лица из земље и иностранства, организовали злочиначко удружење. Њихов циљ је био да организованим и координираним актима насиља, укључујући и терористичке нападе, угрозе уставно уређење и безбедност Републике Србије.

Почетак њихове криминалне активности везан је за прикупљање литературе и компјутерских фајлова са филмовима, фотографијама и текстовима у којима се, уз позив на насиље величају до сада извршене терористичке акције широм света. Затим су расправљали и разрађивали могућност шта, од пркупљеног материјала, они могу практично да примене. Тако су поред обуке за руковање оружјем и експлозивом, прибавили и у рачунар окривљеног Нехада Булића, унели у њега програм обуке за управљање авионима, како би и на тај начин били спремни за извођење терористичких акција, по угледу на сличне, раније изведене.

Окривљени су успоставили блиску везу са истомишљеницима у више земаља широм света (Босни и Херцеговини, Македонији, Албанији, Грузији, Сирији...) и од њих добијали савете за своје деловање. Поред тога, са њима су се договарали и о заједничком извођењу терористичких акција и прикупљању средстава за куповину оружја и муниције.

Да би испунили своје циљеве, окривљени су набавили више аутоматских пушака и пиштоља, неколико хиљада метака, више десетина ручних бомби, велике количине експлозива, разне врста мина и експлозивних направа и другу војну опрему. Део овог арсенала у континуитету су пребацивали са Косова и Метохије на простор централног дела Републике Србије.

Територију општине Косовска Митровица, чланови овог злочиначког удружења, користили су за припрему терористичких акција, обуку за руковање ватреним оружјем, израду и употребу експлозивних направа велике разорне моћи. После тога су на више састанака, одржаних у Новом Пазару и Косовској Митровици, почели да праве планове и бирају циљеве за терористичке акције. Тако су за мету терористичког напада одабрали полицијске службенике Министарства унутрашњих послова, који обезбеђују фудбалске утакмице на стадиону ФК „Нови Пазар“ у Новом Пазару.

Спроведећи план терористичке групе, окривљени Адис Мурић и Бајрам Аслани су, уз помоћ неидентификованог члана удружења, направили експлозивну направу велике разорне моћи, са даљинским активирањем. Затим је окривљени, Адис Мурић, током прве половине септембра 2007. године, телефоном позивао сведока, Семира Нумановића, и распитивао се о терминима фудбалских утакмица. Посебно је хтео да сазна када се на стадиону у Новом Пазару игра следећа утакмица.

Пре и након почетка једне од утакмица, а у циљу припреме напада, Нехад Булић и Енес Мујановић су, по договору са Адисом Мурићем, 15. септембра 2007. године, отишли на стадион и осматрали где стоји највећи број полицајаца како би утврдили најпогодније место са којег би могло, терористичким нападом, да се убије што више припадника МУП-а. Окривљени Муја-

новић је у близини стадиона пронашао такво место и камером на свом мобилном телефону направио видео снимак од 10 секунди. Истовремено, окривљени Мурић, Булић и Мујановић, су се договарали и како да ноћ пре одигравања следеће утакмице поставе експлозивну напаву.

Адис Мурић, Нехад Булић и Бајрам Аслани, су оптужени за кривично дело удруживање ради противуставне делатности, из члана 319. став 1. КЗ, у вези са кривичним делом тероризам, из члана 312. КЗ и за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја, из члана 348. став 3., у вези са ставовима 2. и 1. КЗ. Окривљени Енес Мујановић се терети за кривично дело удруживање ради противуставне делатности, из члана 319. став 2., у вези са ставом 1. КЗ, а у вези са кривичним делом тероризам, из члана 312. КЗ.

злоупотребе у стечајним поступцима (к.с. 6/06)

Кривични поступак у фази главног претреса, против тридесет седам окривљених – четири организатора, четири припадника организоване криминалне групе и двадесет девет саучесника, води се по седам оптужница овог Тужилаштва пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду, јер су у периоду од почетка 2003. године до 12. априла 2006. године окривљени Горан Кљајевић, Немања Јоловић, Секула Пијевчевић и Слободан Радуловић заједно са сада пок. Миком Брашњовићем организовали криминалну групу чији су припадници постали окривљени Делинка Ђурђевић, Јасмина Којић-Павловић, Милинко Брашњовић и Јелица Живковић да би вршили кривична дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. ст. 3. и 1. КЗ, давања мита из члана 368. ст.1, примања мита из члана 367. ст.1, кршење закона од стране судије из члана 360 КЗ.

У оквиру активности криминалне групе окривљени Горан Кљајевић имао је улогу да као председник Трговинског суда у Београду доноси незаконите одлуке и утиче на окривљену Делинку Ђурђевић, судију Трговинског суда у Београду, да исто тако, поступајући као председник стечајног већа у стечајним поступцима друштвених предузећа „Беко АД” у стечају, ГП „Рад” у стечају, КМП „Инекс интерекспорт” АД у стечају, „Инвест Завод” у стечају, „Комел” у стечају, „Београдски есконтни центар” у стечају, „Минел-еним” у стечају, „Јес Југоекспорт” у стечају, и као председник ликвидационог већа у ликвидационим поступцима „Контрол банке” у ликвидацији и „Комбанке” у ликвидацији и као извршни судија, доноси незаконите одлуке, не врши службену дужност и поставља стечајне или ликвидационе управнике, који ће спроводити планове организоване криминалне групе у стечајним поступцима друштвених предузећа и ликвидационим поступцима банака.

Реализујући претходне договоре између организатора криминалне групе, припадници организоване криминалне групе уз помоћ осталих саучесника, успели су да незаконито прибаве имовинску корист преко предузећа у којима су били стварни или фактички власници и то тако:

- што су предузећу „Тобако” обезбедили давање у закуп објеката предузећа „Беко АД” у стечају, а са крајњим циљем да предузеће „Тобако” купи по знатно нижој цени од тржишне имовину предузећа „Беко АД” у стечају,
- што је предузеће „Елта трејд” купило по знатно нижој цени од тржишне предузеће „Инвест Завод” у стечају, где је за стечајног управника постављен Немања Јоловић,
- што је предузеће „Тобако” купило по знатно нижој цени од тржишне предузеће БИМ “Славија” у стечају, где је за стечајног управника постављен Немања Јоловић,
- што је предузеће „Екопродукт 2002” купило по знатно нижој цени од тржишне пословну зграду у Ул. Андре Николића 3–5 од Фонда „Инекс интерекспорт”,
- што је предузеће МП „Енергоконтакт” добило послове око завршетка радова на изградњи станова на више локација ГП „Рад” у стечају, а потом анексима уговора о грађењу прибавили велику имовинску корист Секули Пијевчевићу, као фактичком власнику овог предузећа,

- да окривљени Секула Пијевчевић фактички управља уновчавањем имовине ГП „Рад“ у стечају и преко својих предузећа купује предузећа као правна лица или делове имовине ових предузећа, по знатно нижој цени од тржишне,
- да продају делове имовине ГП „Рад“ у стечају Конзорцијуму више физичких лица међу којима је и окривљени Радисав Јоцовић, ујак окривљеног Горана Кљајевића и окривљеном Антељу Ђорђеу као власнику предузећа „Гемакс“, по вишеструко нижој цени од тржишне,
- да предузеће „Искра контакттор“ непосредном погодбом купи предузеће „Комел“ у стечају, по знатно нижој цени од тржишне, па чак и књиговодствене цене,
- да „Кредитно експортна банка“ као накнаду на име оспореног потраживања у стечајном поступку судским поравнањем, пре окончања стечајног поступка добије пословни објекат „Београдског есконтног центра“ у стечају, избегавши наплату сразмерно обиму стечајне масе, по редоследу и у истом проценту као и неспорни стечајни повериоци,
- да орочавају стечајне депозите код банака по нижим каматним стопама, да би банке одобриле кредите предузећима, која контролишу организатори и припадници криминалне групе, под повољнијим каматама и условима,
- да предузеће „Пример Ц“, власништво окривљеног Слободана Радуловића купи предузеће „Ц маркет“ елиминишући словеначко предузеће „Меркатор“ као понудиоца за куповину акција,

Због свих ових радњи окр. Горан Кљајевић и окр. Делика Ђурђевић су од организатора криминалне групе, преко сада пок. Мика Брашњевића примили мито у виду бесплатних туристичких путовања, учешћа за кредит за отплату стана и техничких уређаја.

У оквиру делатности припадника организоване криминалне групе, окривљени Немања Јоловић, окривљени Милинко Брашњевић и сада пок. Мико Брашњевић, као сувласници предузећа „Еко продукт 2002“ из Београда, а сада пок. Мико Брашњевић и као фактички власник предузећа „Еко продукт“, „Тобако“, „Елта трејд“ и сувласник предузећа „Мулти Маркет Систем“ и Слободан Радуловић, као генерални директор предузећа „Ц маркет“ из Београда, извлачили су финансијска средства из предузећа „Ц маркет“, тако што је окр. Слободан Радуловић налагао уплате новчаних средстава предузећа „Ц маркет“ предузећима сада пок. Мика Брашњевића и окривљених Немање Јоловића и Милинка Брашњевића и то предајом меница предузећа „Ц маркет“, издатим без правног основа, предузећу „Еко продукт 2002“, чије издавање није евидентирано у предузећу „Ц маркет“ тзв. „кабинетским меницама“ или авансним плаћањем евидентираним меницама предузећу „Еко продукт 2002“ за наводно наручене техничке уређаје и другу робу.

Техничке уређаје би потом предузеће „Еко продукт 2002“ стварно пренело на предузеће „Тобако“ где су продавана у малопродајним објектима, без евиденције о продаји, а истовремено лажно приказујући да је предузеће „Ц маркет“ купац робе предузећа „Еко продукт 2002“, а потом и продавац предузећима „Холи вотор“ чији је фактички власник био окривљени Милисав Филиповић и „Фреш милк“ чији је фактички власник био окривљени Анђелко Битевић, којима је у транзиту продавана и друга роба предузећа „Еко продукт 2002“, преко предузећа „Ц маркет“, без обавезе плаћања, по знатно увећаним ценама, лошег квалитета и којој је истекао рок трајања.

На овај начин су, стварно или фалсификованом документацијом, ова предузећа задужена са робом у вредности око 12.000.000,00 евра, а за који износ је и смањен дуг предузећа „Еко продукт 2002“ према предузећу ТАД „Ц маркет“ проистекао из есконтовања и реализације меница издатих без правног основа.

Менице предузећа „Ц маркет“ издатих без правног основа есконтовали су о трошку предузећа „Ц маркет“ код банке „Поштанска штедионица“ и других банака и финансијских организација и користили за подизање кредита као средство обезбеђења враћања кредита код других пословних банака, на који начин су средства предузећа „Ц маркет“ наменски пренета на предузећа чији су власници сада пок. Мико Брашњевић, Немања Јоловић и Милинко Брашњевић,

а у износу од око 20 милиона евра и због чега је сада пок. Мико Брашњовић преко фирме „Авонсајд“ са Кипра, чији је био фактички власник, окривљеном Слободану Радуловићу дао мито тако што је у периоду од 6.8.2003. године до 4.2.2005. године на лични рачун у Шпанији уплатио износ од 2.556.454,00 евра,

Један од организатора криминалне групе, окривљени Секула Пијевчевић се договорио са окривљенима Живојиновић Миљком и Бајић Вучељом да као стечајни управници извршавају налоге организатора организоване криминалне групе и предлагао окривљенима Горану Кљајевићу и Делинки Ђурђевић да их ангажују у стечајним поступцима, а потом давањем налога овим стечајним управницима за конкретно поступање у стечајним поступцима, заједно са окривљеним Јоловић Немањом и Брашњовић Милинком, такође постављеним за стечајне и ликвидационе управнике, обезбеђивао реализацију планова криминалне групе.

Да би користили и присвајали новчана средства банке „Поштанска штедионица“, окривљени Секула Пијевчевић је заједно са сада пок. Миком Брашњовићем, утицао на окривљену Јелицу Живковић, генералног директора банке „Поштанска штедионица“, да постане припадник криминалне групе и одобрава динарске и девизне пласмане супротно пословној политици банке „Поштанска штедионица“, без поштовања прописане процедуре, по нижој каматној стопи, и адекватних средстава обезбеђења за враћање кредита, или давањем јемства банке „Поштанска штедионица“ код других банака обезбеди подизање кредита којим би се враћали доспели, а не репрограмирани кредити, ради стварања утиска да предузећа под контролом чланова криминалне групе измирују своје обавезе, а која новчана средства су били намењени да предузеће „Тобако“ купи предузећа БИМ „Славија“ у стечају, закупи пословне објекте предузећа „Беко АД“ у стечају и купи ово предузеће, предузеће „Елта трејд“ купи предузеће „Инвест Завод“ у стечају, предузеће „Екопродукт 2002“ купи пословну зграду у Ул. Андре Николића 3–5 од Фонда „Инекс интерекспорт“, као и за обртна средства предузећима „Енерго-заштита“, „Велауто“, „Енерго-контакт“, „Енерго-жив“ и за ликвидност „Кредитно експортној банци“ у којима је окр. Пијевчевић Секула фактички власник и предузећу „Ц маркет“ у коме је директор, окривљени Слободан Радуловић. Окривљена Јелица Живковић је прихватајући овакву своју улогу утицала на друге чланове Кредитног одбора да одобравају по нижим каматним стопама краткорочне кредите, наводила је чланове Кредитног одбора да се невраћени кредити репрограмирају, а полагањем јемства као представник „Поштанске штедионице“ код других банака обезбедила је подизање кредита којим би се враћали доспели, а не репрограмирани кредити, ради стварања утиска да предузећа под контролом чланова криминалне групе измирују своје обавезе и иако је знала да су кредити дати повезаним правним лицима, да прекорачују велике и највеће могуће кредите у односу на капитал банке и да су ненаменски утрошени, а све са крајњим циљем да пословне објекте купљених предузећа организатори криминалне групе продају по вишеструко већим ценама од цена за које су ови објекти купљени и добит поделе, а део добити искористе за исплату накнаде осталим припадницима криминалне групе. Окривљена Јелица Живковић је прихватајући ове предлоге, наводила чланове Кредитног одбора да одобравају овакве пласмане, иако је знала да су дати повезаним правним лицима, да прекорачују велике и највеће могуће кредите у односу на капитал банке и да су ненаменски утрошени.

Само присвајањем новчаних средстава банке „Поштанска штедионица“ припадници криминалне групе прибавили су себи имовинску корист у износу од 5.536.111,90 евра од девизних пласмана и 574.148.027,64 динара од динарских пласмана повезаним правним лицима у њиховом власништву.

За ове своје радње окр. Јелица Живковић је од окр. Секуле Пијевчевића примила мито преко предузећа „Магма“, које је било у фактичком власништву њеног супруга окривљеног Живковић Ђурице у виду вредности два пословна простора и једног стана у Новом Саду.

Само извршењем кривичних дела за која се води јединствени кривични поступак пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду, припадници организоване криминалне групе су себи и другима прибавили имовинску корист од преко 50.000.000,00 евра, а у току је и више кривичних поступака против појединих окривљених пред Окружним судом у Београду и општинским судовима у Београду.

злоупотреба у промету цигарета (к.с. 11/07)

Предмет кривичног поступка по оптужници Специјалног тужилаштва за сузбијање организованог криминала КТ С .11/07 од 30.11.2007. године, је нелегалан промет цигарета организоване криминалне групе Станка Суботића, која је у току 1995. и 1996. године прибавила имовинску корист у износу од 173.596.184,19 динара, што је била противвредност од 56.211.303,80 тадашњих немачких марака и 7.859.123,00 америчких долара.

Према наводима у оптужници, организатор криминалне групе био је Станко Суботић, а њени припадници постали су Михаљ Кертес, Милан Ранковић, Никола Милошевић, Ивана Крчмаричић, Јовица Ранђеловић, Стеван Бановић, Небојша Николић, Лука Ненадић, Милан Милановић, Драге Додевски, Милован Попивоца, Ивана Олујић, Миодраг Завишић и Мирослав Пешић.

Суботић је био и организатор плана, који је, уз помоћ осталих окривљених, реализован у неколико етапа. Први Суботићев корак је био да преко свог предузећа „Миа“ у Убу, од страних произвођача („Македонијатабак“ из Македоније и „Вестко експорт трејдинг“ и „Мунрајзинвестмент“ из Белгије) готовим девизним новцем купује цигарете. Потом је ова роба, без евидентирања увоза, камионима пребацивана на територију тадашње Савезне Републике Југославије. За то су послужиле лажне царинске исправе. У њима је приказивано или да цигарете увози непостојеће предузеће („Succes“ из Новог Сада), или да је ову наводну робу у транзиту Суботићева фирма извезла из Савезне Републике Југославије. У ствари, цигарете су пребациване до магацина које је закупила „Миа“, а затим су продаване по Србији за готов новац. Наравно, такав промет није евидентиран у књиговодству Суботићевог предузећа, нити су обрачунате и плаћане царинске и пореске дажбине.

За набавку цигарета у Македонији био је задужен окривљени Мирослав Пешић, који је 1995. и 1996. године боравио у Скопљу, где је имао канцеларије у просторијама предузећа „Македонијатабак“. Он је по Суботићевим упутствима 1995. године уговорио, и готовином у износу од 1.920.000,00 немачких марака, платио 12.000 картона цигарета марке „партнер“, „велс“ и „век“. Ова роба је крајем августа и средином септембра шлеперима, преко граничног прелаза Ђенерал Јанковић, допремана у тадашњу СРЈ и смештана у царинску испоставу Лука Београд. Одатле је, без царињења, преко граничног прелаза Богојево, пребачена у тадашњу Републику Српску Крајину. У документима који су пратили овај транспорт било је приказано да Суботићева фирма „Миа“ цигарете наводно упућује предузећу „Ц.Ц.Г.С.“ из Вуковара. Међутим, цигарете су исте ноћи, без царинског евидентирања, камионима поново враћене у СРЈ, смештене у магацин предузећа „Паншпед“ у Футогу и потом продаване.

Други контингент цигарета, који је у лето 1996. године из Македоније, преко граничног прелаза Прешево, сукцесивно допреман у Србију, био је далеко већи и скупљи. За 49.786 картона „партнера“ и „лорда“, Суботић је „Македонијатабаку“ у име своје фирме из Уба и непостојећег предузећа „Succes“ из Новог Сада платио око 6,4 милиона марака. По истом сценарију, који је искључивао евидентирање, царињење и плаћање обавеза држави, ови товари робе су прво складиштени у магацин у Руменки, а затим продвани на црном тржишту.

Трећи контингент, који је Суботић у белгијском граду Антверпену уговорио за 2.765.590 долара, стигао је у Србију августа 1996. године преко граничног прелаза Келебија. За превоз овог товара од 15.670 кутија цигарета ангажовано је 15 камиона. Шлепери су стизали до магацина у Руменки, одакле је Суботићева група робу продавала широм Србије.

Када су шлепери с цигаретама стизали на граничне прелазе, окривљени Михаљ Кертес, тадашњи директор Савезне управе царина, са окривљенима који су тада били припадници такозване Ванредне мере контроле Савезне управе царина, организовао је улазак робе без царинског евидентирања. Ова служба је била формирана мимо прописа СУЦ и састављена је од Кертесових кумова, рођака и познаника из Бачке Паланке, од којих су неки били без икаквог радног искуства на царини и без неопходне стручне спреме за обављање царинских послова. Кертес је над њима имао искључиву контролу и они су одговарали само њему. Опремиле их је царинским аутомобилима са полицијским регистарским ознакама, дао им је овлашћења да на граничном прелазу преузму потпуну царинску контролу и надзор, упућивао их да те конвоје сачекују на граничним прелазима и организују њихов улазак у Србију без царинског евидентирања. Њихов задатак је био и да обезбеде пратњу тог конвоја камиона са цигаретама све до магацина где је роба истоварана. За пропуштање шлепера са цигаретама без царинског евидентирања, Кертес је на граничном прелазу Прешево задужио Небојшу Николића, Драгог Додеског, те њиховог колегу Стевана Бановића. За учињене услуге окривљени Суботић је предао Бановићу и Николићу најмање 600.000 марака.

Главни особе за дистрибуцију и нелегалан промет цигарета из царинског магацина предузећа „Паншпед“ у Футогу и илегалног магацина у Руменки, били су Милан Ранковић и Никола Милошевић, обојица радници Суботићевог предузећа „Миа“. У складиштењу и нелегалној дистрибуцији цигарета припадницима Суботићеве криминалне групе помагала је и Ивана Олујић из Новог Сада. У неколико наврата она је посредовала у проналажењу купаца већих количина цигарета из илегалног магацина у Руменки. Нелегални магацини су неколико пута били предмет контроле полиције и тржишне инспекције. Сваки пут контроле су обустављене по налогу окривљених, Миодрага Завишића, тадашњег начелника новосадске полиције, и Милована Попиводе, у то време начелника Центра ресора државне безбедности Нови Сад.

Илустративан пример је догађај од 2. октобра 1995. године када су радници Градског СУП-а Нови Сад у футошком магацину запленили 4.219 картона цигарета марке „партнер“ и 978 картона цигарета марке „велс“. Полиција је о томе сачинила службену документацију, привела осумњичене и намеравала да са Суботићем обави информативни разговор. Акцију полиције онемогућили су окривљени Попивода Милован и Завишић Миодраг, тадашњи начелник Секретаријата у Новом Саду, који је наредио инспекторима СУП-а Нови Сад да даљу контролу обуставе, под изговором да се ради о послу из надлежности државне безбедности. Уз то је ишао налог да се предмет не евидентира у СУП-у Нови Сад, приведена лица пуне слободу, а пронађене цигарете не одузму.

Још драстичнији случај је противправно лишење слободе седморице припадника финансијске полиције, који су октобра 1996. покушали да изврше контролу магацина у Руменки. Инспекторе су тада лишила слободе тројица наоружаних мушкараца и држали их затворене све док роба из магацина није истоварена у камионе и транспортована у непознатом правцу. Иако је полиција обавестила Завишића и Попиводе о овом кривичном делу које се гони по службеној дужности, они ништа нису предузели, већ су оштећеним радницима финансијске полиције рекли да сами поднесу кривичну пријаву против НН лица.

По налогу окривљеног Суботић Станка, окривљени Милановић Милан, некадашњи помоћник министра одбране Републике Српске Крајине, организовао је наоружано обезбеђење (које су чинили сада покојни Суботић Ђорђе, бивши радник МУП-а Републике Српске Крајине и окривљени Ненадић Лука) за пратњу транспорта цигарета кроз територију СРЈ – од граничних прелаза до магацина у Руменки. Поред тога, преко сада покојног Радована Стојчића Баце, обезбедио је службене регистарске таблице које су Суботић Ђорђе и Ненадић Лука користили у пратњи транспорта. Миловановић је омогућио несметан улазак камиона са цигаретама купљеним у Белгији. На његову интервенцију, МУП Србије је издао наредбу станици мили-

ције за контролу прелажења државне границе у Суботици (Келебији), да након царине, и ова станица пропусти камионе са цигаретама без неопходне пратеће документације за увоз.

Новац прикупљен од продаје кријумчарених цигарета. Суботић је пребациовао на Кипар уз помоћ Николе Милошевића, Милана Ранковића и Иване Крчмаричић.

Оптужницом Специјалног тужилаштва **Станко Суботић** се терети да је као саизвршилац извршио продужено кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359. ст. 4. у вези са ст. 1. и 3. КЗ и члана 61. и 33. КЗ. **Михаљ Кертес, Милан Попивода, Миодраг Завишић, Стеван Бановић, Небојша Николић и Драги Додевски** су као саизвршиоци оптужени за продужено кривично дело злоупотребе службеног положаја из чл. 359. ст. 3. у вези са ст. 1.КЗ и члана 61. и 33. КЗ, а окривљени **Никола Милошевић, Милан Ранковић, Ивана Крчмаричић, Јовица Ранђеловић, Лука Ненадић, Милан Милановић, Ивана Олујић и Мирослав Пешић** за продужено кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359. ст. 4. у вези са ст. 1. и 3. КЗ у вези са чланом 35 и 61 КЗ.

Главни претрес ја започет 19.05.2008. а у току је доказни поступак.

злоупотребе у предузећу „стрелицијум“ (кт.с. 13/06)

Неправоснажном пресудом Окружног суда у Београду – Посебно одељење, оглашени су кривим и осуђени оптужени Цупара Бобан, Митровић Ненад, Јовановић Јован и Петровић Негован због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 КЗ и злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ, истом пресудом оглашени су кривим и оптужени Тамара Васиљевић и Кашерић Стеван, као радници предузећа „Стрелицијум“, власништво организатора криминалне групе, оптуженог Цупара Бобана, као и Момчило Рајић, Дишић Живота, Миличевић Бранислав, Антоновић Новица и Живанић Живодраг због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 КЗ.

Оптужени Цупара Бобан, као организатор ове криминалне групе, створио је план деловања и наложио припадницима криминалне групе оптуженима Митровић Ненаду, Јовановић Јовану и Петровић Неговану да на своје име оснивају већи број предузећа, а све ради сачињавања пословне документације са неистинитим садржајем о наводној продаји робе и извршеним услугама другим предузећима и предузећу „Стрелицијум“ чији је власник оптужени Цупара Бобан. Поступајући по налогу организатора криминалне групе оптуженог Цупара Бобана, оптужени Митровић Ненад, Јовановић Јован и Петровић Негован основали су предузећа и сачињавали фактуре својих предузећа у којима је приказивана продаја робе или вршење услуга другим предузећима и предузећу „Стрелицијум“, власништво оптуженог Цупара Бобана, а у више наврата овакве фактуре је сачињавала и Тамара Васиљевић. На свим овим фактурама исказана је цена робе са ПДВ-ом које су потом достављане одговорним лицима различитих правних лица на територији Републике Србије, а пошто би одговорна лица ових предузећа примили фактуре, по основу истих су вршила уплате на рачуне предузећа чији су власници и одговорна лица били Митровић Ненад, Јовановић Јован и Петровић Негован. Након тога, они су по основу откупних листова за откуп пољопривредних производа, у којима је такође нетачно наведено да се наведени пољопривредни производи откупљују од Рипић Марка, подизали целокупан износ уплаћеног новца задржавали за себе и оптуженог Цупара Бобана износ провизије у износу 3–6% од укупног износа уплаћеног и подигнутог новца, а остатак новца предавали одговорним лицима правних лица која су уплаћивала новац. На овај начин су оптужени омогућили одговорним лицима правних лица, која су уплаћивали новац и који нису имали законску могућност да сами са текућег рачуна свог предузећа подигну новац без обрачуна и уплате пореза и других јавних дажбина, да коришћењем пословне документације са неистинитим садржајем подигну готов новац који су потом углавном користили за исплату зарада запослених и за куповину робе „на црно“. Такође су по основу фактура које су добили од оптужених остваривали право на умањење својих пореских обавеза. Са предузећима оптужени су радили неколико месеци, а потом би иста продавали, пријављивали крађу пословне документације или су уништавали пословну документацију на други начин, а све у циљу избегавања контроле пословања предузећа од стране радника Пореске управе.

На описан начин чланови ове криминалне групе сачинили су преко 600 фактура и отпремница са неистинитом садржином о наводној продаји робе и извршеним услугама и за своју криминалну групу и за одговорна лица других правних лица прибавили имовинску корист у износу од преко 100.000.000,00 динара.

злоупотребе у јкп „градска чистоћа“ (кт.с. 23/07)

Специјално тужилаштво подигло је оптужницу против 38 чланова организоване криминалне групе која је од јануара 2005. до 13. новембра 2007. године на штету Јавног комуналног предузећа „Градска чистоћа“ из Београда прибавила имовинску корист од 374.261.355 динара.

Оптужени су: Драган Игњатовић из Београда, директор ЈКП „Градска чистоћа“, Горан Пуце, директор и власник ДОО „Хидраулик систем“ из Мионице, Милан Кузманов, директор и власник ДОО „Бест интернационал“ и ДОО „Бест тобако“ из Пожаревца, Драган Мандушић, директор економско-правног сектора ЈКП „Градска чистоћа“, Срђан Миловановић, шеф набавне службе ЈКП „Градска чистоћа“, Енвер Мурсељи, главни магационер магацина број 2 ЈКП „Градска чистоћа, Дејан Трмчић, главни магационер у магацину број 8 ЈКП „Градска чистоћа“, Милорад Митровић, Мирче Рашковић и Раденко Живановић, радници физичко-техничког обезбеђења ЈКП „Градска чистоћа“, Зоран Цвијановић, помоћник директора за техничка питања у Сектору одржавања у ЈКП „Градска чистоћа“, Дејан Рајковић, магационер у Магацину број 1 у ЈКП „Градска чистоћа“, Срећко Митровић, главни магационер магацина број 1 у ЈКП „Градска чистоћа“, Душан Радић, референт технологије и екстерних услуга у ЈКП „Градска чистоћа“ Предраг Јокановић, власник и директор ДОО „Акспеда“ и сувласник ДОО „Метал терм“ из Београда, Ненад Јокановић, сувласник ДОО „Метал терм“ из Београда, Милош Јокановић, директор ДОО „Метал терм“ из Београда, Небојша Друловић, директор и власник ДОО „Фапос“ из Београда, Владимир Бјелановић, директор и власник ДОО „Термо комерц“ из Београда, Милан Јанчић, директор и власник ДОО „А компани“ из Београда, Небојша Савић, директор и власник ДОО „Петросенека“ из Београда, Предраг Дејановић, одговорно лице у ДОО „Концепт плус“ из Београда, Небојша Вукосавић, директор и власник ДОО „НДМ котон“ из Београда, Александар Гајић, директор и власник ДОО „Унион арт“ и ДОО „Аспера“ из Пожаревца и Новица Остојић, директор и власник ДОО „Реал Инвест“, ДОО „Линеа“ и ДОО „63 ин“ из Београда. Они се терете за злочиначко удруживање, злоупотребу службеног положаја, прање новца и пореске утаје.

Организатори ове криминалне групе и креатори плана њеног деловања су оптужени Драган Игњатовић, Горан Пуце и Милан Кузманов. Драган Игњатовић се у оквиру свог предузећа договорио са Драганом Мандушићем и Срђаном Миловановићем да формално спроведу поступак јавне набавке на основу чега су као најбољи понуђачи изабране фирме „Хидраулик систем“, власништво Горана Пуцеа и „Фапос“, власништво Небојше Друловића. На основу закључених уговора између ових фирми и ЈКП „Градска чистоћа“ створен је правни основ да „Хидраулик систем“ и „Фапос“ испостављају отпремнице, али да при том не испоручују робу која је наведена у отпремницама (четке за ауточисталице марке „Дулево“, разна хидраулична црева, хидрауличне пумпе и друге делове). Отпремнице су примали магационери Енвер Мурсељи и Дејан Трмчић, који су са радницима физичко-техничког обезбеђења потписивали на отпремницама наводни пријем робе. Тако је створена фиктивна обавеза ЈКП „Градска чистоћа“ према лажним добављачима „Хидраулик систему“ и „Фапосу“, којима је након испостављања рачуна исплаћено 374.261.355,00 динара.

Да би прикрили криминалну активност, организатори групе су се договорили да се у наводни промет робе и услуга укључе и фирме осталих оптужених. Оне су имале задатак да симулирају пословни однос, испостављајући једна другој отпремнице и фактуре за робу која није била испоручена. Исте фирме су затим вршиле међусобна плаћања, а након тога је, по налогу Милана Кузманова, следило „прање пара”. Прикривање порекла новца обављано је преко фирми Кузманова и оптужених Александра Гајића, Предрага Дејановића, Небојше Вукосавића и Милана Јанчића тако што је новац на основу плаћања по профактурама са неистинитом садржином пребациван на рачуне инодобављача „SA&SI co LLC Wilmington“ у САД, и „Bracosh CO.-Trust Company Complex“, „MJM trade CO.-Trust Company Complex“, „LIM internacional Co. LTD“ и „M company limited“ у Аустрији. Овако прибављен новац су међусобно делили, затим полагали на рачуне у земљи и иностранству и употребљавали за куповину непокретне и покретне имовине.

Главни претрес против припадника ове организоване криминалне групе је у току.

незаконита наплата путарина на делу аутопута београд – ниш (кт.с. 9/06)

Органима откривања и гоњења било је потребно доста времена, упорности и рада док нису прикупили доказе о организованој криминалној групи која се састојала од 53 члана, а коју су медији прозвали „дрumsка мафија”. Њени чланови су, по готово до перфекције разрађеном плану, и уз помоћ модерне технологије, присвајали новац од наплате путарине на ауто-путу. Јавно предузеће „Путеви Србије” оштетили су за око 6,5 милиона евра.

Суштина њихове криминалне активности сводила се на то да се од проласка два шлепера иностраних регистарских таблица, кроз наплатне станице Трупале у Нишу и Бубањ поток у Београду у компјутерском систему „Путева Србије“ прикаже наплата путарине само за једно возило девете категорије, а да се за друго нелегално присвоји новац.

Из прикупљених доказа произлази да су окривљени: Милан Јоветић, Зоран Недељковић (који је за време истраге у притворској јединици извршио самоубиство), Живојин Ђорђевић и Горан Стојановић средином 2004. у Београду и Нишу, организовали криминалну групу која је деловала до маја 2006. Припадници овог злочиначке дружине постали су и: Ненад Станковић, Амир Шеховић, Славиша Тричковић, Спасоје Лабудовић, Биљана Анђелковић, Љубиша Влачић, Владан Стублинац, Горан Лазаревић, Славољуб Ђорђевић, Јелка Пауновић, Ђорђе Гудурић, Вукман Вукашиновић, Александар Јевтић, Драгана Милосављевић, Јанко Ивановић, Бобан Јегдић, Милош Вуловић, Небојша Милићевић, Маја Путник, Вучко Тошић, сада покојни Мића Ђукић, Горан Пешић, Јања Јауковић–Веселиновић, Мирко Тодоровић, Горан Пешаковић, Гордана Миљковић, Драган Богдановић, Бошко Цимбаљевић, Момир Каличанин, Драгутин Ерчевић, Верица Сибиновић, Горан Радојковић, Никола Трипковић, Раденко Кецојевић, Саватије Јовић, Момир Димић, Новица Петровић, Јелена Петров, Божидар Јовановић, Иван Тасић, Драгана Захаријевски, Славољуб Јанковић, Градимир Перић, Драгана Радосављевић, Дејан Никчевић, Мирослав Дошан, Тихомир Михалчић, Драган Цветковић и Радиша Раде, радници Одељења наплате путарине ЈП „Путеви Србије“ у Београду, као и Александар Ђорђевић и Владица Спасић радници АД „Микрос електроник“ из Ниша.

По упутствима и надзором Зорана Недељковића, Милан Јоветић је средином 2004. ангажовао окривљене сменовође наплатних станица Трупале у Нишу и Бубањ поток у Београду и упознао их са планом и начином присвајања новца од наплаћене путарине, као и мерама које су предузете да се таква делатност не открије. Затим је Горан Стојановић, преко осталих сменовођа, организовао начин рада инкасаната на издавању картица и наплати путарине. Живојин Ђорђевић ангажовао је Александра Ђорђевића, радника АД „Микрос електроник“ у Нишу, који је сервисирао електронске уређаје за наплату путарине на наплатној станици „Трупале“. Од свог презимењака Живојин Ђорђевић је затражио да пронађе начин да постојећи систем наплате путарине не региструје извршан број издатих и наплаћених картица. Прихватајући се оваквог задатка, Александар Ђорђевић је конструисао посебне каблове са прекидачем који се прикључују на такозвани доњи и горњи дистрибутер карата и омогућавају штампање дуплих картица истог серијског броја. Ђорђевић је „изумео“ и посебан кабл који на месту наплате искључује регистратор проласка и омогућава инкасанту подизање рампе без регистровања проласка возила. Истовремено, овим каблом је омогућено да се у рачунарски систем аплицира посебан

илегални програм, помоћу кога могу да се издају признанице о наплати путарине, а да то не буде регистровано у систему.

На сцену су, затим, ступили Владица Спасић и Славољуб Ђорђевић, такође сервисери уређаја за наплату, који су заједно са Александром Ђорђевићем ове уређаје уградили у кабине за наплату карата на наплатним рампама у Нишу и у Београду. Поред овога, поменути тројка је обучила остале сменовође на овим наплатним рампама да користе ове нелегалне уређаје, уз упозорење да их уклоне уколико се план открије.

Сменовође Горан Стојановић, Живојин Ђорђевић, Саватије Јовић, Раденко Кецојевић, Славиша Тричковић, Амир Шеховић, Вукман Вукашиновић и Горан Лазаревић су затим своје „знање“ пренели инкасантима на издавању картица. Они су им наложили да илегалне уређаје користе у тачно одређеним временским интервалима, а да бројеве нелегално издатих картица и присвојени новац, предају организаторима групе, и то најпре Горану Стојановићу и Живојину Ђорђевићу у Нишу, а Милану Јоветићу и Ненаду Станковићу у Београду.

Према плану групе оваква нелегална делатност обављана је само у току прве и друге смене у периоду од 6,00 до 22,00 часа. За ту сврху је, свакога дана, након завршетка прве смене и између 18,00 и 19,00 часова, било организовано размењивање података о дупло издатим и наплаћеним картицама између ове две наплатне станице. То је омогућило Живојину Ђорђевићу и Ненаду Станковићу да, из посебно изнајмљених станова и са телефона који су служили само за ту сврху, редовно размењују податке. Они су један другом диктирали серијске бројеве дупло одштампаних картица у Нишу и Београду, односно серијске бројеве наплаћених картица.

Остали окривљени, инкасанти на наплатним станицама у Нишу и Београду, радници на издавању и наплати путарине, прихватили су створени план и, по налозима својих сменовођа, уз коришћење описаних нелегалних уређаја, штампали дупле картице „девете категорије“ и наплаћивали путарину без евидентирања у систему. Те картице и присвојени новац, предавали су својим сменовођама, а за такву „услугу“ су њих редовно примали одређене суме новца.

Према налазу и мишљењу вештака економско финансијске струке, анализом периода од 15. јануара до 14. маја 2006. године, окривљени су, на описани начин, противправно присвојили износ од 95.921.700,00 динара. То значи да су месечно у просеку присвајали износ од 23.980.400,00 динара, што за период од 1. јула 2004. године, када су по признању Александра Ђорђевића нелегални уређаји инсталирани, до 14. 5. 2006. године, представља износ од најмање 527.568.800,00 динара противправно стечене имовинске користи, а на штету општ. ЈП „Путеви Србије“.

Према признањима појединих окривљених: Живојина Ђорђевића, Саватија Јовића, Александра Ђорђевића, Спасоја Лабудовића, Бошка Цимбаљевића, Ненада Станковића и других, расподела нелегално присвојеног новца одвијала се по унапред створеном плану. Тако је обавеза сменовођа са наплатних станица Трупале и Бубањ поток била да 40 процената новца предају организаторима Милану Јоветићу, Милану и Зорану Недељковићу. Преосталих износ од 60 одсто, дељен је између инкасаната и сменовођа на наплатним рампама, тако што су сменовође одређене суме новца, више пута у току месеца, ван радних просторија, давали инкасантима.

Против поменутих 53 лица, Специјално тужилаштво је 22. новембра 2006. године подигло оптужницу због кривичних дела злочиначког удруживања из члана 346 КЗ и злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 4 у вези са ставом 3 и 1.

Главни претрес у овом предмету почео је 29.5.2007. године, а доказни поступак окончан је 10. априла 2009. године. Изрицање првостепене пресуде очекује се у јуну ове године, након давања завршних речи.

злоупотреба платних картица (к.с. 5/08)

У предмету КТ.С. 5/08 подигнута је оптужница против 16 лица због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 и 2 КЗ, кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225 став 2 у вези са ставом 1 КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези са ставом 1 КЗ. Четири окривљена лица организовала су криминалну групу која је имала за циљ вршење ових кривичних дела, док су 12 лица постали припадници ове криминалне групе.

Прскало Горан, организатор криминалне групе, након консултација са другим организатором, Мустафић Гораном, у Италији је набавио опрему за израду лажних платних картица – машину „Зебра 520” и лаптоп рачунар. Опрема је служила за израду и штампање лажних платних картица. Да би се израдиле и одштампале лажне платне картице, организатори су морали да прибаве идентификационе податке већ постојеће – оригиналне платне картице. Наиме, организатор Мустафић Горан је с обзиром на своје знање из области информатике, путем интернета на тачно одређеним форумима где могу да се добију подаци о платним картицама и лицима која податке о платним картицама „продају”, од тих НН лица који су били страни држављани, куповао идентификационе податке уписане у магнетни запис оригиналних платних картица које су власништво страних правних и физичких лица, а то су: број платне картице, алгоритам, име и презиме власника. Ови подаци који се купују на форумима који се тичу информација о платним картицама и њиховој изради, употреби и квалитету, састоје се из два реда бројева. Први ред садржи податке о власнику, име и презиме, а други ред садржи број картице, време истицања картице, алгоритам банке. Сам број картице садржи 16 карактера од којих је првих шест „ПИН” картице, а „ПИН” је идентификациони број банке. Након добијања ових података, помоћу рачунара и машине за персонализацију, те податке је копирао на белу пластику, односно наносио на белу пластику, а потом је вршио наношење логотипа банке „Прокредит” или „Хипо Алпе-Адрија” банке. Фактички најзначајнији део платне картице је магнетни запис који садржи све податке платне картице. На овај начин су израђиване лажне платне картице.

Тако сачињеним картицама је купована разна техничка роба у продавницама, и вршена су плаћања у Поштанским штедионицама ЈП ПТТ саобраћаја. Приликом плаћања оваквом лажном платном картицом, новац се преносио са рачуна страних правних или физичких лица.

Организатори су сами, или помоћу припадника криминалне групе, опрему за израду лажних платних картица, често премештали на различите локације, да их полиција не би ухватила. Сматрали су да информација о изради лажних платних картица може да стигне до радника МУП-а.

Организатори криминалне групе су поред овог најважнијег дела њихове активности – прибављања података преко наведених форума путем интернета, неопходних за израду лажних платних картица, организовали или сами набављали опрему која је неопходна за израду платних картица – белу пластику, магнетне траке итд. Уплаћивали су новац за купљене податке од наведених НН лица преко Вестерн унион службе. Такође су организовали превоз и контролу припадника криминалне групе приликом подизања новца лажним платним карти-

цама, односно приликом куповине робе овим картицама. Проналазили су нове припаднике криминалне групе да употребљавају лажне платне картице као праве и тако подижу новац у поштама и продавницама, и организовали су превоз припадника криминалне групе до места где су исте употребљавали и вршили контролу употребе ових картица. Припадници криминалне групе су од организатора добијали одређене задатке, тако да су углавном употребљавали лажне платне картице, организовали сакривање, преношење или помагање у сакривању и преношењу опреме за израду лажних платних картица, и проналазили су нова лица која би употребљавала лажне платне картице. Организатор криминалне групе, Гршић Небојша, био је задужен за контролу припадника криминалне групе, и контролу је вршио тако што је најпре превозио припаднике криминалне групе, обично од једне поште до друге где су они вршили уплате преко Пост нет услуге, а после извршене уплате, обавештавали су га о износу који су на овај начин уплатили – послали, показујући му уплатницу. Поједини припадници криминалне групе су омогућавали да се у њиховим кућама смести опрема за израду платних картица и израду лажних платних картица помоћу поменуте опреме, те је у једном моменту опрема била смештана у кући припадника криминалне групе, Шљивар Зорана. Припадник криминалне групе, Петровић Јосип, набављао је средства за прављење лажних платних картица у Мађарској и вршио уплату преко „Вестерн унион службе” за купљене податке преко интернета, а за извршење овог задатка ангажовао га је организатор, Мустафић Горан. Петровић Нина, ћерка Петровић Јосипа, као припадник криминалне групе, вршила је преко интернета проверу података о платним картицама и о томе обавештавала свог пријатеља, организатора, Мустафић Горана. Након лишења слободе организатора криминалне групе, Прскало Горана, његова бивша супруга, Прскало Момчиловић Данијела, као припадник криминалне групе, приликом одласка у посету, док је Прскало Горан био у притвору, добијала је од њега податке са задатком да их доставља другим организаторима, Мустафић Горану и Миладиновић Миладину. Ти подаци су се односили на сазнања полиције о осталим члановима и активностима групе, па је Прскало Момчиловић Данијела организаторе упозоравала да их полиција прати. Такође је од Прскала Горана добијала и налоге да се опрема за израду лажних платних картица премести на друго скривито место и те налоге преносила Мустафић Горану и Миладиновић Миладину.

Организатори криминалне групе или њени припадници, употребљавали су лажне платне картице као праве и тако подизали новац у поштама, куповали углавном вредну техничку робу у различитим продавницама на територији Београда, Новог Сада, Суботице итд. Употребом лажних платних картица, окривљени су прибавили противправну имовинску корист од преко 6 милиона динара, коју су делили међу собом, тако што су организатори већи проценат задржавали за себе, а припадницима криминалне групе исплаћивали мањи проценат остварене добити.

Поред употребе платних картица у продавницама, платне картице су употребљавали у Поштанским штедионицама ЈП ПТТ саобраћаја, и то тако што су новац слали путем пост-нет услуге и уплаћивали га путем поштанских уплатница. Приликом уплате на овај начин, окривљени су користили лажне платне картице и фалсификоване личне карте с тим да је име на платној картици и личној карти било исто, а у појединим ситуацијама су понеки припадници користили своју оригиналну личну карту. Након уплате новца на овај начин, слали су СМС поруку да је картица „провучена”, са подацима шифре од 14 бројева са поштанске уплатнице, као и висину новчаног износа који је уплаћен, а након добијања ове СМС поруке, други окривљени би у другој пошти одмах подизао новац, такође са фалсификованом личној картом. По претходном договору, новац је одмах морао бити подигнут, да не би евентуално дошло до блокирања лажне платне картице и немогућности подизања овако уплаћеног новца. На овај начин окривљени су на штету ЈП ПТТ саобраћај „Србија” подигли 2.410.000,00 динара.

По овом предмету заказан је главни претрес који је у току.

неовлашћена производња синтетичких дрога (к.с. 10/03)

Након спроведене истраге Специјално тужилаштво је 2.7.2003. године подигло оптужницу КТ.С. 10/03 против – Милана Зарубице, Срђана Ђелекара, Љубише Линда, Гордана Маринковића, Војислава Радоњића, Драгутина Гојића, Ненада Поповића, Небојше Павловића, Милорада Цвејића, Стевана Клаћа, Владице Луковића, Милорада Јанаћковића и Филипа Зарубице због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 245 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика Југославије. Следећа оптужница против ове организоване криминалне групе, односи се на кривично дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 139 став 2 у вези са ставом 1 тачка 3 КЗ РС, учињеног од стране Милана Зарубице, и на кривично дело неовлашћено држање оружја и муниције из члана 33 став 1 ЗОМ-а РС учињено од стране Милорада Цвејића и Владице Луковића.

Посебно одељење Окружног суда у Београду је у кривичном поступку који је трајао око 18 месеци дана 25.3.2005. године донело пресуду број К.П. 10/03 којом је утврдило да су се наведени окривљени удружили као организована криминална група. Њихов циљ је био стицања добити у неограниченом временском периоду и у међународним размерама. Требало је да, по унапред одређеним задацима, врше кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојне дроге амфетамина у облику таблета које поред других састојака садрже опојну дрогу амфетамин у облику соли амфетамина, амфетамин сулфат или амфетамин тартарат.

Делатност криминалне групе одвијала се у просторијама предузећа „Lenal Pharm” у Шимановцима, као и у просторијама куће у Старој Пазови, коју је у име наведеног предузећа изнајмио Милан Зарубица. У тим просторима са опремом, реакторима и свим осталим инсталираним машинама, а од претходно прибављених сировина, припадници организоване криминалне групе, по упутствима Милана Зарубице најпре су производили *бензил метил кетон* у течном стању, а потом и опојну дрогу *амфетамин* у кристализованом стању у облику *амфетамин сулфата* и *амфетамин тартарата*, након чега су наведену опојну дрогу таблетирали, а потом продавали непознатим лицима. До новембра 2001. године, произвели су неутврђену количину таблета које садрже *амфетамин*, а у периоду од 5.11.2001. па до 4.2.2002. године произвели су око 5.461,51 килограма или око 31.200.000 таблета које садрже опојну дрогу амфетамин, чија укупна вредност, рачунајући просечне цене на велико у Бугарској и земљама Источне Европе, износи преко 17.000.000 долара.

Произведене количине опојне дроге *амфетамин* Милан Зарубица је продавао НН купцима или њиховим посредницима у Бугарској, Македонији и другим страним земљама, по тачно неутврђеним ценама, након чега су купци вршили уплате на његове рачуне у иностранству. Он их је потом, делимично подизао у готовини, а део тог новца користио и за повећање обима производње дроге. одређени део користио је и за исплату добити припадницима криминалне групе, део добити задржавао за себе.

Суд је пресудом све окривљене огласио кривим и осудио их: Милана Зарубицу на казну затвора у трајању од 12 година, Срђана Ђелекара на казну затвора у трајању од 5 година, Љубишу Линду на казну затвора у трајању од 5 година, Гордана Маринковића на казну затвора у трајању од 4 године, Војислава Радоњића на казну затвора у трајању од 4 године, Драгутина

Гојића на казну затвора у трајању од 3 године, Ненада Поповића на казну затвора у трајању од 3 године, Небојшу Павловића на казну затвора у трајању од 4 године, Милорада Цвејића на казну затвора у трајању од 5 година, Стевана Клаћа на казну затвора у трајању од 3 године, Владицу Луковића на казну затвора у трајању од 4 године, Милорада Јанаћковића на казну затвора у трајању од 3 године и Филипа Зарубицу на казну затвора у трајању од 2 године.

Истом пресудом на основу члана 245 став 4 КЗЈ и члана 69 став 1 и 2 КЗЈ суд је од окривљених одузео:

- све количине таблета *амфетамина*, *амфетамина сулфата* у праху и све друге супстанце које садрже амфетамин, а које су пронађене на локацијама где је вршена производња,
- све количине *бензил метил кетона*, *анхидрида сирћетне киселине*, *фенил сирћетне киселине*, и друге хемијске супстанце пронађене на местима производње.,
- све машине и другу опрему пронађену на локацијама где је вршена производња,
- сву лабораторијску опрему и све лабораторијске инструменте пронађене на производним локацијама,
- објекте у Шимановцима, власништво Данице Зарубице и Угриновцима, ванкњижно власништво предузећа „Varan Chemicals”.

Суд је пресудом на основу члана 84 и 85 КЗЈ и члана 513 и 515 ЗКП-а одузео имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела и то:

- од Милана Зарубице износ од 320.000 долара и 89.000 евра,
- од Срђана Ђелекара износ од 14.230 евра,
- од Владице Луковића износ од 11.000 долара и 8.000 евра,
- од Војислава Радоњића износ од 6.100 евра, 590 швајцарских франака и 1.019 долара,
- од Милана Зарубице износ од 2.500.000 швајцарских франака са рачуна оптуженог у банци у Швајцарској.

Милана Зарубицу на име преосталог дела прибављене имовинске користи, стечене извршењем кривичног дела суд је обавезао да плати износ од 10.000.000 долара у динарској противредности по званичном курсу Народне банке у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Врховног суда Србије Кж-І ок-7/05 од 2.2.2006. године, делимичним уважавањем жалби окривљених, Милан Зарубица осуђен је на казну затвора у трајању од 11 година, Радоњић Војислав и Небојша Павловић на казну затвора у трајању од по 3 године, Филип Зарубица на казну затвора у трајању од 1 године, а Луковић Владица на казну затвора у трајању од 3 године и 8 месеци. Истом пресудом Врховног суда Србије нису одузети објекти на локацији у Шимановцима и Угриновцима.

У осталом делу првостепена пресуда је потврђена.

неовлашћена трговина наркотика (к.с. 5/07)

Након спроведене истраге, по захтеву за истрагу и захтеву за проширење истраге, Специјално тужилаштво је дана 17.9.2007.године подигло оптужницу КТ.С. 5/07 против окривљених: Ерцег Дарка, Милковић Бојана, Хајровић Хикмета, Хајровић Зехнуре, Грубић Милице, Ерцег Дејане, Нурковић Нурка и Тасић Бобана, због основане сумње да је окривљени Ерцег Дарко током 2006.године, до марта 2007. у Београду и Новом Пазару организовао криминалну групу са циљем вршења кривичних дела: неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 2 у вези става 1 КЗ. Његовој криминалној групи приступили су остали окривљени. Ерцег Дарко је најпре набавио око 30 кг опојне дроге хероин и око 2,5 кг кокаина, у намери да је даље дистрибуира и прода у Србији и неким земљама Западне Европе. У полицијској акцији, у току ноћи 26./27.2.2007.године, у путничком аутомобилу марке „Шкода фабија” којим је по налогу окр. Ерцег Дарка управљао окр. Нурковић Нурко, пронађено је и одузето 5.195 грама хероина, који је прибављен од окривљених Хајровић Хикмета и Хајровић Зехнуре. Приликом претреса просторија куће окр. Ерцег Дарка у Београду и прегледом путничких аутомобила дана 17.3.2007.године, од организатора криминалне групе одузето је 26.720 грама хероина и 2.353 грама кокаина, опрема за мерење и миксање опојне дроге, те смеша кофеина и парацетамола у количини од 1.005 грама, као и кофеина у количини од 650 грама и 212 грама ефедрина.

Оптужницом Специјалног тужилаштва КТ.С. 5/07 од 15.5.2008.године, опт. Ерцег Дарко, Ђорђевић Живорад и Тасић Бобан терете се за извршење кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у продужењу у вези са чланом 61 КЗ. Према резултатима истраге окривљени Ерцег Дарко је организовао продају опојне дроге хероин у Скандинавским земљама, па је зато окр. Ђорђевић Живорад ангажовао Тухарски Катарину, држављанку Словачке. Она је, дана 10.11.2006. године, од окр. Ерцег Дарка преузела опојну дрогу хероин, коју су потом заједно сакрили у неисправан ваздушни јастук испод сувазачевог седишта “Аудија А3” плаве боје, којим је управљала Тухарски Катарина. Она је имала намеру да дрогу превезе купцима из једне од западноевропских земаља. Приликом саобраћајне контроле, претресом возила пронађено 7 пакета опојне дроге (3.655,21грам), облепљених браон селотејп траком.

Тухарски Катарина осуђена је, због овог кривичног дела, у Окружном суду у Краљеву на казну затвора од 3 године и 6 месеци.

Окривљени Ерцег Дарко је, према наводима оптужнице, организовао превоз опојне дроге хероин преко Митровић Срђана, који је преузео дрогу скривену у акумулатору путничког возила марке “Ауди А4” са намером да је превезе у Шведску. На граничном прелазу Хоргош, приликом претреса возила, пронађено је и одузето 7 пакета хероина, облепљених браон селотејпом, укупне количине 3.033 грама. Због овог кривичног дела против Митровић Срђана вођен је и окончан кривични поступак пред Окружним судом у Суботици, а Митровић је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године.

Истом оптужницом окривљени Ерцег Дарко и Ђорђевић Живорад терете се за организовање превоза и продаје опојне дроге хероин. Окривљени су ангажовали Јана и Томаша Валентика,

држављане Републике Словачке, да дана 26.12.2006. године, на територији Републике Хрватске, преузму опојну дрогу која је била смештена у акумулатору. Они су је пренели у своје возило марке “Фолксваген Пасат” и превезли до Краљевине Шведске. Приликом претреса њиховог возила у Малмеу пронађено је 3,19 кг опојне дроге хероин. Због тог кривичног дела, вођен је кривични поступак у Малмеу, где је сваки од њих осуђен на казну затвора у трајању од по 10 година затвора.

Окривљени Ерцег Дарко и Ђорђевић Живорад, такође су организовали продају хероина у Краљевини Данској, при чему су фебруара месеца 2007. године за превоз ангажовали Вуковић Жељко, који је 5 кг. дроге, сакривене у акумулатору возила, превезао до Копенхагена. Акцијом полиције Краљевине Данске, приликом покушаја предаје дроге, лишен је слободе Вуковић Жељко, као и лица Стаменковић Ненад и Бикић Милојица који су требали да преузму дрогу. Против њих је вођен кривични поступак у Краљевини Данској.

У овом кривичном предмету Специјално тужилаштво је, поред расположивих доказа, суду предложило извођење доказа слушањем снимљених телефонских разговора окривљених и саслушањем сведока сарадника, члана криминалне организације кога је суд прихватио и дао му статус сведока сарадника. Овакав доказ, у овом кривичном предмету, врло је значајан за доказивање деловања ове криминалне организације. У току кривичног поступка суд је извео доказе, саслушањем сведока који су осуђени у Данској и Шведској, путем видео конференције, што је значајно убрзало кривични поступак.

По наведеним оптужницама Специјалног тужилаштва Посебно одељење Окружног суда у Београду води кривични поступак против поменуте, организоване криминалне групе. Главни претрес је у току, очекује се завршетак доказног поступка и доношење првостепене пресуде.

кријумчарење миграната (КТ.С. 4/05, 15/06, 16/06, 9/07)

Јакуп Весели (51) из села Жујинце на Косову, у анале Специјалног тужилаштва улази по невакидашњем „рекорду“: од оснивања овог посебног органа гоњења он је лице које се најчешће појављивало у својству окривљеног.

Против Весела је Специјално тужилаштво водило четири кривична поступка због кривичних дела: злочиначког удруживања, недозвољеног прелазак државне границе и кријумчарења људи.

Тренутно је окривљени Јакупи Весел, неправоснажно осуђен у три посебна поступка који се воде пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду. У предмету КТ.С 4/05 судско веће га је осудило на казну од три године и три месеца затвора. За кривична дела описана у оптужници КТ.С 15/06 изречена му је казна затвора од четири године и шест месеци, а у предмету КТ.С 9/07 осуђен је на казну затвора у трајању од три године и шест месеци. Уз то, против Весела је, у предмету КТ.С 16/06 окончана истрага и очекује се подизање нове оптужнице.

Окривљени Весел је, у току главног претреса, 13. априла 2006. године, решењем судећег већа, а на предлог његовог браниоца, без сагласности заменика Специјалног тужиоца, био пуштен да се брани са слободе. Након тога био је у бекству све до половине 2007. године, када је поново лишен слободе. Тренутно се налази у притвору. Јакуп Весел је био оптужен да је у периоду од априла 2005. до априла 2007. године, у више наврата, са другим окривљенима формирао криминалне организације које су страним држављанима омогућавале недозвољен прелазак границе Србије и недозвољен боравак и транзит кроз нашу земљу. Најчешће се радило о држављанима Албаније који су илегално прелазили границу Србије и Хрватске. У више наврата илегално је преводио и држављане Бангладеша, Шри Ланке, Турске и Кине, који су у његовој организацији илегално доспели на територију Косова. Циљ свих миграната којима је окривљени Јакупи Весел омогућио недозвољени прелазак границе Србије, био да се домогну неке од држава Европске Уније.

Криминалне организације које су стицале огромну добит од кријумчарења људи и у којима је Весел имао водећу улогу, деловале су на просторима: Македоније, Србије, Босне и Херцеговине, Хрватске, Словеније и Албаније. Због тога је његова активност у илегалном пребацавању страних држављана била предмет интересовања многих полиција земаља у окружењу.

За њега је карактеристично да га нико од окривљених против којих је вођен кривични поступак није видео, јер је са другим организаторима и члановима криминалних организација контактирао искључиво телефоном. Због тога је тужилаштву било веома тешко да докаже његову криминалну активност, па је у два предмета вршено вештачење његовог гласа преко снимљених телефонских разговора. Иако је на несумњив начин утврђено, да се управо радило о његовом гласу, Весел је остао упоран у тврдњама да то није тачно и да му није позната садржина разговора који су му презентовани.

Овог окривљеног карактерише и висок степен упорности у извршењу кривичних дела која су му стављена на терет, с обзиром да је настављао да их чини и непосредно после пуштања из притвора.

кријумчарење мотоцикала (к.с. 2/08)

У предмету Специјалног тужилаштва КТ.С.2/08 подигнута је оптужница против 9 лица за кривична дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 и 2 КЗ и кривична дела прикривање из члана 221 став 3 у вези став 1 КЗ. Наиме, два лица: Јаношевић Славиша и Бабић Владан организовала су криминалну групу која је у периоду од друге половине 2007.године до фебруара месеца 2008. у оквиру планираних активности противправно прибављала изузетно скупе мотоцикле. До њих су долазили кривичним делима тешке крађе, која су вршили у Швајцарској. Потом су организовали преузимање мотоцикала од НН лица и њихово пребацивање у Републику Србију. Седам лица је припадало организованој криминалној групи са одређеним улогама и задацима. Предмет извршења кривичних дела били су мотоцикли велике вредности углавном марке “Харли Дејвидсон”, чија је појединачна вредност око два милиона динара, али и марке “Дукати”, “Јамаха” и “Хонда”. Чланови криминалне групе су осмислили начин пребацивања мотоцикала из Швајцарске у Републику Србију. Проналазили су и организовали најбољи начин транспортовања, смештаја и складиштења на скривита места у Републици Србији, организовали мрежу препродаваца, сами продавали мотоцикле и договарали цене. Осталим припадницима организоване криминалне групе давали су одређене задатке и улоге, посебно у вези са пребацивањем мотоцикала са једног на друго скривито место и показивањем купцима ради продаје. Организатори криминалне групе пажљиво су планирали активности целе групе и разгранали мрежу препродаваца. Ивковић Ненад, звани Пиле члан ове организоване криминалне групе, у Швајцарској је лишен слободе због извршења кривичног дела, и код њега је пронађен и одузет већи број мотоцикала због чега се у, у тој земљи, против њега води кривични поступак.

Припадници организоване криминалне групе су од организатора добијали прецизне задатке и инструкције које је требало да изврше у оквиру своје улоге. Поповић Љутомир прихватио је мотоцикле који су довожени из Швајцарске складиштио их и пребацивао са једног на друго место у Србији, проналазио купце са којима је уговарао цене, продавао их и налазио лица код којих је смештао мотоцикле и са њима уговарао висину месечне закупнине за ту услугу. Станишић Иван је, на овако довеженим мотоциклима вршио поправке и преправке, скидајући контакт браве за стартовање и замењујући их функционалним бравама којима може да се стартује мотоцикл. Поред тога, мењао је акумулаторе за стартовање, а по налогу организатора Бабић Владана мотоцикле је превозио са једног на друго место ради прикривања. Он је, заједно са Радовановић Бојаном прихватио и сместио шест мотоцикала у месту Драгоцвет код Јагодине. Арнаут Александар је имао задатак да на мотоциклима врши преправке, поправке, и да скинуте контакт браве замени функционалним бравама. Правио је и нове кључеве за стартовање мотоцикала. Његов најважнији задатак био је да, пошто поседује знање из области информатике, декодира рачунаре мотоцикала и врши преправке имобилајзера посебно када су у питању били мотори марке “Харли Дејвидсон”, увек опремљени рачунарима. Радовановић Бојана му је за извршене услуге носила новац који је добијала од организатора Бабић Владана. Она је и продавала мотоцикле, наплаћивала новац од купаца, а преко свог оца Радовановић Војкана сместила шест мотоцикала марке “Харли Дејвидсон” у хладњаче, власништво њеног оца у месту Драгоцвет. Ова радња је извршила у договору и по налогу свога

момка, организатора Бабић Владана, а приликом прихвата и смештаја наведених мотоцикала помагао јој је Станишић Иван.

Организатори криминалне групе су након преузимања мотоцикала од различитих лица организовали њихов утовар у камионе и даљи транспорт до Републике Србије, након чега су мотоцикли одвожени у Јагодину или Ћуприју и смештани на различита скровита места. За овај део активности, организатори су пронашли возаче камиона за теретних возила у међународном друмском саобраћају, који су вршили превоз мотоцикала из Швајцарске у Републику Србију. Они су одлазили на договорена места у Швајцарској где су били сакривени мотоцикли и заједно са другим НН лицима утоварали их, камуфлирали половним намештајем, возили преко граничног прелаза Келебија и тако улазили у Србију. На граници су пријављивали да превозе полован намештај. У конкретним случајевима примењиван је скраћени поступак царинења робе тј. царинење предмета за домаћинство чија укупна вредност не прелази 3.000 евра и за које се не подноси царинска декларација, већ се испоставља евиденциона картица, обрачун увозних дажбина за робу коју путници са собом носе, и врши се упис врсте робе која се царини (полован намештај). Након тога, цариник који је одређен, врши преглед и сачињава документ који предаје возачу.

Већи део ових мотоцикала окривљени су продали разним лицима, док им је један део одузет, с тим што је чак 6 мотоцикала марке “Харли Дејвидсон” који су одузети било потпуно ново, украдено из продавнице – салона ових мотоцикала, и транспортовано у Србију. Вредност, само ових нових мотоцикала, износи 220.000 швајцарских франака.

По наведеној оптужници заказан је главни претрес који је у току.

највећа крађа накита у Јапану (к.с. 3/05)

Известан број држављана Србије нашао се у редовима међународних криминалних банди, познатих по спектакуларним пљачкама јувелирница широм света.

За једну од таквих криминалних акција, Специјално тужилаштво за сузбијање организованог криминала, подигло је оптужницу против Александра Радуловића, Ђорђија Рашовића и Снежане Панајотовић. Окривљенима се терете да су од почетка 2004. до 22. фебруара исте године, заједно са Британком Дороти Меј, постали припадници организоване криминалне групе. Скривајући свој прави идентитет и користећи лажне пасоше они су неупадљиво и у различитим терминима, као наводни туристи, дошли у Токио. Намера им је била да из неке златаре која продаје скупоцену робу, одузму највредније комаде накита.

По доласку у главни град Јапана они су са Дороти Меј од 22. фебруара до 5. марта 2004. године, у трговчком округу Гинза, обишли више златара, радњи и кафића. За своју мету изабрали су златару „Л супр-диамон кутур д Маки“, власништво Акционарског друштва „Маки“.

Пре него што су кренули у акцију, окривљени Радуловић је са периком на глави и у друштву Снежане Панајотовић 24. фебруара ушао у поменуто јувелирницу. Особљу су се представили као млади брачни пар, заинтересован за куповину накита. Затим су разгледали проспекте и изложене драгоцености и уједно се распитивали о најскупој огрлици. Реч је о дијамантској огрлици „Контеса од Вандома“ са 116 мањих и једним крупним дијамантом, чија је вредност 3 милијарде јена и која се налазила изложена на другом спрату златаре.

У истом периоду окривљени су повремено боравили у кафићу „Бараја“ који се налази насупрот поменуте златаре и надгледали начин рада и посећеност јувелирнице.

Пошто су прикупили потребне инфромације и снимили унутрашњост златаре, 5. марта су реализовали план. Док је Снежана Панајотовић из кафића „Бараја“ осматрала златару њен улаз и пазила да неко не наиђе, окривљени Радуловић и Рашовићем су са перикама на глави ушли у јувелирницу. Најпре је Рашовић затражио да купи неке златне предмете, због чега је један продавац отишао у магацин да их донесе, а потом је Радуловић другог продавца замолио да му покаже златан накит који је изложен на другом спрату. Када се тамо обрео, Радуловић је изненада из кесе извадио бочицу са спрејом, испрскао трговца по очима, ударио га неколико пута песницом у главу и угурао и тоалет. Потом је чекићем поломио стакло на витрини где је изложен златан накит и одатле узео поменуто дијамантску огрлицу, двоје дијамантских минђуша и 7 дијамантских прстенова, чија је чија је укупна вредност 3.491.000.000 јена (преко 1.800.476.260 динара или преко 25.941.047,55 евра).

Неколико часова касније Радуловић, Панајотовић и Дороти Меј су авионом отишли из Јапана, док је Рашовић то учинио наредног дана.

Специјално тужилаштво терети Радуловића, Рашовића и Панајотовићеву за кривично дело фалсификовање исправе из чл.233 ст.3 у вези ст.1 КЗ РС и кривично дело разбојништва из чл.206 ст.3 у вези ст.2 и 1 КЗ. Поступак против Дороти Меј воде јапански правосудни органи.

преваре у сектору осигурања возила (к.т.с. 11/06)

Од почетка јуна до почетка децембра 2006. године, по захтеву овог тужилаштва, спроведена је истрага против више лица због бројних кривичних дела преваре, учињених на штету више осигуравајућих организација, како на подручју Републике Србије, тако и у страним земљама. На то се надовезао и већи број кривичних дела давања и примања мита. То су чинила лица запослена у општењим осигуравајућим организацијама и саобраћајни полицајци у више градова Републике Србије.

На основу резултата спроведене истраге, одбране окривљених, исказа сведока и чињеница садржаних у исправама које су предложене као доказ, показало се да су окривљени Кнежић Слободан и Станојевић Зоран, током 2005. године у Новом Саду, Београду и Бања Луци организовали криминалну групу чији су припадници постали НН Војиновић Драгиша из Бања Луке, БиХ, и окривљена Глишић Светлана, ванбрачна супруга окривљеног Кнежића. По унапред сачињеном плану и међусобном договору, требало је да стичу материјалну корист, у дужем временском периоду, вршењем кривичних дела давања мита службеним лицима, саобраћајним полицајцима МУП-а РСрбије из више секретаријата на подручју Војводине и ужег дела Србије, и овлашћеним радницима појединих осигуравајућих организација („Винер штедише”, „Делта осигурање”, ДДОР „Нови Сад”, „Дунав осигурање” и друге). Њихов циљ је био вршење кривичних дела преваре општењим осигуравајућих организација пријављивањем настанака штета у саобраћајним незгодама и њиховом наплатом, по основу осигурања. Они су подносили су лажне записнике о увиђају, које су сачињавали окривљени саобраћајни полицајци и лажне записнике о процени штете, које су сачињавали овлашћени проценитељи, радници одређених осигуравајућих организација или други самостални вештаци. При свему овоме, остали чланови групе, према унапред створеном плану, имали су сталне и јасно одређене задатке које су прихватили и извршавали по налозима организатора. Тако је, НН Војиновић Драгиша из Бања Луке, као члан групе, имао улогу да организаторе, превасходно окр. Кнежића, а преко њега и окр. Станојевића, снабдева лажном документацијом која се односи на моторна возила која су наводно учествовала у саобраћајним незгодама, фотографијама општењим возила, лажним саобраћајним и возачким дозволама са генералијама лица из БиХ или других страних земаља, те лажним рачунима о извршеним поправкама возила и сл.

Окр. Глишић Светлана, ванбрачна Кнежићева супруга, поступајући по налозима окр. Кнежића, појављивала се као наводни учесник саобраћајних незгода. Она је подносила захтеве за накнаду штете осигуравајућим организацијама, предавала неистиниту документацију уз захтеве, и на своје рачуне, код више банака у Новом Саду, примала износе неосновано исплаћене штете. И други окривљени су прихватили да поступају по налозима Станојевић Зорана, организатора групе. Они су се појављивали као наводни учесници у саобраћајним незгодама и у своје име и у име других лица пред осигуравајућим организацијама подносили захтеве за накнаду штете, уз то су прилагали лажну документацију, а након тога, прихватили да се њима исплаћују износи накнаде штете, које су по унапред постигнутом договору, делили са организаторима криминалне групе.

Делатност ове криминалне групе, планирана на дуже време, започињала је тако што су окр. Кнежић и окр. Станојевић, долазили у контакт са саобраћајним полицајцима МУП-а РС из више различитих секретаријата на подручју Војводине и уже Србије и нудили им да за износе од 500 до 1.000 евра сачињавају лажне записнике о увиђајима саобраћајних незгода, које се нису ни догодиле. То су чинили на основу података и докумената које су им Кнежић и Станојевић достављали. На такво поступање пристали су и окривљени Мркић Дарко, Попјованов Лазар, Ђорђевић Зоран, Срећковић Саша, Лаћарак Добросав, Костадиновић Бранко, Ђошовић Слободан, Ђурковић Душан и Старчевић Мирослав, који су, мада свесни да такву радњу не би смели да чине, сачињавали фалсификоване записнике о увиђају саобраћајних незгода, предавали их Кнежићу или Станојевићу, а за узврат, од њих добијали награде у новцу. На исти начин, у својству одговорних лица, поступали су и одређени проценитељи у појединим осигуравајућим организацијама, пре свега окривљени Жужа Арсен, Шкарић Бранко, Мандић Пера и Смиљанић Живорад. Они су, прихватајући предлоге организатора групе, вршили наводне процене оштећења на возилима и утицали да лажни захтеви за накнаду штете буду прихваћени и штете исплаћене, иако су знали да такве радње не би смели да врше. За узврат су, од окривљених организатора, примали обећане износе новца. У поступку деловања ове организоване криминалне групе, ангажовани су и овлашћени вештаци за процену висине штете на возилима која су, наводно, учествовала у саобраћајним незгодама, Лекић Миле, Берић Миленко и Бабић Милорад. Они су, на основу неистините документације коју су им достављали организатори групе, сачињавали записнике о процени висине штете без прегледа возила и без уобичајено спроведене процедуре, знајући да такви записници о процени служе ради довођења у заблуду одговорних радника осигуравајућих организација. За такав рад су захтевали и добијали од организатора одређене суме новца. Поред ових, у току целе активности ове криминалне групе, повремено су ангажована и друга лица. Адвокат Јоксимовић Драган је, иако је знао да се ради о лажној документацији и лажним пријавама штете, прихватао да наводно оштећена лица заступа у поступку накнаде штете код осигуравајућих организација, добијајући за то одређене новчане накнаде од организатора групе. Уз све ово, у току ангажовања групе на вршењу планираних кривичних дела, организатори су укључивали и поједина лица која би се у поступцима за накнаду штете појављивала као наводно оштећена или би проналазили друга лица која би се појавила у истој улози оштећених, а за такву своју делатност би од организатора добијали одређене износе новца од неосновано исплаћених штета. То су чинили окривљени Мандић Горан, Бокан Душан, Јовановић Дубравко и Трнинић Манојло и код свих њих је постојала свест да својом делатношћу, лажним приказивањем чињеница, доводе у заблуду одговорна лица у осигуравајућим друштвима, услед чега је долазило до неоснованих исплата новца на њихове рачуне.

Посебна занимљивост овог поступка је то што је, први пут у кривичном поступку пред нашим судом, примењен институт прикривеног иследника. У тој улози појављује се радник Министарства унутрашњих послова, саобраћајни полицајац, кога су организатори групе покушали подмићивањем да ангажују ради сачињавања лажних записника о увиђају саобраћајних незгода. Уз поштовање свих процесних одредби Законика о кривичном поступку: предлог Специјалног тужилаштва, наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду и решење министра унутрашњих послова Републике Србије, те примену посебних истражних техника, снимања телефонских и других комуникација, у потпуности је расветљена делатност групе и свих других лица која су била укључена у извршење предметних кривичних дела.

Неправноснажном пресудом Посебног одељења Окружног суда у Београду која је објављена 3.3.2009. године, организатори групе су осуђени на јединствену казну затвора у трајању од по 8 година и 6 месеци због учињених 26 превара на штету осигуравајућих организација и 24 кривична дела давања мита. Истом пресудом још 24 оптужена лица су оглашена кривим због истоврсних кривичних дела и кривичног дела примања мита. Њима су утврђене појединачне казне у распону од једне до 4 године затвора. Међу овим лицима је и осам саобраћајних полицајаца МУП-а Републике Србије којима су утврђене казне у распону од једне године и 6 месеци до 3 године и 6 месеци затвора.

Према оптуженима је неправноснажном судском одлуком изречена и мера одузимања имовинске користи прибављене кривичним делом, а према свим лицима која су у извршењима кривичних дела учествовала на основу свог радног ангажовања, изречена је мера забране вршења обављања одређених послова, дужности и занимања.

Иначе, укупна имовинска корист коју су оптужени прибавили извршењем кривичних дела, прелази износ од двадесет милиона динара.

разбојништвом до злата и новца (кт.с. 8/08)

Организоване криминалне групе у Србији све чешће посежу за туђом имовином, оружаним пљачкама банака, пошта, златара и мењачница. Једна од таквих група формирана је Београду почетком 2008. године, а њена активност подробно је описана у предмету КТС 8/08.

Групу су организовали окривљени Славиша Новаковић и Милош Делибашић. Они су планирали криминалне активности и доносили одлуке о начину, месту и времену извршења кривичних дела. Њихове налоге прихватили су и извршавали чланови групе окривљени Горан Бојанић и Милош Војновић, који су организаторима помагали у прикупљању информација, набавци оружја, возила и осталих средства потребних за вршење кривичних дела.

По једном од тих планова, окривљени Славиша Новаковић, Милош Делибашић и Горан Бојанић су 24. марта 2008. године, у Београду, у Ул. Кнежепољској број 1, на паркингу испред експозитуре КБЦ банке-Идеа АД Београд, извршили разбојништво, одузевши новац у износу од 13.282.000,00 динара, власништво поменуте банке. Аутомобилом „волво караван 850“, које су претходно набавили у ову сврху, они су препречили пут и тако зауставили транспортно возило „фиат добло“, којим су радници предузећа за физичко техничку заштиту „СЦП интернационал“ превозили новац из „КБЦ банке“ до клијената. Маскирани „фантомкама“, наоружани аутоматском пушком, аутоматским пиштољем „хеклер“ и обичним пиштољем, окривљени су разоружавали раднике предузећа „СЦП Интернационал“ и одузели им вреће са новцем. Потом су „волво караваном“ побегли са места разбојништва и довели се до дворишта зграде број 8 у Улици Ватрослава Лисинског. Тамо су, у раније припремљено возило, пребацили вреће са новцем и оружје, а „волво караван“, да би сакрили трагове, полили бензином и запалили.

Припадници ове организоване криминалне групе су 12. јуна 2008. године, у Коларчевој улици број 4, у Београду, у златарској радњи „Израел Диамонд Центар - А.Б.К.О. Интернационал“, извршила још једно разбојништво. Из златаре су однели сатове и разни накит у вредности од 3.343.243,40 евра.

Претходно су окривљени Славиша Новаковић, Милош Делибашић, Горан Бојанић и Милош Војновић, од почетка фебруара 2008. године, прикупљали информације: о начину обезбеђења златарске радње, радницима који у истој раде, врсти и количини робе која се у њој налази, времену затварања, начину чувања робе у току ноћи и другим важним подацима. Када су проценили да у довољној мери познају начин рада златаре и понашање запослених, одлучили су да крену у извршење кривичног дела. Тако су 12. јуна, након затварања наведене златарске радње, око 20,20 часова, пратили радника ове фирме и у Улици Деспота Ђурђа, код броја 12, на силу га убацили у комби-возило марке „Мерцедес МБ 100Д“, које су претходно набавили за извршење кривичног дела. Уз претњу пиштољем и ударајући га по телу, приморали су оштећеног да им да кључ од сефа и саопшти шифре за његово отварање и деактивацију алармног система. Затим су се одвезли до поменуте радње, откључали је, деактивирали алармни систем, отворили сеф и одузели 492 комада разних сатова и накита, укупне вредности 3.343.243,40 евра.

Оштећеног радника су оставили закључаног у златари, а потом су се одвезли до Гроцке. У раније припремљено возило су пребацили одузете сатове, накит и оружје, а возило које су користили за извршење кривичног дела полили бензином и запалили.

Главни претрес за суђење овој организованој криминалној групи је почео 11. маја 2009.године.

статистика 1

Специјално тужилаштво је у свом шестогодишњем постојању и раду за предмет кривичних поступака које је покренуло имало кривична дела из укупно 12 глава важећег Кривичног законика, која су пре његовог ступања на снагу била прописана Кривичним законом републике Србије, Основним кривичним законом као и у бројним другим такозваним “посебним законима” (слајд 1, слајд 2). Према статистичким подацима тужилаштва, покренути су кривични поступци против укупно 1068 лица за 2410 кривичних дела у 102 кривична предмета. То практично значи да је у просеку, у једном кривичном предмету били обухваћени поступци против више од 10 лица и свако од њих са по 2-3 кривична дела. Овај податак сам по себи говори о комплексности па и тежини поступака које је иницирало Специјално тужилаштво.

Анализирајући покренуте поступке, највише их је због кривичних дела из главе против јавног реда и мира, укупно 898. То је и разумљиво јер је кривично дело злочиначко удруживање, као основно кривично дело које су чинили припадници организованих криминалних група систематизовано у овој глави. Управо су оптужења за ово кривично дело, уз испуњеност и других законом прописаних услова, омогућавала да се њихове незаконите активности квалификују као организовани криминал.

Велики број кривичних поступака покренут је због кривичних дела против службене дужности, укупно 619. Изузимајући кривично дело злочиначко удруживање које је логично најчешће процесуирано кривично дело, може се закључити да су кривична дела против службене дужности била најзаступљенија у поступању Специјалног тужилаштва. Ради се о такозваним коруптивним кривичним делима, из чега произилази да је Специјално тужилаштвоу великој мери било ангажовано у поступцима за поменута кривична дела, и ако се не ради о кривичним делима из његове “основне” надлежности.

Следе кривична дела против имовине (221), затим против привреде (182) и против здравља

људи (180), као типичних кривичних дела организованог криминала. Кривична дела из ове три главе Кривичног законика чине готово половину укупног броја процесуираних кривичних дела која су проистекла из злочиначког плана организованих криминалних група ради чијих извршења су и формиране.

Значајан је и број поступака покренутих због кривичних дела против уставног уређења и безбедности Републике Србије, укупно 95. Реч је о кривичним поступцима покренутих на самом почетку рада Специјалног тужилаштва и у току 2007 године. Ови поступци су у великој мери обележили рад Специјалног тужилаштва и пленили пажњу међународне и домаће јавности.

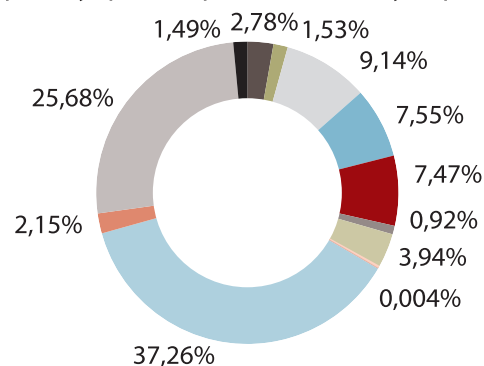
Слична је ситуација и са поступцима за укупно 67 кривичних дела против живота и тела. Ради се о кривичним поступцима покренутих у току 2003. године поводом кривичних дела која су претежно почињена од тзв. Земунског клана.

У нешто мањој мери су у раду Специјалног тужилаштва била заступљени поступци за кривична дела против правног саобраћаја. Најчешће су та кривична дела (фалсификовање исправе и фалсификовање службене исправе), вршена заједно са другим, много тежим. У суштини она су представљала средство и начин за вршење типичних кривичних дела организованог криминала којима је стицана велика имовинска корист.

У сличном обиму су била заступљена кривична дела против слобода и права човека и грађанина (37) и против човечности и других добара заштићених међународним правом (36), која су процесуирана у периоду од 2003 до 2005. године.

На крају треба поменути да су покренути и кривични поступци поводом 22 кривична дела против опште сигурности и једног кривичног дела против државних органа, више због што тачнијег описивања обима посла него због њиховог значаја.

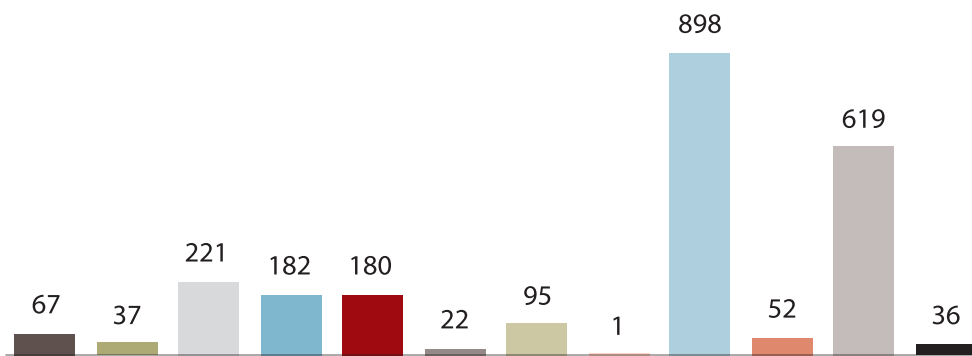
Слајд 1
Структура процесуираних кривичних дела у периоду 2003-2009

УКУПНО: 100 % ИЗВРШЕНИХ КРИВИЧНИХ ДЕЛА

- Кривична дела против живота и тела (2,78%)
- Кривична дела против слобода и права човека и грађанина (1,53%)
- Кривична дела против имовине (9,17%)
- Кривична дела против привреде (7,55%)
- Кривична дела против здравља људи (7,47%)
- Кривична дела против опште сигурности људи и имовине (0,92%)
- Кривична дела против уставног уређења и безбедности РС и СЦГ (3,94%)
- Кривична дела против државних органа (0,004%)
- Кривична дела против јавног реда и мира (37,26%)
- Кривична дела против правног саобраћаја (2,15%)
- Кривична дела против службене дужности (25,68%)
- Кривична дела против човечности и других добара заштићених међународним Правом (1,49%)

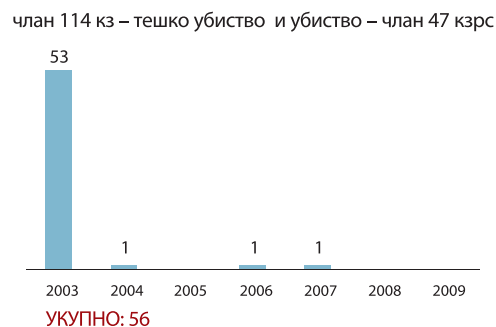
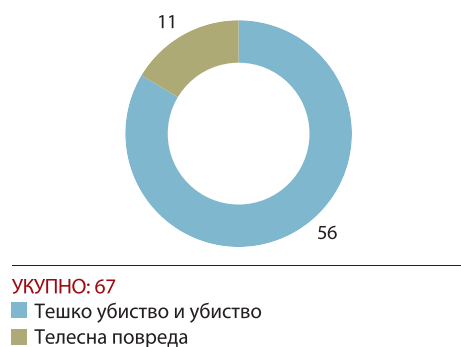
Слајд 2
Број и структура процесуираних кривичних дела у периоду 2003-2009

УКУПНО: 2410 ИЗВРШЕНИХ КРИВИЧНИХ ДЕЛА

- Кривична дела против живота и тела (67)
- Кривична дела против слобода и права човека и грађанина (37)
- Кривична дела против имовине (221)
- Кривична дела против привреде (182)
- Кривична дела против здравља људи (180)
- Кривична дела против опште сигурности људи и имовине (22)
- Кривична дела против уставног уређења и безбедности РС и СЦГ (95)
- Кривична дела против државних органа (1)
- Кривична дела против јавног реда и мира (898)
- Кривична дела против правног саобраћаја (52)
- Кривична дела против службене дужности (619)
- Кривична дела против човечности и других добара заштићених међународним Правом (36)

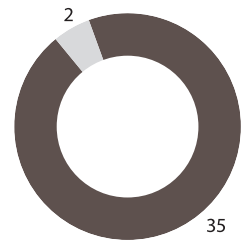
Глава XIII Кривична дела против живота и тела

У односу на укупан број кривичних дела поводом којих је Специјално тужилаштво покренуло кривичне поступке, релативно мали број се односи на дела против живота и тела. Ради се 67 кривичних дела или 2,78% у односу на укупан број процесуираних кривичних дела. Од тога, 57 кривичних дела су убиства и тешка убиства а 11 кривичних дела тешка телесна повреда. Махом је реч о кривичним делима извршеним од стране “Земунског клана”, поводом којих су поступци покренут у првој години рада Специјалног тужилаштва.

Овај податак је у неку руку неочекиван, јер организовани криминал карактерише поред осталог и примена насиља или спремност за његово коришћење. Оваква ситуација је сама по себи добра, под условом да изнети подаци нису последица велике “тамне бројке” ових кривичних дела извршених од стране организованих криминалних група. Верујемо да један од разлога мање заступљености ових кривичних дела у до сада покренутих кривичних поступцима лежи у чињеници да су најопасније криминалне групе које је карактерисала примена насиља, на време ефикасно процесуране.

Глава XIV Кривична дела против слобода и права човека и грађанина

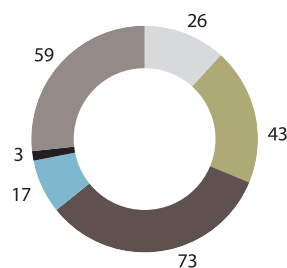
УКУПНО: 37
 ■ Отмица
 ■ Принуда

Са 37 кривичних дела, што чини 1,53% од укупно процесуираних од стране Специјалног тужилаштва, кривична дела против слобода и права човека и грађанина нису била значајније заступљена у његовом раду. У овој глави је систематизовано, поред осталих, и кривично дело отмице, као дело које се у упоредно-правној пракси јавља као једно од типичних дела организованог криминала. Према расположивим подацима, ово кривично дело се доста ретко врши у нашој земљи, па је то можда једно од могућих објашњења за његову слабу фреквентност и у домену организованог криминала.

Жртве кривичних дела отмице поводом којих је Специјално тужилаштво покренуло поступке, били су Милија Бабовић, Вук Бајрушевић, Сувад Мусић. Карактеристично је да су за ослобађање отетих захтевани и исплаћени веома високи, милионски износи новца. Вршењем ових кривичних дела, као и нелегалном трговином наркотицима, припадници Земунског клана прибавили су огромну противправну имовинску корист чије је проналажење и одузимање предмет посебног поступка.

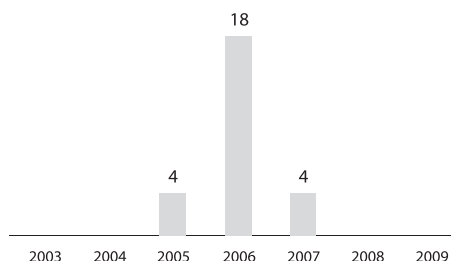
Глава XXI Кривична дела против имовине

УКУПНО: 221

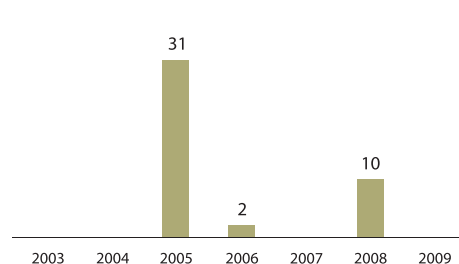
- Превара (73)
- Тешка крађа (26)
- Разбојништво (43)
- Прикривање (59)
- Изнуда (17)
- Неовлашћено коришћење туђег возила (3)

члан 204 кз – тешка крађа – члан 166 кзрс

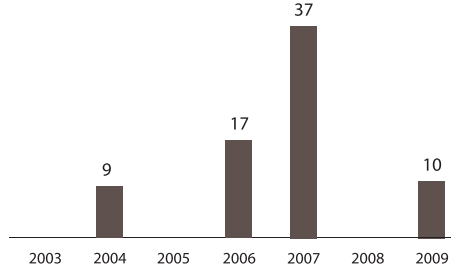
УКУПНО: 26

члан 206 кз – разбојништво – члан 168,169 кзрс

УКУПНО: 43

члан 208 кз – превара – члан 171 кзрс

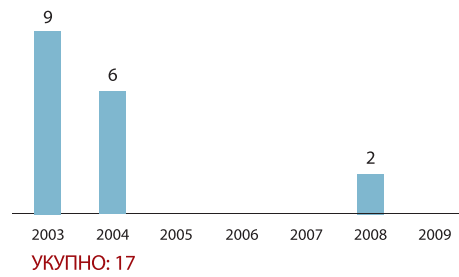
УКУПНО: 73

Кривична дела против имовине могу се слободно дефинисати као типична дела организованог криминала. То је и логично јер организоване криминалне групе планирају и врше пре свега она кривична дела која омогућавају стицање имовинске користи, богатства и економске моћи. Једна десетина свих процесуираних кривичних дела односи се на дела из ове главе. Међу њима најзаступљенија су преваре, разбојништва, прикривања, тешке крађе и изнуде. Очекује се да ће ова кривична дела имати тренд раста у наредним годинама и да ће самим тим бити још више заступљена поступцима Специјалног тужилаштва.

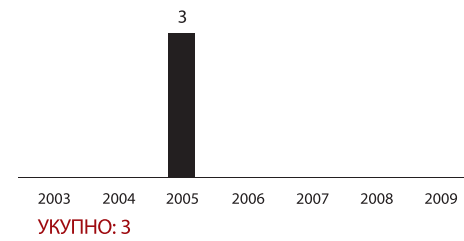
Једна занимљивост у поступању Специјалног тужилаштва везана је за кривична дела из ове главе. Наиме, посебна доказна радња ангажовање прикривеног иследника први пут је у нашој пракси коришћена у поступку вођеном због кривичног дела превара, које је систематизовано управо у овој глави Кривичног законика. Позитивно искуство из тог кривичног поступка није допринело, на жалост, да прикривени иследник буде чешће коришћен као посебна радња доказивања.

Глава XXI Кривична дела против имовине

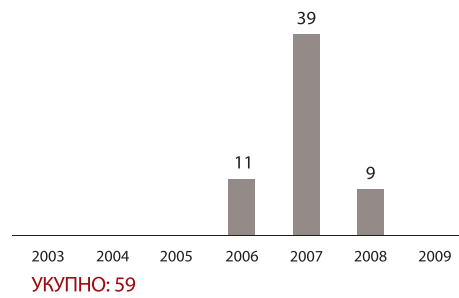
члан 214 кз – изнуда – члан 180 кзрс

члан 213 кз – неовлашћено коришћење
туђег возила – члан 174 кзрс

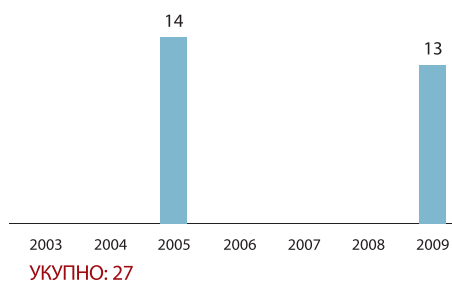
члан 221 кз – прикривање – члан 184 кзрс

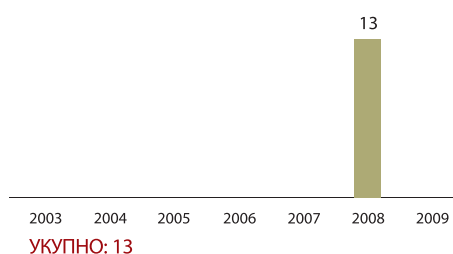
Глава XXII Кривична дела против привреде

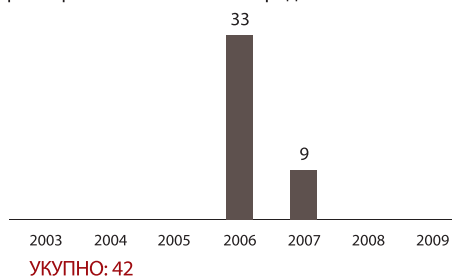
члан 223 кз – фалсификовање новца – члан 168 окз

члан 225 кз – фалсификовање и злоупотреба платних картица

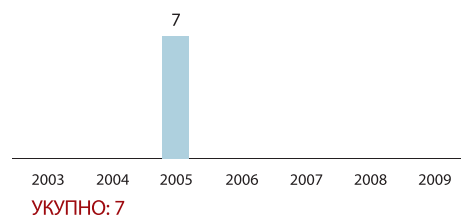
члан 226 кз – фалсификовање знакова за вредност – члан 169 окз

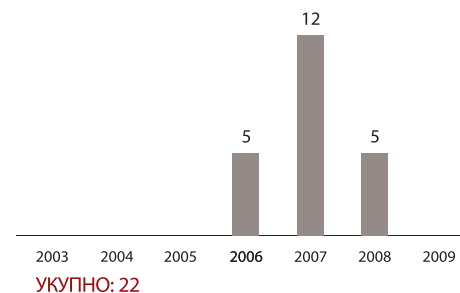
Анализом поступака који су за протеклих шест година покренути због кривичних дела против привреде, извршених од стране организованих криминалних група, може се приметити тренд њиховог раста. Ово се посебно уочава код кривичних дела фалсификовање и злоупотреба платних картица и прање новца јер пре 2007. године ова кривична дела нису била ни једном процесуирана од стране Специјалног тужилаштва. Поступак покренут 2008. године, против тринаест лица која су злоупотребљавала платне картице ради стицања имовинске користи, увео је Специјално тужилаштво у кривично гоњење високотехнолошког организованог криминала. Пратећи трендове развоја организованог криминала у свету очекује се даље повећање броја кривичних поступака који ће бити покренути због ових кривичних дела у Србији. Такође се очекује да се у тим поступцима оствари врло интензивна сарадња са полицијским и правосудним органима других земаља.

Глава XXII Кривична дела против привреде

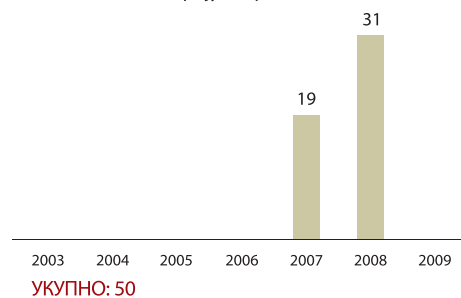
члан 227 кз – прављење, набављање и давање
другом средстава за фалсификовање – члан 170 окз

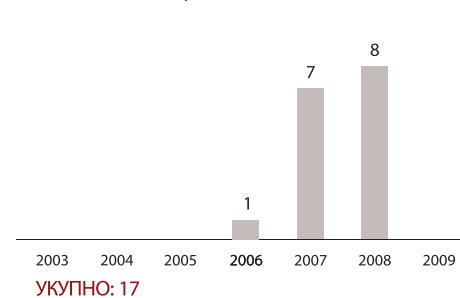
члан 229 кз – пореска утаја – члан 172,174 зоппица

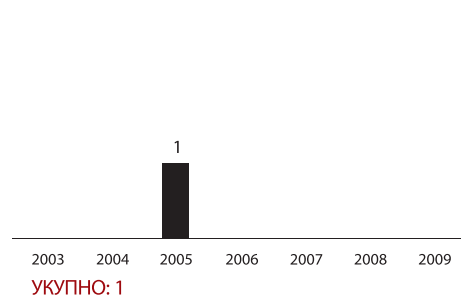
члан 230 кз – кријумчарење – члан 330 цз

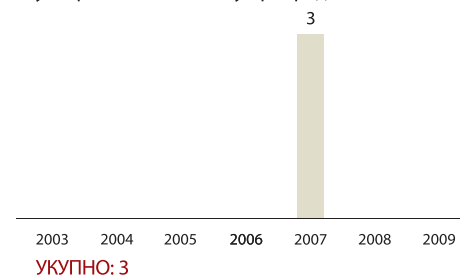
члан 231 кз – прање новца – члан 27 зоспн

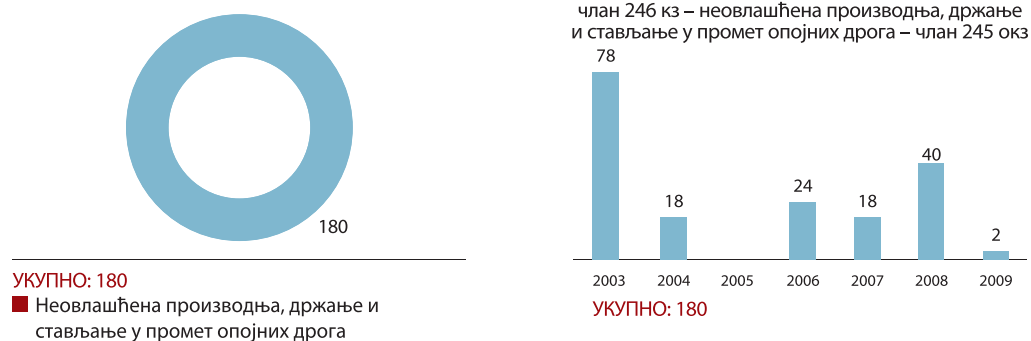
члан 243 кз – недозвољена трговина – члан 147 кзрс

члан 238 кз –
злоупотреба овлашћења у привреди – члан 139 кзрс

Глава XXIII Кривична дела против здравља људи

Од свих кривичних дела систематизованих у глави XXIII Кривичног законика тј. против здравља људи, Специјално тужилаштво је покретало кривичне поступке због само једног али за организованог криминал значајног кривичног дела. Реч је о неовлашћеној производњи, држању и стављању у промет опојних дрога из члана 246 важећег законика, односно 245 Основног кривичног закона.

Посебна важност успешног процесуирања овог кривичног дела произилази из чињенице да је нелегална производња и промет наркотика врло уносна делатност и због тога најчешћа активност организованих криминалних група. Изненађујући је зато податак да Специјално тужилаштво у 2005-тој години није покренуло ни један кривични поступак због поменутог кривичног дела. На срећу, у последње три године бележи се раст у броју покренутих поступака и такав тренд треба задржати и у наредним годинама. Подаци о цени наркотика на илегалном тржишту, и то не само у Србији већ у целој Европи, показују да је она у паду. Разлог је највероватније у великој понуди наркотика на том тржишту, што даље говори о експанзији ове врсте криминалитета.

Специјално тужилаштво је и до сада с посебном пажњом покретало и водило поступке поводом нелегалног промета опојних дрога у настојању да се они што успешније заврше. Такав приступ треба задржати и унапређивати у настојању да се дође до врхова криминалних организација и босова који на међународном нивоу организују ове криминалне послове. У току поступака треба открити и сву имовину којом криминалне организације располажу, како би се паралелно са кривичним поступком одузела и нелегална имовина. Веома је важно да се посебно ефикасно одузима целокупна имовина проистекла из ових кривичних дела, јер се по правилу ради о екстремно високом богатству.

Глава XXV
Кривична дела против опште сигурности људи и имовине

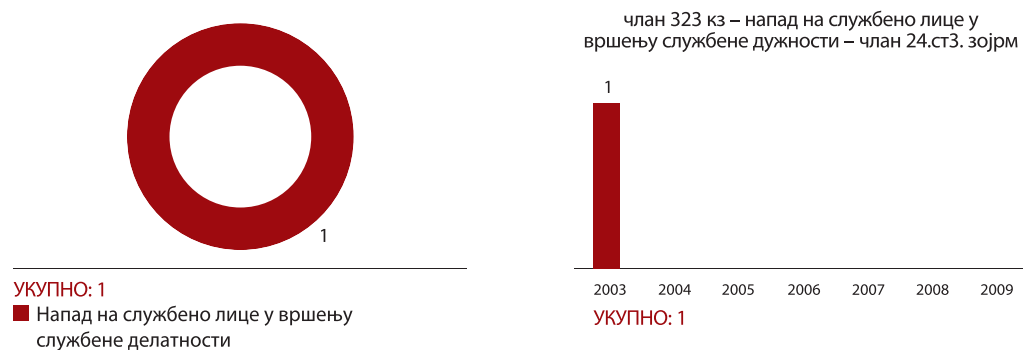
Кривично дело изазивање опште опасности из члаве XXV Кривичног законика није карактеристично за организовани криминал. Због овог кривичног дела вођен је само један поступак покренут против 22 лица у 2003. години. Након поменутог, других кривичних поступака није било и реално их не треба ни очекивати.

Глава XXVIII Кривична дела против уставног уређења и безбедности Републике Србије и СЦГ

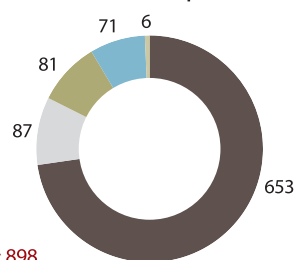
По дефиницији, кривична дела из ове главе, нису типична дела организованог криминала. Међутим, Специјално тужилаштво не само да је водило поступак због кривичних дела из ове главе, већ је то био до сада најзначајнији његов предмет по коме је и постало препознатљиво у земљи и свету. Наравно, реч је о поступку вођеном поводом убиства Председника Владе др. Зорана Ђинђића, који и у трећем степену правоснажно окончан у 2008. години осим у односу на првооптуженог Улемека и другооптуженог Јовановића. Тај догађај и кривични поступак који је након тога вођен од историјског су значаја за Србију и њено правосуђе. Тако их треба и третирати. То је пример како организовани криминал у кулминацији свог јачања покушава да под контролу стави државу и да преузме власт, како је тешко чак и држави да се од таквог напада одбрани, како се у том рату подносе велике жртве али и како се побеђује.

Глава XXIX Кривична дела против државних органа

Податак да је за шест година покренут кривични поступак за само једно кривично дело из ове главе и то напад на службено лице у вршењу службене дужности говори да се не ради о кривичном делу својственом организованим криминалним групама. За њих је карактеристично супротно понашање, настојање да са свим службеним лицима, почев од полиције, царине, правосуђа и свих других државних органа граде добри односи. Циљ је да се на њихов рад оствари утицај са тенденцијом потпуног стављања под контролу државних органа и институција.

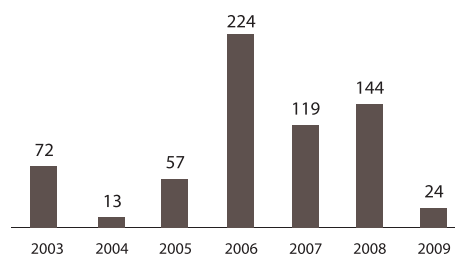
Глава XXXI Кривична дела против јавног реда и мира

УКУПНО: 898

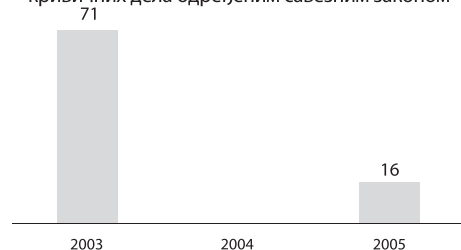
- Злочиначко удруживање
- Удруживање ради вршења кривичних дела одређеним савезним законом
- Недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи
- Недозвољено држање оружја и експлозивних Материја
- Договор за извршење кривичног дела

члан 346 кз – злочиначко удруживање – члан 227 кзрс

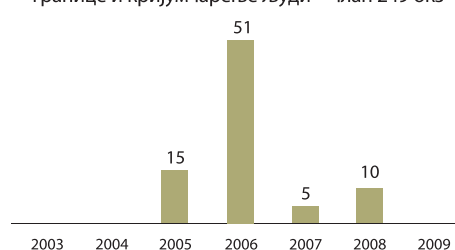
УКУПНО: 653

члан 254 окз - удруживање ради вршења кривичних дела одређеним савезним законом

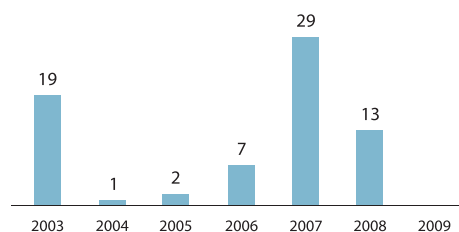
УКУПНО: 87

члан 350 кз – недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи – члан 249 окз

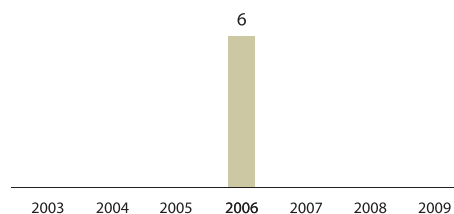
УКУПНО: 81

члан 348 кз – недозвољено држање оружја и експлозивних материја – члан 33 зоомрс

УКУПНО: 71

члан 345 кз – договор за извршење кривичног дела – члан 226 кзрс

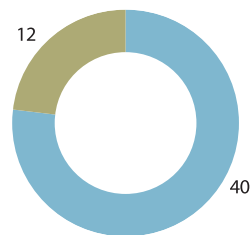

УКУПНО: 6

Као што је већ истакнуто, Специјално тужилаштво је највише поступака покренуло због кривичних дела против јавног реда и мира-Глава XXXI Кривичног законика, укупно 898 кривичних дела што представља 37,26% свих процесуираних дела за 6 година. Највећи број кривичних поступака се односи на два кривична дела, злочиначко удруживање и удруживање ради вршења кривичних дела одређених савезним законом, укупно 740 или 82,40% свих дела процесуираних из ове главе. Основни разлог великог броја покренутих поступака за ова два кривична дела лежи у чињеници да је квалификовањем неког дела као кривичног дела организованог криминала неминовно доводило и до покретања поступка за кривична дела из члана 346 КЗ, односно 254 Кривичног закона СРЈ. Може се закључити да је Специјално тужилаштво у том погледу било врло доследно. Изузетци су чињени само из формално-правних разлога као што је застарелост кривичног гоњења за поменута кривична дела. У тим случајевима, у чињеничким наводима, описивано је дело злочиначко удруживање с тим што је изостављана правна квалификација.

Значајан је број и других кривичних дела из ове главе поводом којих је Специјално тужилаштво покренуло кривичне поступке као што су недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 КЗ и недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 КЗ односно 33 Закона о оружју и муницији. Након 2007. године поново се бележи повећање броја кривичних поступака које тужилаштво покреће поводом кријумчарења миграната а такав је тренд и у 2009. години. У тим поступцима остварена је одлична сарадња између полиција и правосудних органа већег броја земаља преко којих се одвијала ова криминална делатност.

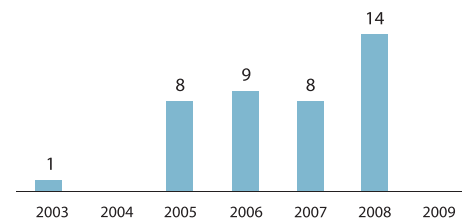
Глава XXXII Кривична дела против правног саобраћаја

УКУПНО: 52

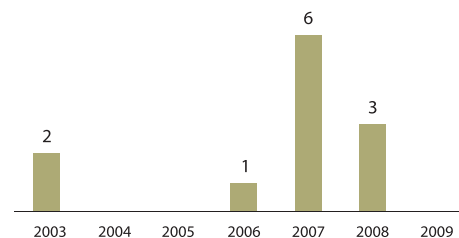
- Фалсификовање исправе
- Фалсификовање службене дозволе

члан 355 кз – фалсификовање исправе – члан 233 кзрс

УКУПНО: 40

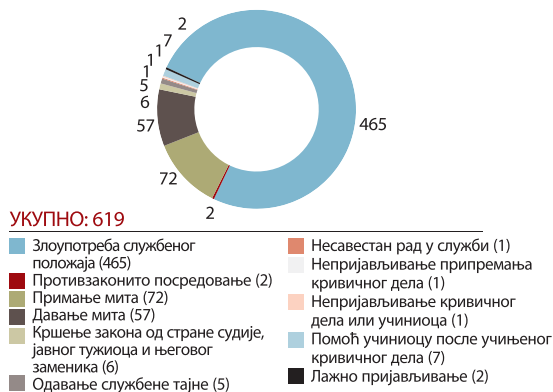
члан 357 кз – фалсификовање службене исправе – члан 248 кзрс

УКУПНО: 12

У ред мало заступљених кривичних дела за које је специјално тужилаштво покретало кривичне поступке у протеклих шест година су и кривична дела против правног саобраћаја-фалсификовање исправе и фалсификовање службене исправе. Она су најчешће вршена заједно са кривичним делима против привреде и против службене дужности и то најчешће, као што је већ речено, у функцији обезбеђивања потребних предмета и средстава за вршење тежих кривичних дела. Процена је да ће се такав тренд понављати и у наредним годинама.

Глава XXXIII Кривична дела против службене дужности

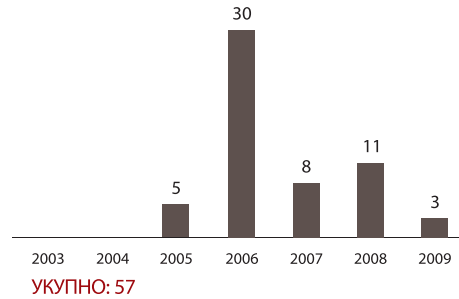

До 2006.године, гоњење за кривична дела против службене дужности од стране Специјалног тужилаштва предузимано је спорадично. Радило се о поступцима покренутим због по једног кривичног дела злоупотреба службеног положаја, несавестан рад у служби, непријављивање припремања кривичног дела, непријављивања кривичног дела и учиниоца, давање лажног исказа и седам кривичних дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела, која су процесуирана у току 2003.године.

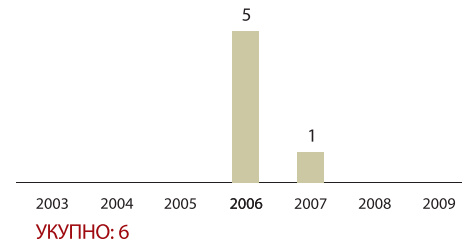
Нагли пораст, готово експлозија кривичних поступака због ових кривичних дела бележи се у 2006.години. Четири кривична дела су у томе била највише заступљена. То су злоупотреба службеног положаја, примање мита, давање мита и кршење закона од стране судије, јавног тужиоца или његовог заменика. Може се закључити да се ради о кривичним делима корупције у ширем смислу, која су до сада била у надлежности Специјалног тужилаштва само као дела организованих криминалних група. Након измена одговарајућих закона, кривична дела корупције у највишим државним органима и њени најтежи облици биће у надлежности Специјалног тужилаштва без обзира да ли су присутни и елементи организованог криминала. Због проширења стварне надлежности Специјалног тужилаштва и потребе ефикаснијег сузбијања корупције, треба очекивати пораст броја покренутих кривичних поступака чији ће предмети бити наведена кривична дела.

Глава XXXIII Кривична дела против службене дужности

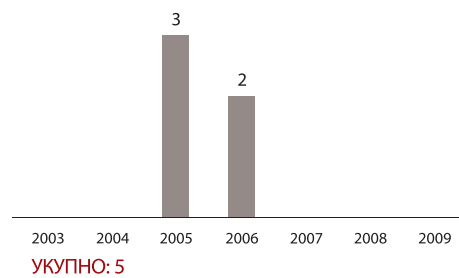
члан 368 кз – давање мита – члан 255 кзрс

члан 360 кз – кршење закона од стране судије, јавног тужиоца и његовог заменика – члан 243 кзрс

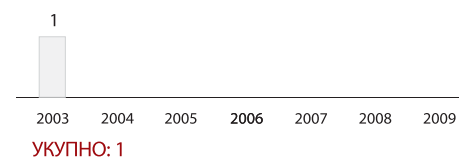
члан 369 кз – одавање службене тајне – члан 249 кзрс

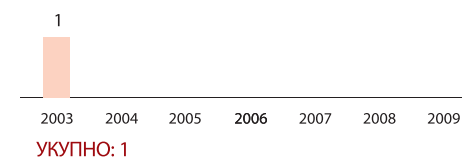
члан 361 – несавестан рад у служби – члан 245 кзрс

члан 331 кз – непријављивање припремања кривичног дела – члан 202 кзрс

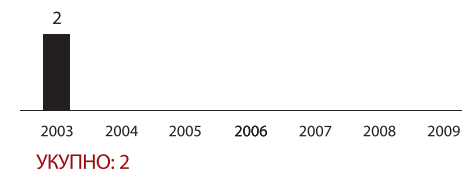
члан 332 кз – непријављивање кривичног дела и учиниоца – члан 203 кзрс

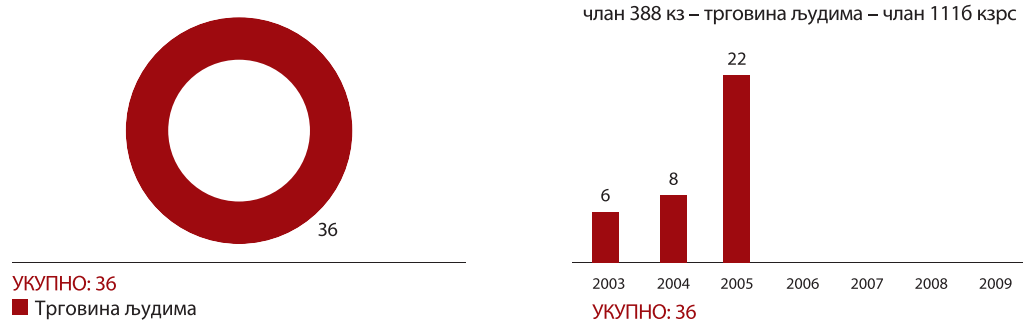
члан 333 кз – помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела – члан 204 кзрс

члан 335 кз – давање лажног исказа – члан 206 кзрс

Глава XXXIV – Кривична дела против човечности и других добара заштићених међународним правом

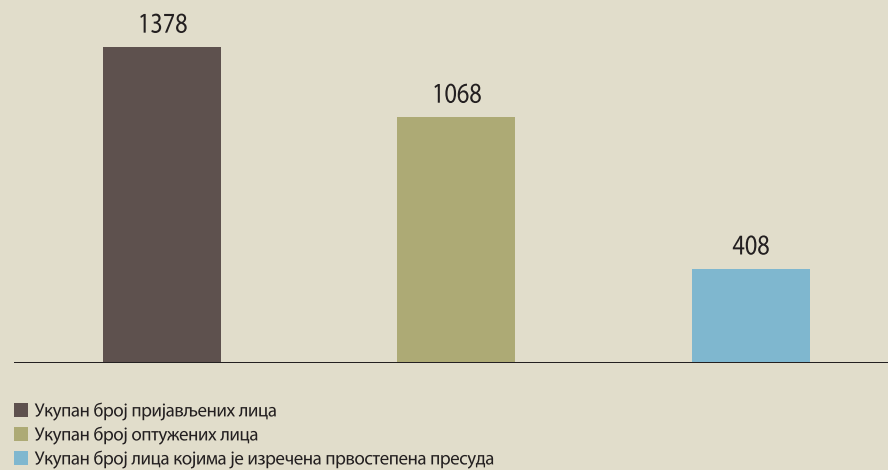

Након 2005. године није покренут ни један поступак због кривичних дела тровина људима, једног од кривичних дела које често врше организоване криминалне групе. Мало је вероватно да криминалне групе у Србији нису заинтересоване за вршење ових кривичних дела јер она, по правилу, доносе добру зараду. Зато се мора врло брзо решити постојећа дилема: да ли се ради о слабостима на плану откривања ових кривичних дела или су она заиста мање заступљена у Србији.

СТАТИСТИКА 2

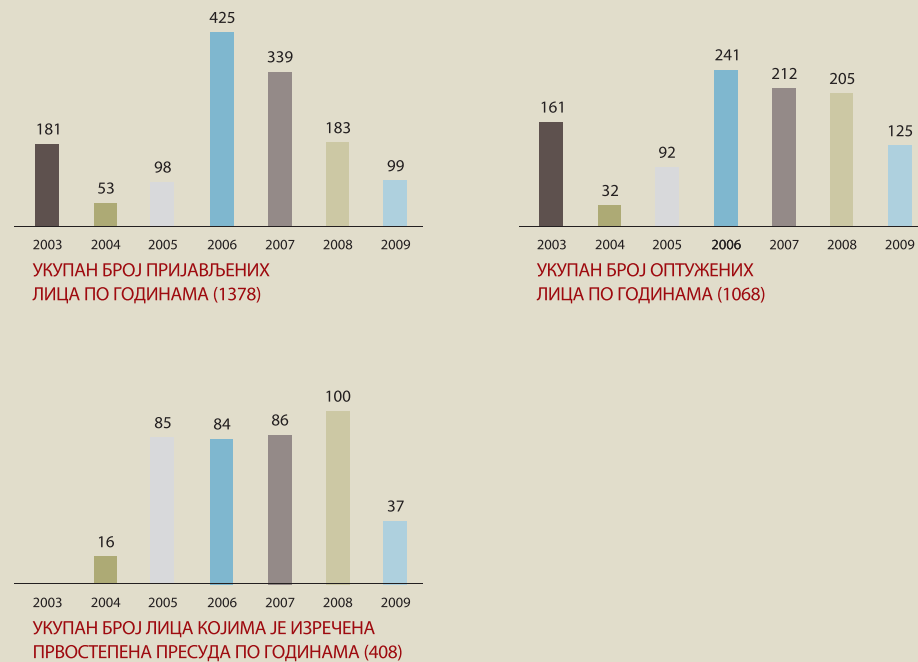
Слајд 1

Упоредни приказ укупног броја пријављених, оптужених и лица којима је изречена првостепена пресуда

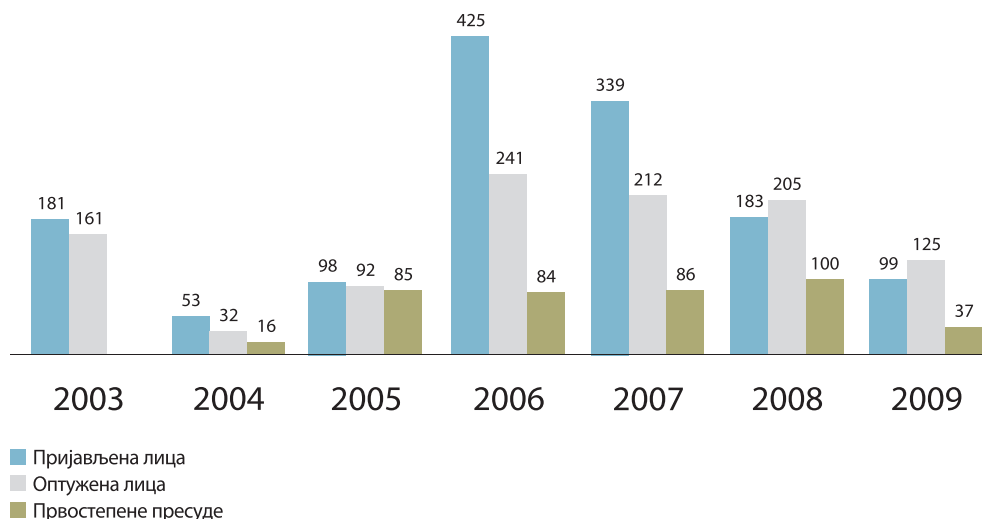
Слајд 2

Приказ броја пријављених, оптужених и лица којима је изречена првостепена пресуда по годинама

Слајд 3

Упоредни приказ укупног броја пријављених, оптужених и лица којима је изречена првостепена пресуда по годинама

Анализирајући податке о укупном броју пријављених, оптужених и броју лица према којима су донете првостепене пресуде (слајд бр.2), уочавају се одређене осцилације. Оне су највеће у броју пријављених лица. То је нарочито изрежено у 2004, 2005 и 2006.години

Подаци о броју пријављених лица пружају слику пре свега о раду органа откривања али и о односу органа откривања и гоњења, који је у поступцима за кривична дела организованог криминала специфичан. Посебност тог односа огледа се у потреби планирања и потпуне координације активности поменутих органа. Број пријављених лица се кретао од 53 у 2004. години до 425 у 2006.години. При томе је у 2005. години број пријављених лица удвостручен у односу на претходну, док је у наредној, 2006. забележено готово троструко повећање истог параметра. Сигурно је да овако увећање броја пријављених није узроковано кретањима у самом организованом криминалу који би по овим подацима бележио раст за три године од преко осам пута (слајд бр.2).

Пратећи податке о броју оптужених лица уочава се његова стабилизација у последње три године у распону од 205 до 240. Судајући по подацима за првих 5 месеци у 2009. години такав тренд ће бити настављен и у овој години. То говори да су садашњи капацитети Специјалног тужилаштва рационално коришћени. Једино на тај начин било је могуће ефикасно савладавање постојећег обима посла.

Специфични су и резултати поређења броја пријављених и броја оптужених лица.

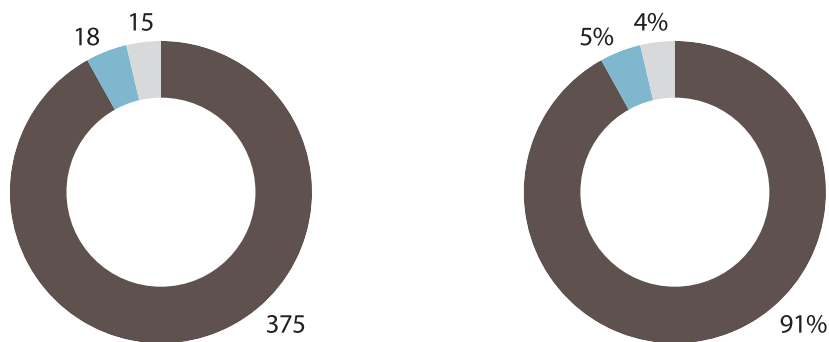
На шестогодишњем нивоу уочава се већи број пријављених лица у односу на оптужена за 310. Полазећи од више пута наглашене потребе координације активности органа откривања и гоњења а имајући у виду и укупан број пријављених лица, исказани подаци захтевају посебну анализу мада је и сада јасно да се разлика односи на лица против којих је у току истражни поступак. До највећег несклада у броју пријављених и оптужених дошло је у току 2006.године чак за 184 лица. Он је смањен већ у 2007. години да би у 2008. и у 2009. години број оптужених био већи од броја пријављених лица (слајд бр.3). Ови подаци говоре да је дошло до квалитативне промене односа између поменутих органа у правцу њиховог унапређења, боље сарадње, заједничког планирања, обавештавања и поступања у складу са одговарајућим решењима из Закона о организованом криминалу и Законика о кривичном поступку.

Стабилизација у погледу обима посла уочљива је и на основу резултата које остварује Посебно одељење Окружног суда у Београду, мерено бројем донетих првостепених одлука. Они се, почев од 2005. крећу на нивоу од 85 с тим што је у 2008. забележен раст на 100 са јасном прогнозом на основу резултата за првих пет месеци 2009. године да ће и у овој години бити остварен сличан резултат (слајд бр.2). И овај податак говори да се ради о максималном коришћењу свих капацитета Посебног одељења, људских и просторних.

Уколико дође до повећања обима посла, што се очекује кроз проширење стварне надлежности Специјалног тужилаштва, биће неопходно јачање капацитета тужилаштва и суда

Слајд 4

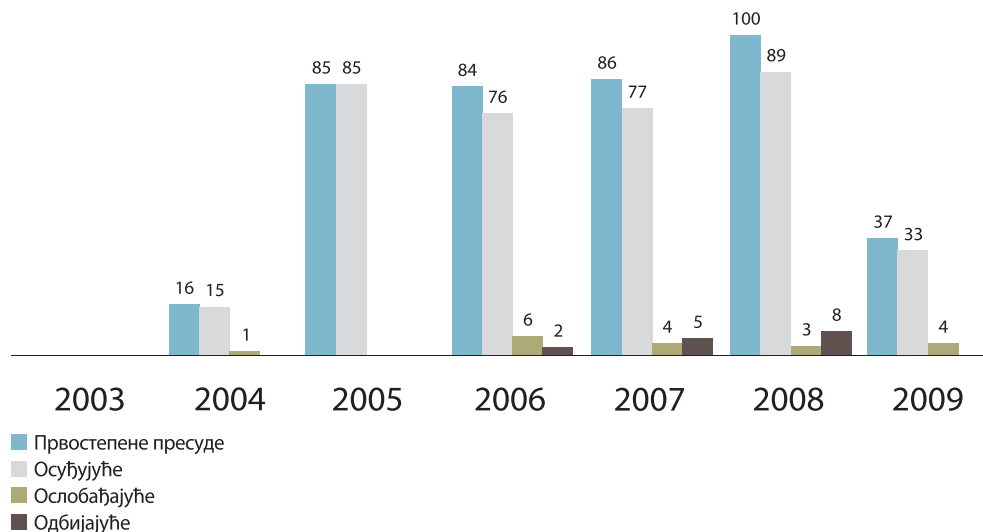
Број и структура првостепених пресуда

- Осуђујуће
- Ослобађајуће
- Одбијајуће

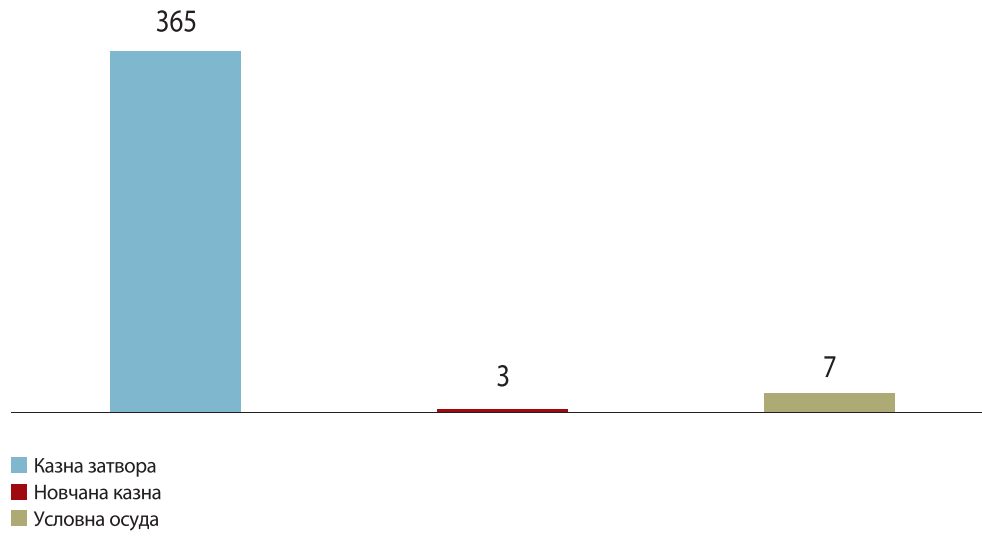
Слајд 5

Упоредни приказ првостепених осуђујућих, ослобађајућих и одбијајућих пресуда по годинама

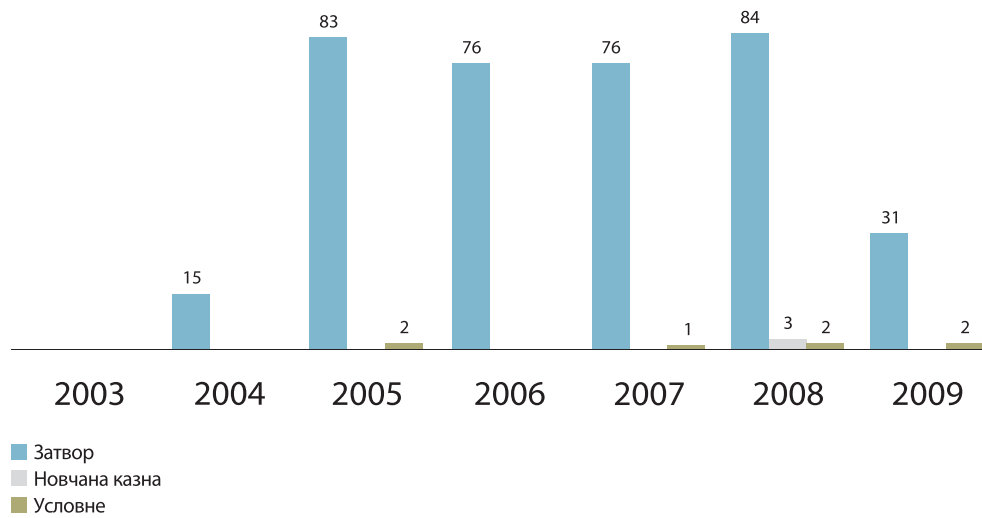

- Првостепене пресуде
- Осуђујуће
- Ослобађајуће
- Одбијајуће

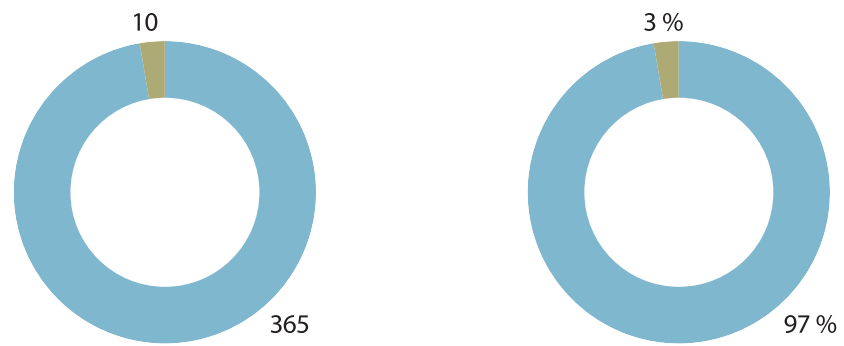
Слајд 6
Изречене кривичне санкције

Слајд 7
Изречене кривичне санкције по годинама

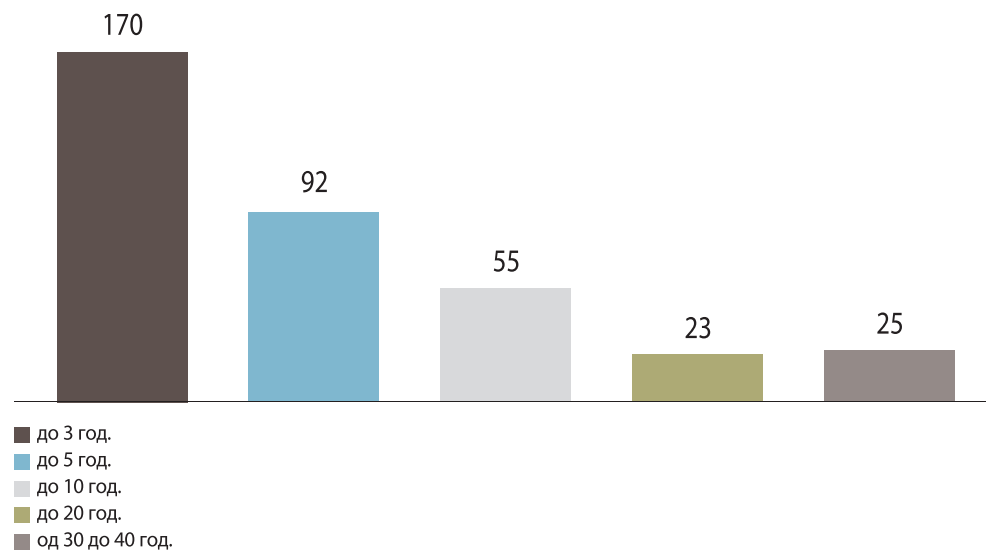

Слајд 8
Укупно изречене казне затвора

■ Казна затвора
■ Остале изречене санкције

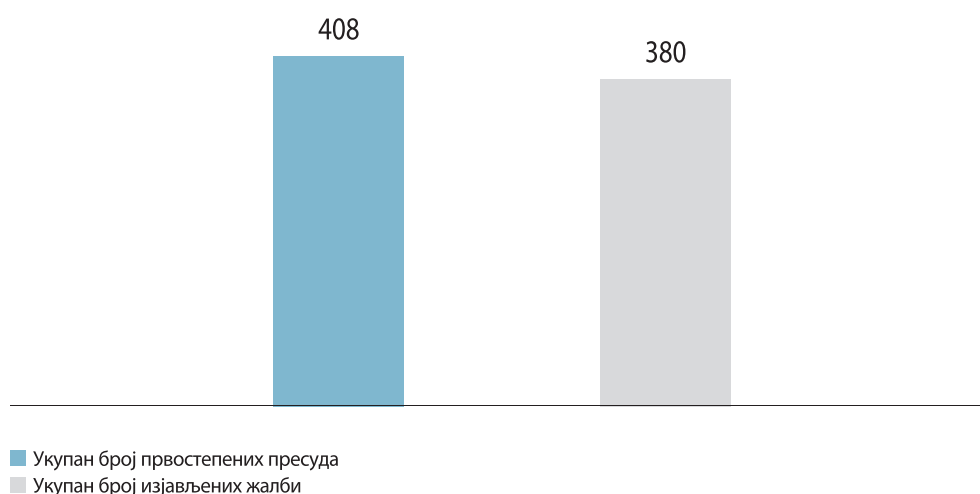
Слајд 9
Структура изречених казни затвора

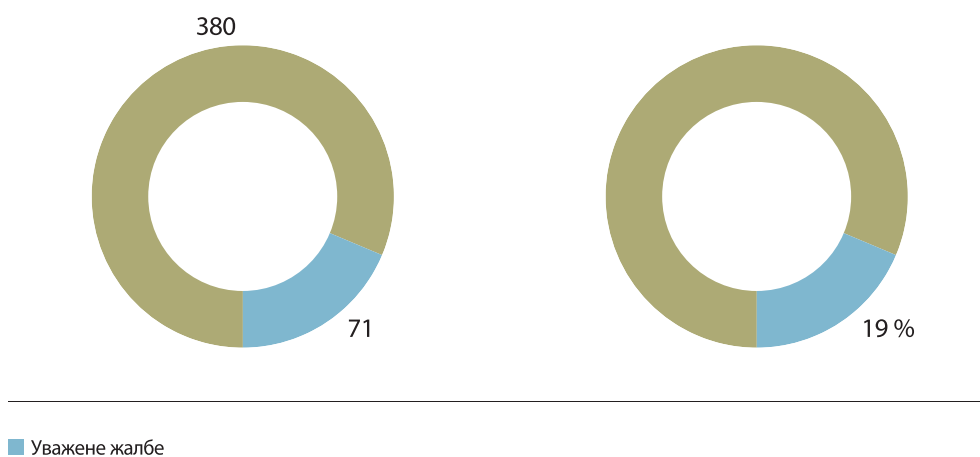
Податак о обиму посла не пружа потпуну слику о раду било које институције па ни Специјалног тужилаштва за организовани криминал. Права слика о његовом раду се може стећи упоредним вредновањем и квалитета рада. За свако тужилаштво најзначајнији показатељ квалитета рада је успех оптужења. Он се мери укупним бројем и односом осуђујућих, ослобађајућих и одбијајућих пресуда (слајд бр.4 и 5).

Представљени подаци говоре, више него убедљиво, о том аспекту рада Специјалног тужилаштва. Посебно одељење Окружног суда у Београду, за протеклих шест година донело је укупно 408 првостепених пресуда. Од овог броја је чак 375 било осуђујућих или 91%. Ослобађајућих пресуда било 18 а одбијајућих 15 или 5% односно 4%. Податак о броју осуђујућих пресуда још више добија на тежини ако се зна да је од укупног броја осуђујућих пресуда у 365 или у 97,33% су изречене казне затвора (слајд бр.8).

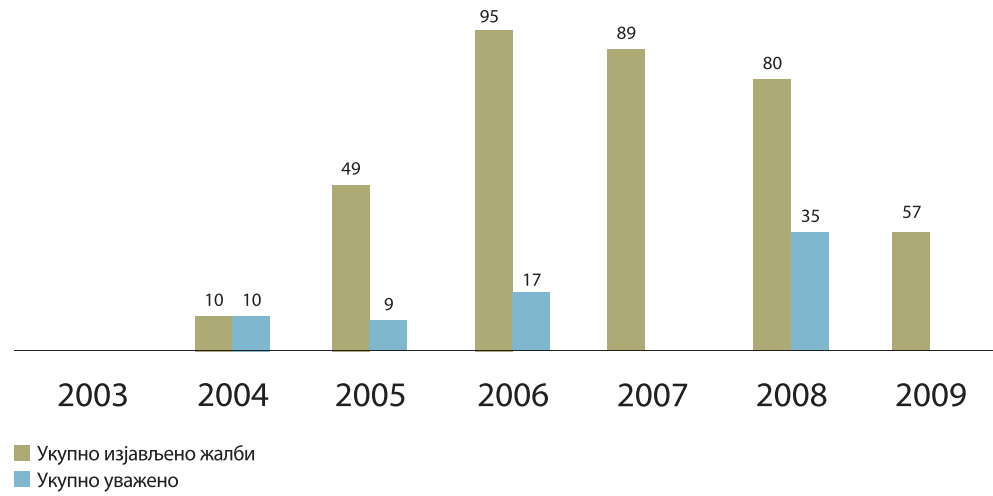
Слајд 10
Број првостепених пресуда и жалби

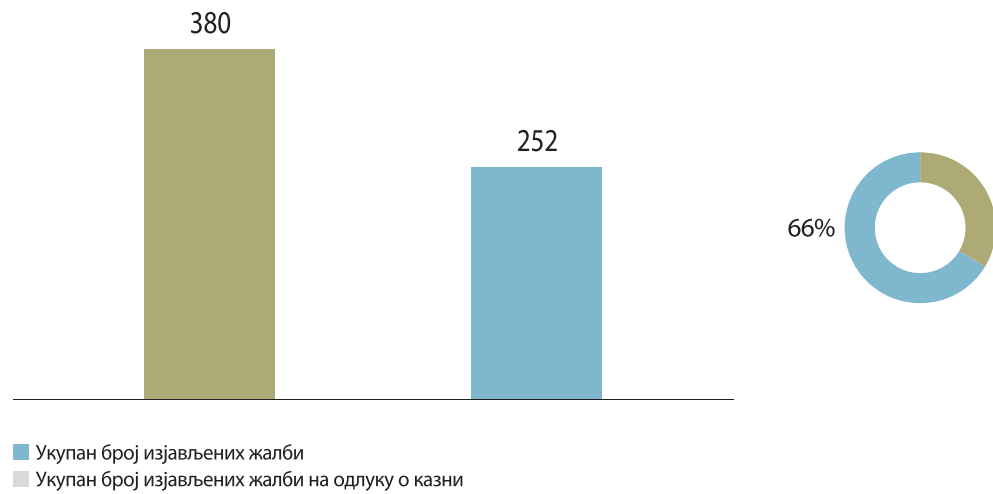
Слајд 11
Успешност изјављених жалби

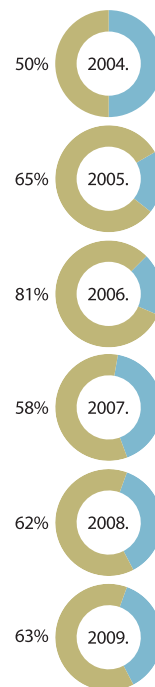
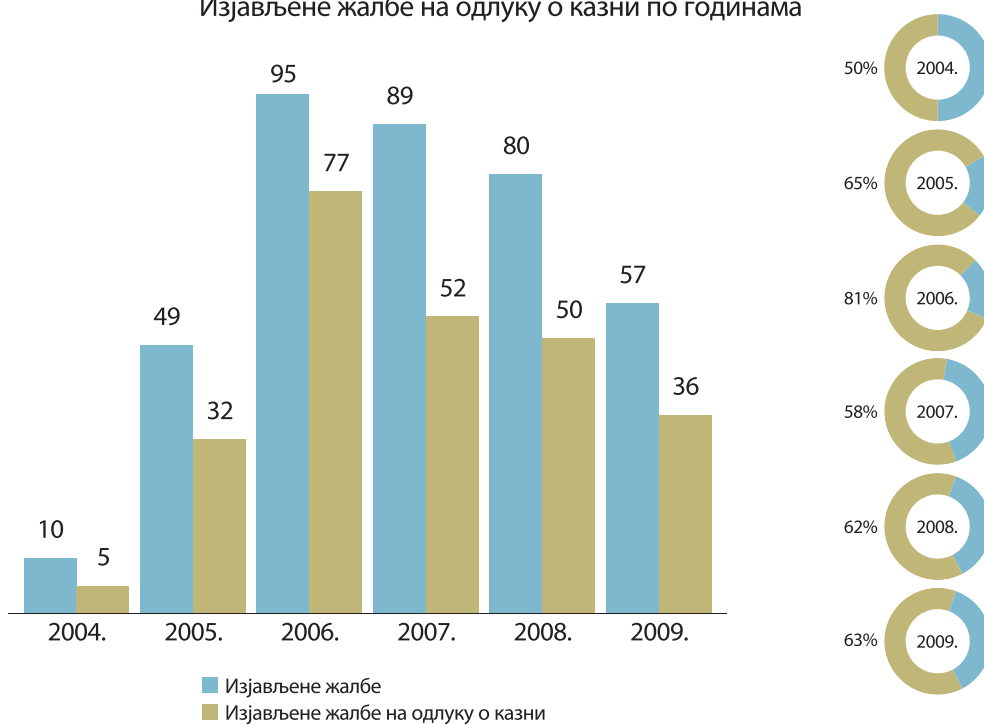
Уважене жалбе
Број изјављених и уважених жалби по годинама

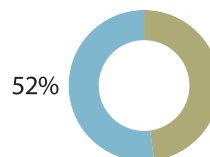
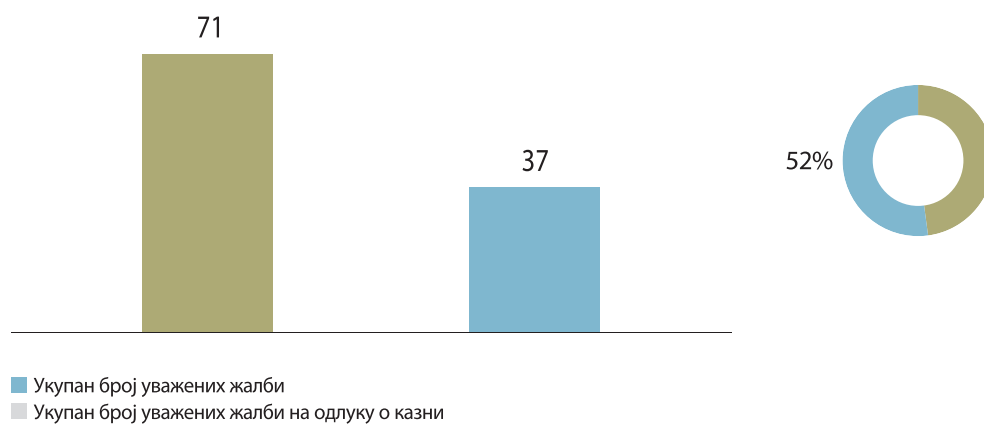
Слајд 13
Изјављене жалбе на одлуку о казни

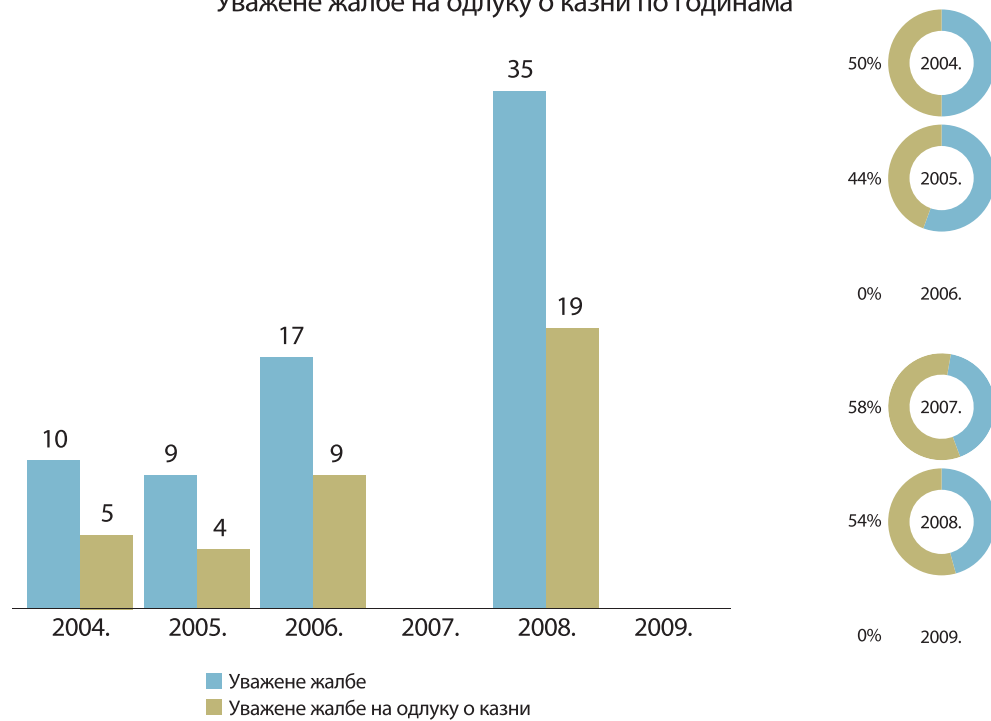
Слајд 14
Изјављене жалбе на одлуку о казни по годинама

Слајд 15
Уважене жалбе на одлуку о казни

Слајд 16
Уважене жалбе на одлуку о казни по годинама

За сва тужилаштва важан параметар њиховог рада представљају и изјављене жалбе. То је заправо најважније правно средство којим тужилац контролише и штити законитост судских одлука и утиче на казнену политику суда. Поредећи број донетих првостепених пресуда са бројем изјављених жалби (380) (слајд бр.10), произилази да је велики проценат првостепених пресуда (преко 93%) оспорен жалбама Специјалног тужилаштва. Од тога је преко 2/3 жалби изјављено због одлуке о казни (слајд бр.13).

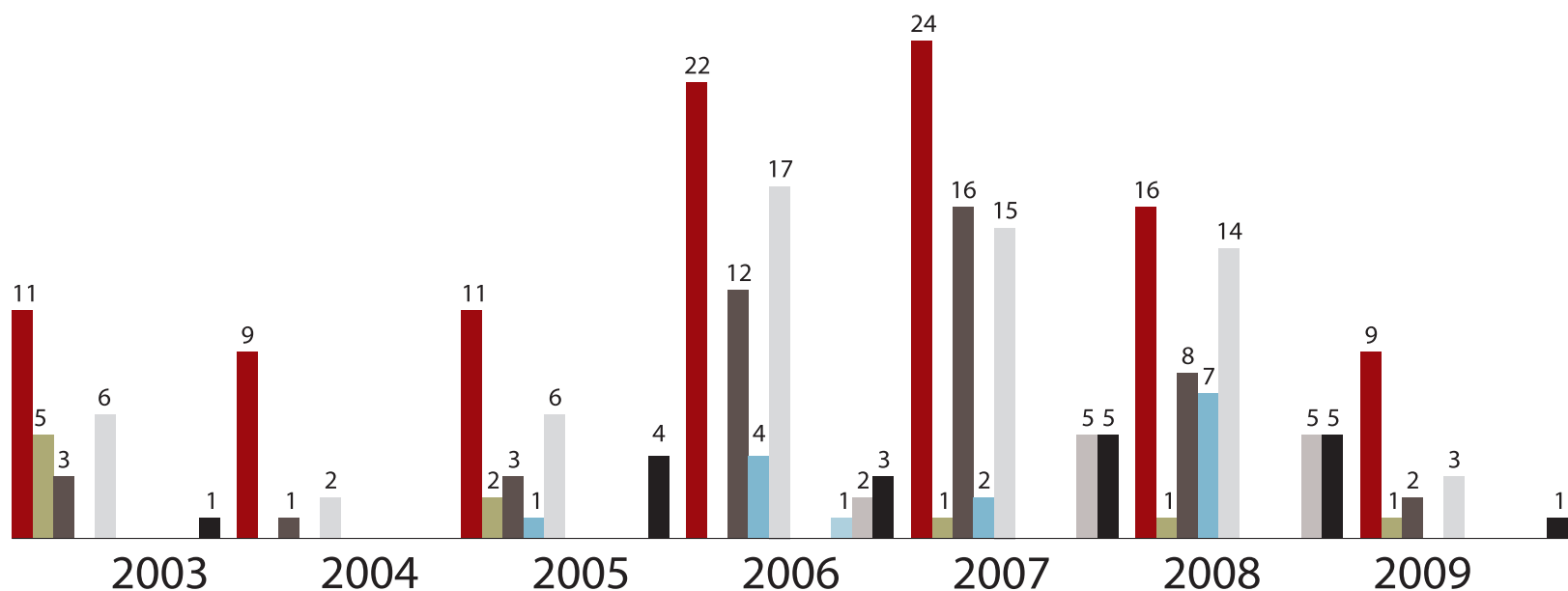
Као и код оптужења, значајни су и подаци о успеху изјављених жалби. У том погледу уочљиве су велике осцилације (слајд бр.12). На самом почетку, у 2004.години успешност изјављених жалби је била 100%, што је важан податак за анализу рада суда. Исто се може рећи и за 2007.годину, када ни једна жалба тужилаштва није уважена. Рачунајући и ове екстреме, успешност жалби је на нивоу око 19%. При томе уочава се велики помак у 2008. години, када је уважено 35 жалби или око 44%, што је изузимајући готово невероватан податак из 2004.године, најбољи једногодишњи резултат у целокупном периоду рада и постојања Специјалног тужилаштва.

статистика 3

примена посебних одредби за кривична дела организованог криминала

	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	укупно
чл.504д. - Сведок сарадник (број предмета/број лица)	5/8		2/2	0/1	1/0	1/1	1/2	8/14
чл.504ј. - Искизи и обавештења које је јавни тужилац прикупио у преткривичном поступку који су коришћени као доказ у поступку	3	1	3	12	16	8	2	45
чл.504к. - јавни тужилац захтевао контролу пословања, обавештења о сумњивим нов- чаним трансакцијама, захтев за привремену обуставу исплате			1	4	2	7		14
чл.504љ./232 - мера надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица	6	2	6	17	15	14	3	63
чл.504љ. - мера пружања симулованих пословних услуга								-
чл.504љ. - склапање симулованих правних послова								-
чл.504 љ. - ангажовање прикривеног иследника				1				1
чл.504о. - мера контролисане испоруке				2	5	5		12
чл.504р. - посебна мера при- временог одузимања предмета и имовинске користи	1		4	3	5	5	1	19
УКУПАН БРОЈ СВИХ ПРЕДМЕТА У РАДУ	11	9	11	22	24	16	9	102

Упоредни приказ укупног броја предмета и броја примењених посебних радњи доказивања по годинама

■ УКУПАН БРОЈ СВИХ ПРЕДМЕТА У РАДУ

■ чл.504д.-сведок сарадник

■ чл.504ј.-искази и обавештења која је тужилац прикупио у преткривичном поступку

■ чл.504к.-захтев тужиоца за обављање контроле пословања

■ чл.504љ./232-мера надзора и снимања

■ чл.504љ.-мера пружања симулованих пословних услуга

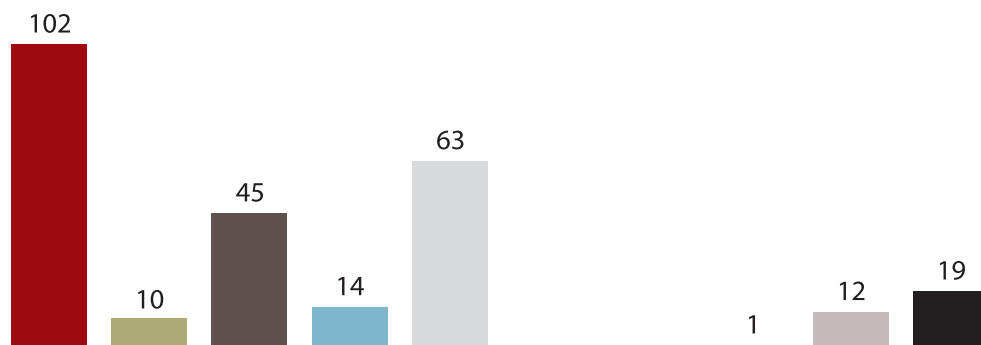
■ чл.504љ.-симуловани правни послови

■ чл.504љ.-прикривени иследник

■ чл.504о.-контролисана испорука

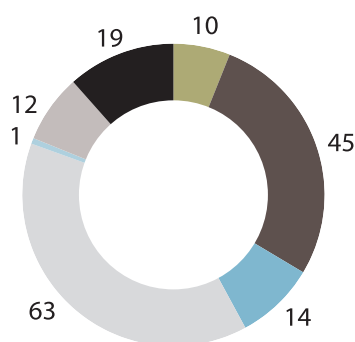
■ чл.504р.-предлози за привремено одузимање имовинске користи

Упоредни приказ укупног броја предмета и броја примењених посебних радњи доказивања

УКУПАН БРОЈ СВИХ ПРЕДМЕТА У РАДУ

- чл.504д.-сведок сарадник
- чл.504ј.-искази и обавештења која је тужилац прикупио у преткривичном поступку
- чл.504к.-захтев тужиоца за обављање контроле пословања
- чл.504љ./232-мера надзора и снимања
- чл.504љ.-мере пружања симулованих пословних услуга
- чл.504љ.-симуловани правни послови
- чл.504љ.-прикривени иследник
- чл.504о.-контролисана испорука
- чл.504р.-предлози за привремено одузимање имовинске користи

УКУПАН БРОЈ СВИХ ПРЕДМЕТА У РАДУ: 102

- чл.504д.-сведок сарадник
- чл.504ј.-искази и обавештења која је тужилац прикупио у преткривичном поступку
- чл.504к.-захтев тужиоца за обављање контроле пословања
- чл.504љ./232-мера надзора и снимања
- чл.504љ.-мере пружања симулованих пословних услуга
- чл.504љ.-симуловани правни послови
- чл.504љ.-прикривени иследник
- чл.504о.-контролисана испорука
- чл.504р.-предлози за привремено одузимање имовинске користи

међународна сарадња

Сарадња између
Националне Дирекције за борбу против мафије
и Специјалног тужилаштва за борбу против
организованог криминала

међународна сарадња

Развијена међународна сарадња тужилаштва са правосудним органима других држава и представницима међународних организација и институција је један од битних услова за успешну борбу против организованог криминала. Организовани криминал је, само у ретким случајевима, везан за националне оквире и зато је Специјално тужилаштво, од самог оснивања, радило на развијању међународне сарадње, и то како на регионалном нивоу тако и шире.

Иако је Република Србија ратификовала све Конвенције које се односе на борбу против организованог криминала и има закључене билатералне Уговоре о правној помоћи у кривичним стварима са многим државама, потреба и жеља држава да ојачају и продубе сарадњу у области борбе против криминала, као и да изнађу практична решења која ће примењивати у борби против организованог криминала, довела је до склапања МЕМОРАНДУМА О САРАДЊИ са многим земљама како у региону тако и у Европи. Потписник, али и иницијатор већине њих, било је и Специјално тужилаштво за борбу против организованог криминала.

Потписани су:

- Меморандум о сарадњи између **италијанске националне Дирекције за борбу против мафије** и Републичког јавног тужилаштва Србије, специјалног тужилаштва за сузбијање организованог криминала у области борбе против организованог криминала и прања новца оствареног од почињених кривичних дела, сачињено у Београду, 9. јула 2004. године.
- Меморандум о сарадњи између Републичког јавног тужилаштва, Специјалног тужилаштва за сузбијање организованог криминала Србије и **Генералног тужилаштва Републике Словачке, Одељење специјалног тужилаштва**, сачињено у Братислави 11.07.2005. године.
- Меморандум о кооперацији између **Генералног тужилаштва Краљевине Шпаније** и Јавног тужилаштва Србије у борби против транснационалног криминала и „прања“ прихода од криминала, сачињено у Мадриду децембра 2006. године.
- Меморандум о сарадњи **Прокуратуре Републике Бугарске** и Републичког јавног тужилаштва Србије у области борбе против организованог криминала и прања новца оствареног од почињених кривичних дела, сачињено у Софији, 28. септембра 2004. године.
- Меморандум о кооперацији између **Генералног тужилаштва Украјине** и Јавног тужилаштва Републике Србије у борби против транснационалног криминала и прања прихода од криминала, сачињено у Београду, 1. марта 2006. године.
- Меморандум о сарадњи између **Државног тужилаштва Мађарске** и Републичког Јавног тужилаштва Републике Србије, сачињен у Будимпешти, 05. фебруара 2008. године.
- Меморандум о кооперацији између Јавног тужилаштва Србије и **Јавног тужилаштва Републике Македоније** у борби против транснационалног криминала, трговине људима и илегалној миграцији, сачињено у Охриду, дана 30. маја 2007. године.
- Меморандум о сагласности Јавног тужиоца Републике **Македоније**, Канцеларије Гене-

Потписивање Меморандума о сарадњи са Генералним тужилаштвом Краљевине Шпаније,
Мадрид, децембар 2006. године

ралног тужиоца Републике **Албаније**, Канцеларије Државног тужиоца **Босне и Херцеговине**, Канцеларије Државног тужиоца Републике **Хрватске**, Канцеларије Јавног тужиоца Републике **Србије** и Главне Канцеларије Државног тужиоца Републике **Црне Горе** за регионалну сарадњу против организованог криминала, сачињен у Скопљу, 30. марта 2005. године.

- Меморандум о сагласности у остваривању и унапређењу сарадње у борби против свих облика тешког криминала закључен између Републичког јавног тужилаштва, Тужилаштва за ратне злочине републике Србије и **Тужилаштва Босне и Херцеговине**, сачињен у Београду, 01. јула 2005. године.
- Меморандум о сагласности у остваривању и унапређењу сарадње у борби против свих облика тешког криминала закључен између Републичког јавног тужилаштва и Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије и **Државног одвјетништва Републике Хрватске**, сачињен у Београду, 05. фебруара 2005. године.
- Меморандум о сагласности у остваривању и унапређивању међусобне сарадње у борби против свих облика тешког криминала између Јавног тужилаштва Републике Србије и **Врховног државног тужилаштва Црне Горе**, сачињен у Подгорици, 31. октобра 2007. године.

Свим овим Меморандумима о сарадњи, регулише се сарадња тужилаштва у борби против организованог криминала која ће се остваривати разменом информација и докумената који се односе на организовани криминал и лица која су у њега умешана.

Стране потписнице су се обавезале да ће, у оквиру и границама својих овлашћења, предузети све могуће мере у циљу омогућавања ефикасног и правовременог извршења захтева за екстрадицију, предају и пружање правне помоћи у кривичним стварима, у вези са организованим криминалом. Такође су се обавезале, да ће подстицати развој стручних контаката

и сарадње између чланова својих служби у циљу ефикасног ажурирања искустава, размене информација и података о законодавствима својих земаља. Посебно ће се бавити разменом текстова закона и других правних аката, аналитичких материјала, статистичких података и извештаја о организованом криминалу и прању новца оствареном од кривичних дела, која су починиле организоване криминалне групе. Да би се спроводио Меморандум, предвиђено је да стране једна другу међусобно непосредно контактирају, при чему се не искључује коришћење дипломатских канала.

Сарадња треба да се остварује на основу захтева за достављање информација. Свака страна, ипак може, и без предходног захтева да достави информације другој страни када сматра да би јој оне могле олакшати да покрене или спроводи истрагу.

О свим питањима везаним за тумачење и спровођење Меморандума, стране одлучују по принципу узајамног разумевања и уважавања.

Национални Тужилац за борбу против мафије Италије Pietro Grasso и Специјални тужилац Миљко Радисављевић, Републичко јавно тужилаштво Србије, 2007. године

Од посебног значаја за рад Специјалног тужилаштва је **сарадња која је остварена са Националном Дирекцијом Италије за борбу против мафије**. Она је остварена и развијана захваљујући ангажовању Мисије ОЕБС-а у Србији и Амбасаде Републике Италије у Београду.

Сарадња између Националне Дирекције за борбу против мафије и Специјалног тужилаштва за борбу против организованог криминала

Giovanni Melillo

Заменик Тужиоца у Националној Дирекцији за борбу против мафије Италије

Протекло је већ четири године од закључивања Меморандума о разумевању за који су се залагали Национални тужилац за борбу против мафије Италије, Републички јавни тужилац и Специјални тужилац Републике Србије у циљу унапређења међусобне сарадње на сузбијању међународног организованог криминала.

У основи те иницијативе била је, пре свега, заједничка свест о растућој озбиљности криминалних радњи (дрога, кријумчарење дувана, шверц робе, оружје) којима руководе криминалне организације са Балкана у тесној вези са криминалним групама које делују на подручју других земаља.

Свест о томе је, наиме, јасно указивала на неопходност успостављања све ефикаснијих и флексибилнијих модела сарадње на сузбијању транснационалних криминалних појава, који

би омогућили боље прилагођавање специфичностима сваког конкретног случаја, и то захваљујући брзој размени осетљивих информација и координацији активности на прибављању доказа од заједничког интереса.

Уследио је, потом, период обновљеног заједничког ангажовања, за сада још увек прекратак да би се на основу њега могао направити некакав коначни биланс, али је важност до сада остварених резултата непобитна с обзиром да наговештавају неке од најзначајнијих смерница у даљем развоју система сарадње у области кривичног права.

Мислим, при том, на перспективе за даље јачање и свеукупну модернизацију односа солидарности и узајамне сарадње између Италије и Србије везано за прижељкивано закључивање новог билатералног споразума о узајамној правној помоћи и екстрадицији, који се већ налази у поодмаклој фази преговарања.

Нови споразум ће омогућити отклањање неких од традиционалних препрека за остваривање два фундаментална циља савремене сарадње у борби против криминала: лишавање криминалаца њихових склоништа и прихода стечених кривичним делима.

Већ је, уосталом, дошло време да се и на плану билатералних односа уведу предности најзначајних иновација у систему правосудне сарадње која је могућа између држава чланица Европске Уније: од максималног поједностављивања процедура за пружање правне помоћи до заједничких истражних тимова.

Те иновације су нам потребне, мада већ и постојећи правни оквир (мислим, пре свега, на Конвенцију Савета Европе о прању новца из 1990. год. и на касније усвојену Конвенцију УН о транснационалном организованом криминалу) омогућава остваривање значајних резултата у циљу прилагођавања законске регулативе и модернизације начина организације правосуђа.

Остаје, ипак, још доста да се уради, посебно у погледу јачања капацитета за привремено и трајно одузимање имовинске користи од организованог криминала (односно “criminalité grave”, сходно широј формулацији која је прихваћена у преамбули Конвенције из Стразбура из 1990. године).

Ако је, наиме, у области превенције од пресудног значаја политичка иницијатива појединачних држава и влада на заштити транспарентности и законитости финансијских тржишта и понашања предузећа, на плану репресије једнако је важна спремност истражних и правосудних органа да своје деловање усмере ка циљу да ударе на најсофистицираније компоненте криминалних организација, тј. оне који управљају процесима акумулације и реинвестирања огромних профита остварених незаконитим радњама.

То је област од кључне важности за одмеравање успешности међудржавне сарадње на сузбијању међународног организованог криминала.

Уствари, начин на који криминалне организације из Србије и других подручја Балкана управљају незаконито стеченом добити од криминалних радњи показује да оне шире своје пословне активности и корупцијске канале на територијама одакле потичу, угрожавајући транспарентност и стабилност целокупних финансијских система и тржишта, отворених поред осталог и за конкуренцију италијанских предузећа.

У том погледу, неопходан је заједнички напор да би се разоткриле њихове криминалне стратегије и установиле међународне мреже и путеви из којих потиче противправно стечена имовинска корист.

Интензивна размена информација отвара врата за рационалну поделу власти истраге, на основу програма истраге који су заједнички, мада и даље формално одвојени.

Успостављање таквих модела сарадње може затим подразумевати и комбиновање инструмената који су у суштини различити: типични облици правне помоћи могу се тако повезати са

знатно агилнијом полицијском сарадњом, а традиционални инструмент замолнице са координацијом истражних радњи.

Меморандум из 2005. године је свакако олакшао покретање и прогресивни развој сарадње засноване на поменутиим принципима заједничке одговорности и ефикасне координације, подстичући непосредну размену осетљивих информација између италијанских и српских правосудних органа, али и изградњу неопходних темеља за било коју од савремених концепција правосудне сарадње - међусобно познавање и узајамно поверење.

Сусрети са тужиоцима из канцеларије Републичког јавног тужиоца и Специјалног тужиоца за борбу против организованог криминала били су чести и увек конструктивни, а сарадња са њима све шира и успешнија.

Размена информација корисних за координацију међународних истрага и правовремено извршење међусобних замолница за пружање правне помоћи потпомогнута је захваљујући организацији периодичних сусрета између српског тужилаштва и италијанских окружних тужилаштва за борбу против мафије који воде истраге о незаконитој трговини у коју су укључени српски држављани или српска територија.

И сама традиционална полицијска сарадња је добила подстрек успостављањем обавештајних веза и канала за комуникацију и могућношћу коришћења истих за вођење судских поступака.

Генерално, током сада већ бројних и све чешћих оперативних састанака између италијанских и српских тужилаца разматране су теме од обостраног интереса, као што су међусобно повезане истраге које воде италијанске окружне дирекције за борбу против мафије и српско Специјално тужилаштво, а односе се на транснационалне криминалне структуре и активности.

Константна спремност Специјалног тужиоца Србије за размену корисних информација довела је до значајног напретка у прикупљању информација и усаглашавању облика и модалитета процесних иницијатива обе стране, што је од кључног значаја за напредак у откривању транснационалног деловања криминалних организација чији се „штабови” налазе на територији Србије, а које поседују стабилне огранке у Италији и одржавају тесне односе са италијанским мафијашким организацијама као што су *n'drangheta* из Калабрије и мафија из Пуље.

Јачању успешне сарадње свакако су допринеле и прилике за боље упознавање са правосудним системима две земље, које су својим акцијама омогућиле међународне организације највише ангажоване на даљем јачању ефикасне сарадње у борби против организованог криминала.

При том посебно мислим на резултате Завршног извештаја [представљеног на конференцији о “борби против организованог криминала и корупције кроз јачање владавине права у Србији и Црној Гори” (“Countering Organized crime and Corruption by strengthening the rule of law in Serbia and Montenegro”) одржаној у Београду 12. фебруара 2008. године] коју је припремила посебна радна група основана од стране Интер-регионалног института Уједињених Нација за криминолошка истраживања (United Nations Interregional Crime and Research Institute), у сарадњи са Универзитетима из Фиренце и Београда, као и са Националном дирекцијом за борбу против мафије, у циљу “Борбе против организованог криминала и корупције кроз акције за едукацију судија и јавних тужилаца и бољу ефикасност српског законодавства”.

Нарочито треба истаћи далекосежне акције које својим сталним деловањем у овој осетљивој и сложеној области спроводи Мисија ОЕБС-а у Србији. Поред континуиране подршке коју пружају процесима за модернизацију српског законодавног и правосудног система, мора се одати признање њиховим изузетним напорима ка успостављању бољих односа сарадње између српских и италијанских правосудних органа, организовањем следећих догађаја:

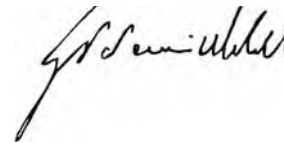
- Међународна конференција о одузимању противправно стечене имовине. Значај одузимања имовине од криминалаца (The Importance of Taking Assets Away from Criminal)

(Београд 13. и 14. марта 2007.), која је имала за циљ поређење искустава Италије, САД и Србије на тему примене истражних техника у области прања новца;

- Студијска посета Италији највиших представника правосудних органа Србије, Министарства финансија и Министарства унутрашњих послова, ради анализе италијанских искустава у финансијским и кривичним истрагама које су повезане са организованим криминалом (Рим, 03-07 децембар, 2007.)
- Семинар на тему „Сведок сарадник” („Witnesses Collaborators”) (Београд, 29. - 30. мај 2008.);
- Затим посета Италији највиших представника правосудних органа Србије ради проучавања и анализе специјалног затворског режима који је у Италији намењен шефовима криминалних организација (Рим, 26.-29. новембар 2008.)
- и Радионица на тему „Прикривеног иследника” („Undercover investigations”) организована у Београду 12. и 13. марта 2009. године.

И само учешће тужилаца из Националне дирекције за борбу против мафије, као и тужилаца из окружних тужилаштва Барија, Леџеа, Милана, Напуља и Палерма представља резултат који је до пре свега неколико година био незамислив, али то је изнад свега била и прилика за продубљивање и сучељавање међусобних искустава, што ће свакако резултирати новим и још крупнијим успесима у будућности.

Giovanni Melillo

Заменик Националног тужиоца за борбу против мафије Giovanni Melillo и Специјални тужилац Миљко Радисављевић, Национална Дирекција за борбу против мафије Италије, Рим 2008. године

Студијска посета Guardia di Finanza, Бари, децембар 2004. године

Сарадња правосудних органа Италије и Специјалног тужилаштва остварена уз помоћ и подршку Мисије ОЕБС-а у Србији:

- **Студијска посета Италији**, од 12. до 18. 12. 2004. године Националном Директорату Италије за борбу против мафије у Риму и Барију, где су присуствовали и суђењима о организованом криминалу у којима је било окривљених са Балкана.
- **Семинар: Улога тужиоца**, мај 2006.године
- **Студијска посета институцијама за борбу против мафије у Италији**, новембар 2006. године
- **Посета Националног тужиоца Италије за борбу против мафије господина Пјетра Граса Србији** 2007. године
- **Студијска посета Италији** – Националној дирекцији за борбу против мафије и Гуардије ди Фиренца, од 3. до 7. децембра 2007. године.
- **Округли сто о сведоку сараднику** од 29. до 30. маја 2008. године.
- **Студијска посета Риму (Затворској управи, при Министарству правде и затвору Ребибијаи, Националној Дирекцији за борбу против мафије)**, од 26.10. до 29.10.2008.године.

Учесници Студијске посете у Дирекцији за извршење санкција, Министарство правде Италије, Рим, 2008. године

Састанак тужилаца Специјалног тужилаштва за борбу против организованог криминала Србије и Националне Дирекције за борбу против мафије Италије, Национална Дирекција за борбу против мафије Италије, Рим, 2008. године

Представници Специјалног тужилаштва за борбу против организованог криминала испред Националне Дирекције Италије за борбу против мафије, Рим, 2008. године

Специјално тужилаштво има развијену САРАДЊУ и са представницима МЕЂУНАРОДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА и институција у Србији, пре свега, **Мисијом ОЕБС-а у Србији као и Канцеларијом главног правног саветника Министарства правде САД-а, ОПДАТ-а, Амбасадом САД-а** у Београду. Оне су, у великој мери биле ангажоване на пружању помоћи Специјалном тужилаштву и, својим бројним активностима, допринеле бољем раду специјалног тужилаштва.

САРАДЊА СПЕЦИЈАЛНОГ ТУЖИЛАШТВА СА МИСИЈОМ ОЕБС У СРБИЈИ

- Студијско путовање Радне групе за израду Националне стратегије за борбу против корупције Републике Србије, 25-27.10.2004 Словенија.
- *Актуелни изазови и могућа решења у суђењима за организовани криминал*, Будва, 8-10. 09.2005. год.
- Посета главног тужиоца Ирске Србији, Мај 2006.године.
- Студијско путовање у Шведску, мај 2006.године. – Јачање вештина тужилаца у руковању са софистицираним форензичким доказима.
- Годишња конференција Међународног удружења тужилаца - Париз, Француска, 27. 08-01. 09. 2006. године.
- Округли сто о нацрту Закона о организованом криминалу, Новембар 2006.године.
- *Међународна конференција о одузимању имовине стечене кривичним делима*, 15. 03-16. 03. 2007 године, у Београду, у организацији ОЕБС-а, Министарства правде САД-а, Амбасадe САД-а у Београду и Специјалног тужилаштва за борбу против организованог криминала.

Међународна Конференција о одузимању имовине стечене кривичним делима, представници организатора Конференције са предавачима, Београд, март 2007. године

- **Округли сто**, 26. 04. 2007. године – у сарадњи са специјалним тужилаштвом за организовани криминал и Правним факултетом. – *Развијање правног оквира за одузимање имовине стечене извршењем кривичних дела*
- *Регионална конференција о борби против прања новца и сузбијању и финансирању тероризма*, 24. 09 - 25. 09. 2007. године, Бечићи, Црна Гора.
- **Тренинг о финансијским истрагама**, 25-26. 02. 2008. године.

Студијско путовање Шведска – Иницијални семинар за дефинисање потреба, тренинга и могућности за спровођење радног метода прикривених операција, Стокхолм, септембар 2008. године

Главни правни Саветници при Амбасади САД у Београду Daniel Lemisch и Ilaj Richardson, представници Канцеларије, Специјално тужилаштво, јануар 2009. године

- **Подршка усвајању Националне стратегије за борбу против организованог криминала.** Мај – децембар 2008. године.
- **Курс:** *Организовани криминалитет – појам, појамни облици и сузбијање*
- **Студијско путовање Шведска, уз подршку СИДА. Иницијални семинар за дефинисање потреба, тренинга и могућности за спровођење радног метода прикривених операција,** 22 - 24. 09. 2008. године.
- **Финансијске и пореске истраге,** 28. 10-31. 10. 2008. године
- Међународна **Конференција Оснивање академије за обуку носилаца правосудних функција,** експертска презентација и дискусија о одабраним моделима обуке носилаца правосудних функција који се примењују у Европи и региону, 5. 12. 2008. године.
- **Радионица Правни оквири и примена института прикривеног иследника,** 12. 01-3. 03. 2009.
- **Курсеви енглеског језика** за запослене у Специјалном тужилаштву за борбу против организованог криминала

Сарадња Специјалног тужилаштва за организовани криминал и Канцеларије главног правног саветника Министарства правде САД-а, ОПДАТ-а, Амбасада САД-а у Београду

ДОНАЦИЈЕ

- 2004 – Донација \$ 8000 за истражна и стручна путовања.
- 2004 – Донација у вредности \$ 4120 за дигиталну опрему.
- 2006 – Донација \$10,000 за компјутерску опрему.

Семинар „Редефинисање концепта сведока сарадника: искуства САД и Србије”, Београд, новембар 2008. године

Студијска посета Министарству правде САД, Вашингтон, октобар 2005. године

- 2008 – Донација опреме у вредности \$65,000 (и друге и пратеће опреме) Прибављени су софтвери: „I2 Analysts Notebook 7” „I2 IBase 5 Standard User” „I2 TextChart 3 и И2” „ChartExplorer 2”.

Ангажовање финансијског експерта, у својству стручног консултанта

СЕМИНАРИ:

- *Борба против корупције и спречавања прања новца*, 11. - 12. 04. 2005. године, у Београду.
- *Домаћи и међународни изазови у спровођењу програма заштите сведока*, 19-20. 07. 2005. године.
- *Организовани криминал-преглед*, 09-11. 11. 2005. године
- *Тимски приступ борби против организованог криминала и корупције*, 11-13. 07. 2006. године
- *Међународна конференција одузимање имовине стечене кривичним делима*, одржана у периоду од 15. 03. до 16. 03. 2007. год. у Београду, у сарадњи са ОЕБС-ом и Специјалним тужилаштвом за борбу против организованог криминала.
- *Водећа улога тужиоца у истрази* 13. 09-14. 09. 2007. године.
- *Анализа изјава*, 22. 08-24. 08. 2007. године .
- *Испитивање сведока и саслушање осумњичених*, 28. 01 - 1. 02. 2008. године.
- *Изазови и успешни примери борбе против корупције у Србији.*
- *Тренинг о финансијским истрагама, 25. и 26. 02. 2008. године.*
- *Истраживање и доказивање елемената прања новца и финансирања тероризма у Србији* 30. 05-31. 05. 2008. године
- *Редефинисање концепта сведока сарадника : искуства САД-а и Србије*, 18-19. 11. 2008. године.

Посета представника јавнотужилачке организације Србије португалском Обласном тужилаштву, Лисабон, фебруар 2008. године

СТУДИЈСКА И СТРУЧНА ПУТОВАЊА

- **Министарству правде САД-а и ФБИ-у**, у Филадельфији. Ударној групи за организовани криминал и Тужилаштво за организовани криминал Филадельфије, 24. 09-02. 10. 2005. године.
- У оквиру програма обуке домаћег правосуђа за имплементацију новог Законика о кривичном поступку, који је укључивао **посете тужилаштвима и судовима Вашингтона и Сан Франциска**, 27. 11-09. 12. 2006. године.
- **Међународној полицијској академији (ИЛЕА) и заједничком ФБИ – Мађарском тиму** 24. 01-26. 01. 2007. године. Будимпешта, Мађарска.

Поред већ поменути сарадње и сарадње коју је нужно изискивао рад на одређеним предметима, тужиоци су кроз бројне састанке, међународне конференције и студијска путовања, имали прилике да размене искустава са колегама из иностранства. Успостављање контаката и на овакав начин допринело је организованијој и ефикаснијој борби против криминала.

СТУДИЈСКЕ ПОСЕТЕ

- **Студијска посета српске делегације немачким правосудним органима у Хамбургу**, Немачка од 25. до 30. 11. 2007. године.
- **Студијска посета САД-у** посета подручној канцеларији ФБИ-а у Вашингтону, 15.03-23.03.2008 године.

САСТАНЦИ

- Састанак са представницима полиције и **тужилаштва Холандије**, 01. 12. 2004. године,
- Састанак на високом нивоу, и разговор **о јачању антикорупцијских служби у земљама западног Балкана**, у оквиру ПАЦО програма одржаном у Скопљу, 31. 03- 01. 04. 2005. године.

- **Оперативни састанак** на тему Међународно организоване криминалних група, које се баве кријумчарењем људи у Југоисточном Балкану, одржан у **Љубљани**, Словенија, 26. - 28. 07. 2006. године.
- **норвешких тужилаца** и представника тужилаца Србије, 29. 10-02. 11. 2007. године.
- Састанак са **представницима португалског тужилаштва**, 19-23. 02. 2008. године.
- **Састанак белгијске делегације и тужилаштва**, 17. 03-18. 03. 2008. године.
- **Састанак комисије за примену националне стратегије за борбу против корупције Савета Европе**, 22. 04. 2008. године.
- **Састанак Врховног тужилаштва Црне Горе, Одељења за сузбијање организованог криминала и Специјалног тужилаштва**, 29. 07-30. 07. 2008. године,
- **Састанак за унапређење сарадње у оквиру ЕУРОПОЛ-а**, Хаг - Холандија, 03. 08-05. 08. 2008. године.
- **Радна посета Белгијске делегације РС**, 22. 10. 2008. године.
- **Састанак са темом *Јачање оперативних капацитета за истраге и заустављање активности трговине људима на просторима западног Балкана***, 17-18. 11. 2008. године
- **Састанак са Тужиоцем Јавног тужилаштва Републике Македоније, Одељење за борбу против организованог криминала и корупције**, 23-24. 02. 2009. године.

КОНФЕРЕНЦИЈЕ

- ***Корупција у правосуђу***, 18. 09. 2004. године.
- ***Суочавање са прошлошћу: Постконфликтне стратегије за истину, правду и помирење у региону бивше Југославије***, 01. и 02. 10. 2004. године.
- ***Регионална сарадња тужилаца у сузбијању трговине људима***, 23-24. 02. 2006. године.
- **Конференција за штампу, презентација књиге *Борба против организованог криминала у Србији – од постојећег законодавства до свеобухватног предлога реформе***, 12. 02. 2008. године, у Сава центар, Београд, у организацији УНИЦРИ-ја.
- ***Јавнотужилачки приручник***, 02. 10. 2008. године, у организацији Удружења јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца Србије.
- ***Трећа конференција о безбедности, тероризму и организованом криминалу на западном Балкану: реалност, ризици и одговори***, 02. 10. 2008. године, у Београду у организацији Београдског центра за људска права.
- ***Критеријуми вредновања рада јавних тужилаца***, 18. 11. 2008. године, Београд, у организацији Удружења јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца Србије.

Тужиоци су, кроз учешће на бројним семинарима, унапређивали своја знања, стекавши и посебна знања у појединим областима. Поред тога, они су у раду многих семинара учествовали и у својству предавача.

СЕМИНАРИ

Борба против корупције на високом нивоу, 17. 09. 2004. године, у организацији Министарства правде.

Сарајево, КАРДС ПРОГРАМ, 06.-07. 04. 2005. године, у организацији Савета Европе,

Регионални семинар о унапређењу сарадње у области заштите сведока, у оквиру ЦАРПО пројекта, Цетиње, Црна Гора, 08. - 09. 06. 2005. године.

Пројекат **Јачање капацитета снага за спровођење закона у области борбе против трговине људима у Југоисточној Европи**, Беч, Аустрија, 11. - 17. 06. 2005. године, у организацији ИЦМПД-а.

Регионални семинар о људским правима за правнике, право на правично суђење, трговина људима и организовани криминал, суђења за ратне злочине на простору бивше Југославије, Сарајево, БИХ, 15.-18. 09. 2005. године, у организацији београдског Центра за људска права.

ТВНИНГ пројекат, **Прикривени иследник и поверљиви информатор (сарадник)**, 03-07. 07. 2006. године.

Геополитички узроци илегалних миграција, 21-23. 11. 2006. године.

Регионални семинар за локалне предаваче посвећен оцени и унапређењу материјала за обуку о финансијским истрагама и одузимању имовинске користи стечене кривичним делима, у оквиру КАРПО програма, Београд, 16-17. 11. 2006. године.

Борба против производње и дистрибуције синтетичких дрога на територији земља Балканске регије 08. 05-09. 05. 2007. године, Дубровник, Хрватска, у организацији Европске комисије, Савет Европе.

Улога тужиоца у истрази и однос тужиоца и полиције, одржан 05-06. 06. 2007. године, у организацији Правосудног центра.

Сертификација за организовани криминал, одржан на Авали, 22-26. 10. 2007. године и у Врњачкој Бањи у периоду од 02. 11. до 07. 11. 2007. године (ИЦИТАП).

Злоупотреба платних картица, Београд, 02. 09. 2007. године, у организацији Привредне коморе Србије, Одбор за банкарство и осигурање, Форум за превенцију злоупотреба платних картица.

Борба против крађе возила, 12-16. 11. 2007. године у Београду, у организацији ОЦТН-а (Organized Crime Training Network for operational managers in South Eastern Europe)

Регионални семинар **Борба против организованог криминала** одржан у периоду од 27. 05. до 30. 05. 2008. године, у Прагу, Хрватске, Црне Горе и Србије, у организацији (РЛА САД и ЦЕЕЛИ ИНСТИТУТ – Централна и источна Европска правна иницијатива).

Финансијска истрага и одузимање имовине стечене кривичним делом, Нови Сад, 01. 04. 2008. године, и Ниш 02.04.2008. год., у организацији ПАЦО Србије – пројекат за борбу против економског криминала у РС.

Курс сертификације за организовани криминал, 09. 06.-13. 06. 2008. године.

Регионални семинар **Финансијске истраге и конфискација профита од криминала**, Цавтат, Хрватска, 25. 09-26. 09. 2008. године, у организацији Европске комисије и Савета Европе, пројекат: „Подршка тужилачкој мрежи у Југоисточној Европи”, ПРОСЕЦО

Међународна недозвољена трговина возила, одржан у периоду од 14. 10-16. 10. 2008. године, позив Амбасаде Француске

Интер-регионална радионица - **Заплена, конфискација и размена /поврат средстава/ инструментарија кривичних дела пренесених на стране јурисдикције**, 11-13. 11. 2008. године, у организацији УНОДЦ у сарадњи са Министарством спољних послова, Министарством унутрашњих послова и Министарством правде.

Изазови у наредном периоду

Изазови у наредном периоду

Да би борба против организованог криминала била успешна, нужно је да сви носиоци те активности у потпуности искористе расположива средства и капацитете. Основни механизми супротстављања организованом криминалом у Србији, у сегменту репресивног деловања, заснивали су се до сада на формирању и специјализацији посебних организационих јединица појединих државних органа, коришћењу посебних радњи доказивања а од марта месеца 2009.године и на одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Прва два сегмента морају бити додатно ојачана док се трећи, најновији, мора од самог почетка примењивати одлучно, бескомпромисно и ефикасно.

На плану формирања, организовања и јачања институција чине се важни кораци. Најзначајнији су заправо већ учињени доношењем Закона о јавном тужилаштву. Овим законом се у великој мери унапређује положај Специјалног тужилаштва кроз његово дефинисање као једно од два српска тужилаштва посебне надлежности.

У погледу коришћења посебних доказних радњи, створена добра пракса коју прате и слични резултати. Редифинисање постојећих, унапређење и увођење нових појединих посебних радњи доказивања је у току, што ће несумњиви довести до још бољих резултата њихове примене.

Ипак, највећа очекивања у наредном периоду односе се на одузимање имовине проистекле из кривичног дела на основу истоименог Закона чија је примена отпочела у Србији 1.марта.2009. године.

Ради се о пропису који у правни систем Србије уводи потпуно ново средство за борбу против организованог криминала са жељом да она постане још успешнија. Решења која поменути Закон предвиђа нису била позната у нашем правном поретку. Зато нема ни претходног искуства у њиховој примени. Логично је да ће се на почетку његове примене појавити одређене дилеме, па и мања несналажења. Чини се да ни основни механизам о промене терету доказивања, његовом преласку са јавног тужиоца на окривљеног односно власника имовине није најбоље схваћен чак ни код мањег дела стручне јавности. Поред тога постоје и читав низ других, објективних околности због којих ће почетак примене закона бити веома захтеван.

Нови органи, Јединица за финансијске истраге и Дирекција за управљање одузетом имовином, имају значајну улогу у примени Закона. Њихово формирање је приведено крају. Новооснованим институцијама ће бити потребно извесно време да би профункционисале у пуном капацитету. За њихов успешан рад треба обезбедити основне претпоставке, почев од кадровске попуне па до потребних материјалних средстава.

Још један од проблема са којим ће се на самом почетку примене Закона суочити надлежне институције је евидентна неажурност база података о омовини, почев од катастра непокретности, земљишних књига као и одсуства јединствених база података за територију целе Републике Србије. Он ће додатно бити наглашен у кривичним предметима који су већ правоснажно окончани јер увелико тече преклузивни рок од једне године за подношење захтева за трајно одузимање имовине. Неизвесно је да ли ће Јединица за финансијске истраге и надлежна јавна тужилаштва имати довољно времена да у поменутом року открију имовину проистеклу из кривичних дела у тим предметима и да је потом одузму.

Имајући у виду ове проблеме сигурно је да ће први изазов за Специјално тужилаштво у наредном периоду бити управо успешна и ефикасна примена Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Настојаћемо да у томе стварамо добру праксу која ће бити применљива и за остаја јавна тужилаштва.

Овај Закон реално омогућава да се уништи економска моћ организованог криминала. Без одузимања богатства којим располажу припадници организованих криминалних група, чије легално порекло не могу да докажу, борба са организованим криминалом неће бити успешна. Нелегално стечено богатство под контролом криминалних група, чак и у случајевима када су њихови чланови осуђени и налазе се на издржавању казни, представља стварну моћ. Оно обезбеђује лагодан живот члановима породица осуђених лица и припадницима криминалних група који су избегли кривичну одговорност. За саме осуђене оно представља гаранцију боље будућности и финансијску сигурност. Поред тога, таква имовина представља реалну опасност као могући извор средстава за различите коруптивне утицаје, неопходну логистику за вршење нових кривичних дела, утицај на медије и друге недозвољене активности.

Не треба занемарити ни могуће позитивне економске ефекте на буџет земље који могу да се оствари ефикасном применом Закона. Поступци који се воде поводом кривичних дела организованог криминала су не само тешки, комплексни већ по правилу и скупи. Само формирање посебних органа, материјална средства која су потребна за њихов нормалан рад, почев од потребног простора па до набављања и одржавања неопходне опреме, представљају велико оптерећење за буџет. Прилика је да правосудни и други органи задужени за спровођење Закона, кроз његову ефикасну примену, део средстава врате држави. Тиме би се од декларисаних потрошача буџетских средстава трансформисали у органе који кроз свој рад обезбеђују и његово пуњење.

Један од великих изазова у будућности биће даље развијање сарадње са партнерским тужилаштвима у земљама Европске уније и Југосточне Европе.

Општа глобализација савременог света, повезаност тржишта, велика мобилност и миграција становништва, отвореност граница развој телекомуникационих и телематичких система и научно-технолошки развој уопште, поред позитивних ефеката, довели су и до експанзије организованог криминала са наглашеним међународним елементом. Наиме припадници криминалних група са простора различитих земаља међусобно остварују одличну сарадњу и нису оптерећени историјским, политичким, верским, културним нити било каквим другим различитостима. Жеља за стицањем богатства и моћи руши све баријере, почев од језичких па до свих осталих.

Насупрот њима, институције система различитих држава у којима се одвијају повезане а понекад и заједничке активности криминалних кланова, због веома стогих правила процесне процедуре по правилу споро и тешко остварују међусобну сарадњу. Различити и неусклађени унутрашњи прописи, бројни билатерални уговори, конвенције, компликовани путеви комуникација понекад и за правосудне органе представљају озбиљну препреку. То доводи до знатног успоравања кривичних поступака и њихове неефикасности. Врло често неки од неопходних видова међународне правне помоћи због бирократске спорости постају безпредметни. Поменуте околности нас приморавају да размишљамо о новим модалитетима и видовима сарадње. Промене у правцу њиховог унапређења су више него нужне. Као и у многим другим стварима, потреба за таквим унапређењем сарадње је највише изражена у поступцима који се воде поводом кривичних дела организованог криминала. Зато се од нас и очекује да будемо у неку руку креатори а свакако носиоци тих нових видова мађународне сарадње.

Досадашњи видови неформалне сарадње су се углавном огледали у међусобном достављању података и информација значајних за покретање и вођење поступка у земљи која је податке тражила или су јој у исту сврху достављени. Најчешћи видови формалне сарадње одвијали су се кроз међусобно пружење правне помоћи у кривичним стварима попут достављања доказа, спровођења појединих доказних радњи, трансфера осуђених лица и сл.

Народна Скупштина Републике Србије је 18.03.2009.године донела Закон о међународној правној помоћи у кривичним стварима. Заједно бројним уговорима, међународним конвенцијама које је ратификовала наша земља почев од Европске конвенције о међусобном пружању

жању правне помоћи у кривичним стварима са додатним протоколима, Конвенције Уједињених нација против транснационалног организованог криминала са додатним протоколима, бројних других конвенција све до Конвенције Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и о финансирању тероризма представљају правни оквир у коме се најчешће одвија сарадња и пружа правна помоћ у кривичним поступцима у Србији.

Као један од могућих начина напосредне сарадње са правосудним органима других држава који до сада нисмо користили а који има своје правно утемељење у поменутиим прописима је вођење заједничких истрага и формирање заједничких истражних тимова.

Најмоћније криминалне организације делују на простору већег броја земаља. Само организовање криминалних група, планирање, припремање и извршење кривичних дела а потом претварање криминалног профита у легалну имовину, по правилу подразумева активности на територијама већег броја држава. Откривање и процесуирање њихових кривичних дела која су сложена и компликована за доказивање, могуће је само кроз заједничке активности државних органа земаља на чијим се територијама одвијају криминалне делатности. У кривичним поступцима који се покрећу поводом таквих кривичних дела често је потребно предузимање хитних истражних радњи и активности које не трпе никаква одлагања. Понекад није довољно координирање поступања органа различитих држава, већ је неопходно њихово планирање и спровођење од стране заједничких субјеката-носилаца процесних активности, почев од полиције преко тужилаштва до судова. Такав начин поступања могућ је само кроз формирање заједничких истражних тимова и спровођење заједничких истрага које ће за предмет имате целокупну криминалну организацију и њене криминалне активности на простору свих земаља у којима делује. То ће бити масивни кривични поступци који морају бити реализовани најчешће истовремено на свим територијама. Процена је да се само тако могу разбити значајне међународне криминалне групе. У противном прети опасност да поједини делови организације који у неким од земаља из различитих разлога нису обухваћени поступком или то није учињено на најефикаснији начин, избегну заслужене санкције, наставе деловање, обнове мрежу и врло брзо ревитализују целокупну организацију.

Зато је важно да се у блиској будућности искористе процесне могућности за остваривање овакве сарадње. Заједнички истражни тимови и истраге треба да представљају ефикасно средство за превазилажење свих проблема које собом носи процесуирање организованог криминала са наглашеним међународним елементом.

До сада су на плану међународне сарадње остварени добри резултати. Веома важно да је она била двосмерна јер смо не само захтевали већ истовремено и пружали међународну правну помоћ. Специјално тужилаштво је у томе било веома отворено. Удовољавало је свим замолницама када је за то било услова. Такође смо се често обраћали за пружање помоћи колегама у иностранству и нашим захтевима је по правилу удовољавано. То је имало одговарајуће позитивне ефекте на кривичне поступке у Србији а надамо се и на поступке у земљама којима смо пружали кривичноправну помоћ.

Извесно је да ће још један од изазова у наредном периоду бити и прихватање стварне надлежности Специјалног тужилаштва и за кривична дела „високе“ корупције, тј. корупције чији су актери службена лица-функционери које бира Народна скупштина, именује или поставља Влада односно Високи савет судства или Државно веће тужилаца. У гоњењу учинилаца ових кривичних дела постоји одређено искуство. Оно је стицано кроз више кривичних поступака у којима је корупција била предмет оптужења као кривично дело организованог криминала или у вези са тим кривичним делима. Без обзира на то, свако се ради о великом изазову за будуће Тужилаштво за организовани криминал. Наиме, због начина вршења ових кривичних дела, велике конспиративности, одустава оштећеног као по правилу значајног доказног средства, друштвеног положај учинилаца и релно постојећег или могућег њиховог утицаја на институције система, неће бити лако привести правди носиоце најопаснијих видова корупције у Србији. Утолико ће изазов за Тужилаштво бити већи. Оно је својим досадашњим радом показало да зна како се са изазовима сваке врсте треба носити.

све ово урадили су:

КРИВИЧНО ОДЕЉЕЊЕ

ЗАМЕНИЦИ ТУЖИОЦА

ДИМИТРИЈЕ ПОПИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

ВЕЛИМИР ГОЛУБОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

ЖЕЉКО ЈОЧИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

ЈОВИЦА ЈОВАНОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

САША ИВАНИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

ДРАГАН ЧЕСТО,
заменик специјалног
тужиоца.

ВОЈИСЛАВ
ИСАИЛОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

БРАНИСЛАВ
ЖИВКОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

МИРЈАНА ИЛИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

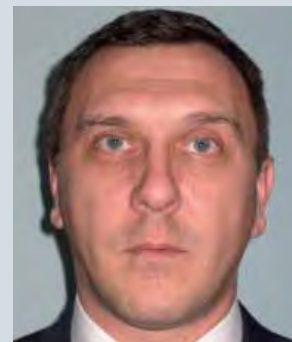
МИЛЕНКО МАНДИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

ЗОРАН БАБИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

ВЕСЕЛИН МРДАК,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
априла 2003. до јануара
2005. године.

**АЛЕКСАНДАР
МИЛОСАВЉЕВИЋ,**
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
2004. до 2005. године.

МИЛИСАВ ВРАГОЛИЋ,
заменик специјалног
тужиоца.

НЕБОЈША МАРКОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
2003. до 2006. године.

МИОЉУБ ВИТОРОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
2004. до 2006. године.

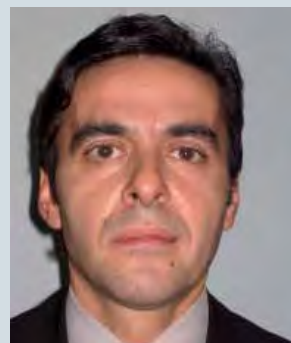
МИЛАН ДРАШКИЋ,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
1.3. до 1.12.2007. године.

**ДРАГОСЛАВ
МАРКОВИЋ,**
заменик специјалног
тужиоца.

МИЛАН РАДОВАНОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
априла 2003. до
8.3.2006. године.

НЕБОЈША МАРОШ,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од
2003. до септембра 2005.
године.

ЗОРАН ПАВЛОВИЋ,
заменик специјалног
тужиоца, у периоду од маја
до новембра 2007. године.
Канцеларија специјалног
тужиоца у Новом Саду.

**СТРУЧНИ
САРАДНИЦИ**

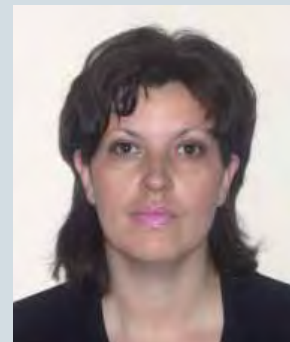
НАТАША ПАВЛИЋА,
виши стручни сарадник.

МИЛЕНА БОЖОВИЋ,
виши стручни сарадник.

МИРОСЛАВ РАКИЋ,
виши стручни сарадник,
у периоду од 10.5.2007.
до 10.5.2008.године.
Канцеларија у Новом Саду.

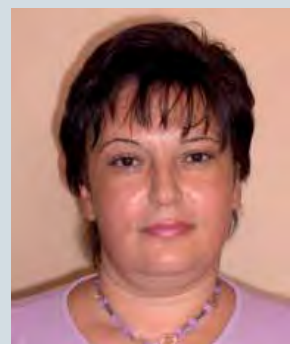
ЗОРИЦА ЗЕЧЕВИЋ,
шеф кабинета.

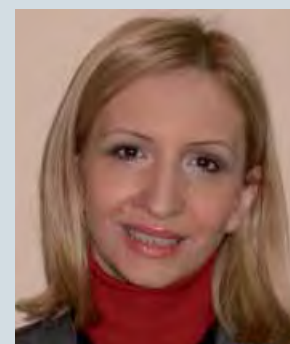
АЛЕКСАНДРА МИНИЋ,
виши стручни сарадник.

ГОРДАНА САМАРЦИЋ,
виши стручни сарадник,
у периоду од 2005. до 2007.
године.

НАДА БАЈИЋ –
ТОДОРОВИЋ, виши
стручни сарадник,
у периоду од 10.5.2007. до
10.5.2008.године.
Канцеларија у Новом Саду.

СЛАВИЦА ЈОКИЋ
ЈАНКОВИЋ, виши стручни
сарадник – портпарол.

ИВАН КОНАТАР,
виши стручни сарадник.

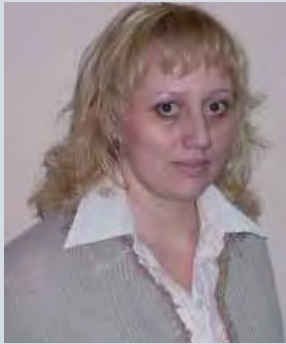

ВАЊА ОРЛОВИЋ,
виши стручни сарадник,
у периоду од 01.01.2008
до 01.01.2009. године.

ТОМА ЗОРИЋ,
виши стручни сарадник –
портпарол.

ОДСЕК ЗА
МЕЂУНАРОДНУ
САРАДЊУ

ДРАГАНА СТОЈАНОВИЋ,
виши стручни сарадник
- послови међународне
сарадње.

СЕКРЕТАРИЈАТ

ВЛАДИМИР КИКЛИЋ,
саветник и секретар.

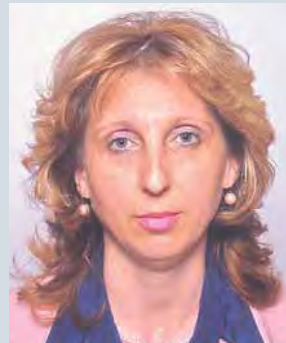

ГОРАН ЈОВАНОВИЋ,
секретар, у периоду од
26.02.2007. до 26.02.2008.
године

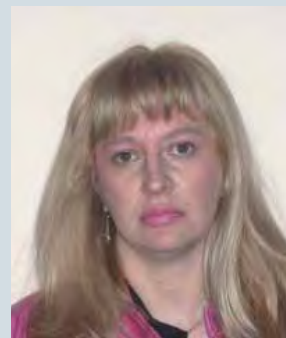
ПИСАРНИЦА

СТАНИМИРКА
МИЛИКИЋ, уписничар.
виши референт.

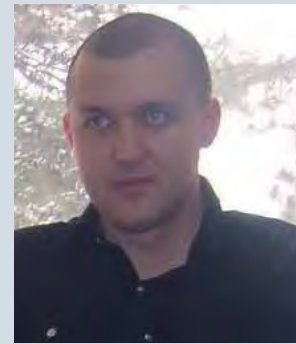

БОЖАНА БУРИЋ,
уписничар.

САЊА ЧЕКАРЕВИЋ,
уписничар, у периоду од
19.1.2006. до 2007. године

ИНФОРМАТИЧАР

ВЛАДИМИР ЈОВИЋ,
систем администатор.

ДАКТИЛОБИРО

ВОЗАЧИ

ЉИЉАНА АЛЕКСИЋ,
записничар.

РАДОСАВ РАНКОВИЋ

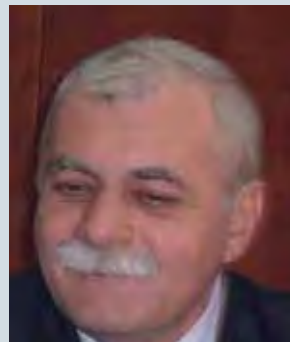
ИГОР САВОВИЋ

ЉУБИНА МАРИНКОВИЋ,
записничар.

ДРАГУТИН ПАВЛОВИЋ

ЈОВАН САВИЋ,
возач, у периоду од 10.маја
2007. до 10.маја 2008. године.
Канцеларија у Новом Саду

ДАРА КРЕСОЈЕВИЋ,
записничар, у периоду од
марта 2003. до одласка у
пензију, фебруара 2008.
године.

МИЛУН ЈОВАНОВИЋ